

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/44 • 13 Kasım 2009 • 1 TL

**Metal İşçileri Kurultayı
22 Kasım'da toplanıyor...**

**Mücadeleyi
büyütmek için
kurultaya!...**

İÇİNDEKİLER

Metal işçilerinin birliği ve mücadelesini örgütlemek için!.....	3
İnişli-çıkışlı “açılım süreci”	4
Tayyip Erdoğan, savaş suçlusu Ömer el Beşir’le aynı zihniyeti taşıyor... ..	5
“Devletin Alevisi olmayacağız!”... ..	6-7
Domuz gribi vakası yayılıyor.....	8
Güler Zere serbest bırakıldı, onlarca hasta tutsak ölümle pençeleşiyor.....	9
Şeker işçileri özelleştirme saldırısına karşı mücadele ediyor!	10
Hak-İş bürokratu Salim Uslu 25 Kasım uyarı grevini desteklemeyeceğini ilan etti... ..	11
Kamu emekçileriyle 25 Kasım’ı konuştuk.....	12-13
Sınıf hareketinden.....	14
Keyfi uygulamalara ve baskılara karşı susmaktan başka direniş yoluda var.....	15
Metal işçilerinin örgütlü birliği için görev başına!t	16-17
Metal işçilerinden kurultaya çağrı.....	18-19
Kapitalist kriz tipleri - Volkan Yaraşır.	20-21
6 Kasım eylemlerinden yansıyan tablo üzerine... ..	22
6 Kasım eylemlerinden	23
GM patronlarının işten atma tehdidine Opel işçileri grevle karşılık verdi!.....	24
“NATO’nun adamı” olanlar için yolsuzluk da, rüşvet de serbesttir!	25
Dünyadan işçi ve emekçi eylemlerinden... ..	26
Ekim Devrimi etkinliklerinden.....	27-28
<i>Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 1</i> - M. Can Yüce.	29
Eyüp Baş sonsuzluğa uğurlandı.	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/44 ● 13 Kasım 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Metal, ağır ve yorucu çalışma koşullarının olduğu bir sektördür. Buna rağmen metal işçilerinin payına sefalet düşmektedir. Çünkü metal işçisi örgütsüzdür. Sendikalarda örgütlü kesimi ise uzlaşmacı ve işbirlikçi sendikal anlayışların denetimi altındadır. İşçi sınıfının mücadele tarihine birçok militan eylem, grev ve direnişle imza atan metal işçilerinin yeniden ayağa kalkması, insanca yaşama ve çalışma koşullarına kavuşması, toplumsal mücadelede haklıdan, emekten ve ezilenden yana tavır alması için birleşmesi ve örgütlenmesi gerekmektedir.

Metal işçileri öncüleri şahsında bu birliği ve örgütlülüğü sağlayabilirse eğer hem sermaye sınıfından ve düzeninden, hem metal patronlarından, hem de uzlaşmacı ve işbirlikçi sendikal anlayışlardan hesap soracak, onlara hakettikleri yanıtı verebilecektir.

Sınıf devrimcilerinin aylardır çalışmasını yürüttüğü Metal İşçileri Kurultayı, öncülerinden başlayarak metal işçilerinin tek çatı altında toplanmasını, örgütlü birliğini yaratması ve kararlı bir mücadeleye atılması amacıyla 22 Kasım günü toplanacak.

Sınıf devrimcileri Kurultay Hazırlık Komiteleri aracılığıyla metal işçilerine Kurultay’ın amacını anlatmak için değişik araçlarla seslenmeye devam ediyorlar. Esenyurt’ta, Kartal’da, Küçükçekmece’de, Topkapı’da, Ümraniye’de İstanbul’un değişik bölgelerinde değişik fabrikalardan onlarca işçiyle biraraya gelerek Kurultay’ın gündemlerini ve amacını tartışıyorlar. Metal işçilerinin birliğinin acil ve güncel bir ihtiyaç olduğunu anlatıyorlar. Afişlerle, bildirilerle, toplantılarla, bültenlerle işlenen Metal İşçileri Kurultayı’nı ve gündemlerini çok yönlü ve yoğun bir çalışmaya konu ediyorlar.

22 Kasım’a günler kala hazırlıkları tamamlanan kurultaya, başta metal olmak üzere tüm işçi ve emekçiler, devrimciler, ilerici sendikacılar katılarak destek vermek, metal işçilerinin birliğini sağlamak için gösterilen çabada görev almak sorumluluğuyla davranmalıdırlar.

Metal İşçileri Kurultayı

Tarih: 22 Kasım 2009 - 10.30

Yer: Su Gösteri Sanatları Sahnesi (Gureba

Hüseyinağa Mah. Vezirçeşmesi Sok. No:3
Aksaray / İSTANBUL (Pertevniyal Lisesi arkası)

İletişim: metal.khk@gmail.com

Kasım ayının bir diğer önemli gündemi ise kamu emekçilerinin 25 Kasım’da gerçekleştireceği bir günlük uyarı grevidir. İşyeri ve sendikalardan yansıyanlar grevin henüz tabandaki emekçilere yeterince güven vermediğini, ön hazırlık çalışmalarının yeterli olmadığını göstermektedir.

25 Kasım ağırlıklı olarak işyerindeki ve sendikadaki ilerici, devrimci emekçilerin çabasıyla pratik bir çalışmaya konu edilmeye çalışılmaktadır. Ancak bu çabanın yeterli olmadığı açıktır. Greve katılımı etkileyecek temel sorunlardan birisi soruşturma ve sürgün terörüdür. İşgüvencesiz emekçiler de greve katıldıklarında başlarına ne geleceği konusunda kaygı duymaktadırlar.

Kamu emekçilerindeki kaygıları gidermenin, onlara güven vermenin yolu işyerlerinde etkin ve yaygın bir çalışma yürütmekten geçmektedir. 25 Kasım’a kısa bir süre kala tüm öncü, devrimci kamu emekçileri sürece bu sorumlulukla yaklaşmalıdırlar.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçılarda...

Metal İşçileri Kurultayı toplanıyor...

Metal işçilerinin birliği ve mücadelesini örgütlemek için!..

Bir süredir hazırlıkları yapılan Metal İşçileri Kurultayı 22 Kasım günü toplanacak. Kurultay, gerek devrimci sınıf çalışmamız ve gerekse de işçi sınıfının güncel ve tarihsel ihtiyaçlarına yanıt oluşturmak iddiası bakımından büyük bir önem taşıyor. Zira kurultay, işçi sınıfının mücadele ve örgütlenme alanındaki en temel sorunlarına güçlü bir müdahalede bulunma iddiasının ürünüdür. Bunun için Kurultay, bir yandan işçi sınıfının mücadele ve örgütlenme alanındaki bir türlü aşılamayan köklü sorunlarına örgütlü bir müdahale, öte yandan siyasal sınıf çalışmasının olgunlaşması, yetkinleşmesi ve yeni bir düzeye ulaşması anlamına geliyor.

Sınıf hareketinin durumu biliniyor. İşçi sınıfının safları, sermaye ve devletin sistemli operasyonlarıyla yıllar öncesinde dağıtıldı. Bu açıdan ‘90’lı yılların başı bir dönüm noktası oldu. ‘87’de başlayan ve ‘91’de zirve yapan işçi hareketi, bu noktada politik mecraya sıçrayamamanın sorunlarıyla yüzyüze kaldı. Bu dönemde, ‘70’li yılların politik mücadele deneyiminden geçmiş ve yeni dönem sınıf hareketliliği içinde pişmiş bir öncü işçi kuşağı vardı. Bu öncü kuşak şahsında sendikal mücadele ve örgütlenme alanını aşan belirgin bir politik arayış söz konusuydu. Fakat bu arayışa yanıt verebilecek bir devrimci sınıf partisinin yokluğu koşullarında bu yetişmiş öncü kuşak biçildi. Özellikle Birinci Körfez Savaşı bahanesiyle yüzbinlerce işçinin fiziki tasfiyesi hareketin kırılmasında temelli bir rol oynadı. Sonuçta sermaye ve devleti işçi sınıfının saflarını dağıttı, sendikaları adım adım teslim aldı. Bunların sonucunda mücadeleye duyulan inanç ve güven büyük yaralar aldı.

Bu tablo bugüne kadar esas yönünden değişmeden kaldı. Elbette işçi sınıfı bu durumu aşmak doğrultusunda pek çok kez girişimde bulundu. Militan ve kitlesel çıkışlarla sermayenin üzerinde kurduğu ablukayı birçok kez parçalamayı da bildi. Fakat bu çıkışlar kalıcı sonuçlar yaratmadı, elde edilen kazanımlar korunamadı, kazanılan mevziler bir ilerlemenin yolunu açacak biçimde kullanılamadı. Sonuçta örgütsüzlük ve dağınıklık işçi sınıfının aşılamayan temel sorunu olmayı sürdürdü.

Bunun işçi sınıfı ve emekçi yığınlar faturası biliniyor. Emperyalist-kapitalist düzenin son büyük krizinin patlak vermesinin ardından yaşanan tablo yeterince açık. Krizin faturasının onyıllardır olduğu gibi bir kez daha ve daha ağır biçimde işçi sınıfına kesildiği bu dönemde, işçi sınıfı yerel bazı mevzi çıkışlar dışında ciddiye alınır bir mücadele düzeyi ortaya koyamadı. Sermayeyi ve sendika bürokratlarını zorlayacak bir basınç yaratamadı. En direngen ve hazırlıklı kesimleri şahsında yaşanan ise, hak talep etmekten savunmaya çekilmek oldu. Bu tutum kısa sürede bir bozgunun yolunu açtı. Mevzilerin mücadele etmesizin terkedilmesiyle, sınıf hareketi sermaye karşısında çok daha geri bir noktaya düşürülmüş oldu.

Sonuçta bugün sermaye ve örgütleri işçi sınıfı karşısında birçok bakımdan büyük bir üstünlük kurmuş bulunmaktadır. Filiz halindeki mücadeleciler çıkışlar dahi anında ezilmektedir. İşçi sınıfı adeta

geçit vermeyen engellerle yüzyüzedir. Çok değişik kurum ve araçlarla sınıf üzerinde kurulan çok yönlü kuşatma ve denetimi aşmak, sınıf hareketinin gelişimi bakımından olmazsa olmazdır. Bu yapılmadan, işçi sınıfının bağımsız bir sınıf hareketi ve siyasal bir güç odağı olarak mücadele alanına çıkmasını sağlamak mümkün değildir.

Dolayısıyla ihtiyaç ortadadır; işçi sınıfının mücadele ve örgütlenmesinin önündeki engelleri aşacak devrimci bir çıkışa ihtiyaç vardır. Bu ihtiyaç karşılanabildiğinde, burjuvazinin toplumsal-siyasal egemenliğini ortadan kaldırmanın yolu da açılmış olacaktır.

Peki bunu nasıl yapacağız, bu yolu açmak için hangi adımları atacağız, hangi silahları kullanacağız? Nereden başlayacağız?

Bu soruları sonuncusundan başlayarak yanıtlayalım. Elbette zincirin ana halkasından başlamak durumundayız. Peki zincirin ana halkası hangisidir? Ana halka işçi sınıfıdır. İşçi sınıfını kazanmadan toplumsal devrim mücadelesini ilerletmek mümkün değildir. İşçi sınıfı sadece toplumsal devrim mücadelesinin biricik gücü değil, aynı zamanda diğer ezilen toplum kesimlerini bir araya getirerek ortak bir hedef doğrultusunda arkasından sürükleyebilecek yegane sınıftır. İşçi sınıfı öncüdür. Bunun için işçi sınıfını kazanmak, toplumsal devrime yürümenin ve emekçileri böyle bir devrime kazanmanın ana halkasıdır. Bu halkayı yakalamadan zincirin geri kalanını harekete geçiremezsiniz. Bu nedenle komünistler güç ve imkanlarını öncelikle sınıfı örgütlemek üzere kullanıyorlar.

Bugün komünistler açısından işçi sınıfını kazanmak ise, esas olarak onun öncüsünü kazanmaktır. İşçi sınıfının ana gövdesini harekete geçirebilmek için onun hergünkü hareketi içerisinde öne çıkmış, sınıf kitlelerinin güvenini kazanmış, sürükleme yeteneği olan öncüleri kazanmak yüklenilmesi gereken halkadır. Peki işçi sınıfının öncüleri kimlerdir?

İşçi sınıfı içerisinde öncülük iki anlamda anlaşılmalıdır. İlkin, bazı işkollarındaki sınıf bölükleri, gerek toplumsal üretim içerisinde tuttukları yer ve gerekse mücadele deneyimi ve birikimleriyle sınıfın diğer bölükleri arasında öne çıkmaktadır. Bu sınıf bölükleri, eylemleriyle sınıfın geniş bölüklerini etkileyen, sarsan ve buzu ilk kıranlardır. İşte metal işçileri, işçi sınıfı içerisinde böyle bir öncü konuma sahiptirler. Bu konum, işçi sınıfının son 50 yıllık tarihi tarafından da doğrulanmaktadır. İşçi sınıfının bu yarım yüzyıllık modern mücadele tarihinde ilk harekete geçenler esas olarak sanayi proletaryası, özelde ise metal işçileri olmuştur. Kaveller, Sungurlar, Demirdökümler, Profilolar’ı yaratanlar metal işçileridir. Metal işçileri 15-16 Haziran’ın da öncüleridir. DGM direnişi gibi siyasal bir direnişe imza atanlar da onlardır.

Kısacası, sınıf hareketinin ve toplumsal mücadelenin önemli kritik kavşaklarında metal işçileri vardır. Bunun için sermaye sınıfı ve devleti metal işçilerini kontrol altında tutmayı ve güçten düşürmeyi özel bir iş edinmiştir. Tekelci burjuvazinin

koçbaşı olan MESS, bu amaçla sistematik çalışmalar yürütmüş, politikalar geliştirmiştir. Bugün tekелci burjuvazinin politik planda güncel eğilimleriyle ters düştüğü halde korunmaya özen gösterilen Türk Metal çetesi bu doğrultuda örgütlenmiştir. Çünkü metal işçilerinin mücadelesinin önünü kesmek, işçi sınıfının önünü kesmektir.

Metal işçileri bundan dolayı işçi sınıfını kazanmak için yakalanması gereken ana halkadır. Bu halkayı yakalamak, bu halkadan işçi sınıfını kavramak demektir. Bu halkayı kazanmak, işçi sınıfının hareketine yön vermek demektir. İşte Metal İşçileri Kurultayı bunun için büyük bir önem taşımaktadır.

Komünistler siyasal mücadele alanına çıktıkları andan itibaren tüm güç ve imkanlarını işçi sınıfını kazanmak doğrultusunda kullanmaya öncelik verdiler. İşçi sınıfı içerisinde ise metal işçilerine özel bir ağırlık verdiler ve nesnel plandaki tüm zorluklara karşın büyük bir ısrar gösterdiler. Bugün toplanma aşamasına gelen Metal İşçileri Kurultayı hem ana halkayı yakalama anlayışının bir ürünüdür ve hem de bu bakışla sürdürülen ısrarlı sınıf çalışmasının birikimlerine yaslanmaktadır. Bu birikimlere yaslanarak daha ileri bir düzeyden metal işçilerini kazanmayı hedeflemektedir.

Ama Metal İşçileri Kurultayı, genel olarak metal işçilerini değil, öncelikle metal işçilerinin öncülerinin kazanılmasını hedeflemektedir. Bu da metal işkolundaki çalışmada yakalanması gereken halkadır. Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi bu çerçevede hedeflerini şöyle ifade etmektedir:

“Metal İşçileri Kurultayı, öncelikle sorumluluk ve inisiyatif alma gücü olan işçileri bir araya getirmeyi hedefliyor. Kurultay ile başta öncü metal işçileri olmak üzere metal işçisinin birliğini sağlamak istiyoruz. Bu birlik ilk olarak örgütlü bir irade oluşturmak üzere metal işçilerini kaynaştıracaktır. İkinci olaraksa, bu birliğe yön verecek mücadele programını bir bayrak gibi yükseltecektir. Böylelikle güçlerini birleştiren metal işçileri bu program doğrultusunda mücadele görevlerini omuzlayacaklardır.”

Elbette işçi sınıfının mevcut durumu dikkate alındığında, ortada hazır bir öncü işçi birikiminin olmadığı açıktır. Bundan dolayı Metal İşçileri Kurultayı’nın hedefi, esas olarak mevcut öncü işçi potansiyelini belli bir önderlik iddiası temelinde ileriye çıkarmak, bir mücadele programıyla donatarak sınıfın genel örgütsüzlük sorununa müdahale etmek ve mücadeleyi büyütme. Bu yönüyle Metal İşçileri Kurultayı, sınıfın mücadele ve örgütlenme sorunlarına ilişkin pratik ve somut bir çözücü adım olma özelliğine sahiptir. Hedefleri doğrultusunda alacağı mesafe ölçüsünde sınıf hareketinin temelli sorunlarına yönelik de etkili bir müdahale olacaktır.

Böyle bir anlam ve öneme sahip olan Metal İşçileri Kurultayı’nı amacına uygun bir içerik ve katılımla örgütlemek, içinden geçtiğimiz dönemin öncelikli görevlerinden biridir. Sınıf devrimcilerini ve tüm ileri-öncü işçileri bu görevi omuzlamak üzere seferber olmaya çağırıyoruz.

İnişli-çıkışlı “açılım süreci”

Türk sömürgeci sermaye devleti, şoven hissiyatın ve Kürt halkını kontrol altında tutamayacağı korkusunun etkisi altında geçici bir duraksama içine girse de “açılım süreci” ve tartışmaları sürüyor. “Açılım” olarak adlandırılan politika, ilk günden bu yana PKK’nin etkisizleştirilip tasfiyesi temelinde sürdürülüyor. Bu yaklaşım üzerinden Mahmur’dakilerin ülkeye nasıl dönüş yapacağı; Kandil’dekilerden hangilerinin ülkeye gelebileceği, lider kadronun nereye gönderileceği konusunda çeşitli senaryolar üretiliyor.

Ayrıca medyaya yansıyan bilgilere göre, “Hükümlü ve Tutukluların Ziyaret Edilmesi Hakkında Yönetmelik” değiştirilerek cezaevlerinde Türkçe bilmeyenlerin Kürtçe konuşması sağlanacak. 15 yaş altında “terör” nedeniyle yargılanan çocuklara af getirilecek. Bununla beraber Mahmur’dan dönüşlerin bir an önce yeniden başlaması isteniyor. Bu amaçla Kurban Bayramı öncesinde veya sırasında yeni bir grubun Mahmur Kampı’ndan dönüş yapması için çalışmaların sürdüğü bildiriliyor.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın “*Ben sil baştan derken, geriye dönüşler noktasındaki düşüncemi söyledim. ‘Demokratik açılım’ sürecini değil*” sözlerini bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Erdoğan, geriye dönüşü şova dönüştürmeye izin vermeyeceklerini belirterek “*Tıpkı Avrupa’da dönüşü durdurduğumuz gibi. Niye? Aldığımız istihbarat bize onu gösteriyor. Biz ‘Birilerinin emriyle buraya gelen değil, 221. maddeden istifadeyle demokratik açılım sürecinden istifadeyle silaha bulaşmamış, silahlı elinden bırakan varsa buyur gelsin’ diyoruz*” diye konuştu.

Kuşkusuz ki, Erdoğan’ın Kürt hareketine mesaj niteliği taşıyan sözleri, geçtiğimiz günlerde “*Açılım hikaye, asıl amaçları PKK’yi tasfiye etmek*” diyen Öcalan’ın “*Süreci yeniden değerlendireceğiz falan diyorlar, olmaz böyle. Erdoğan’ı ciddiyete davet ediyorum*” ifadesine karşılık geliyor.

İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın, 10 Kasım’da Meclis’e bilgi vereceğini belirterek “açılım”la ilgili olarak açıklanacak ne varsa orada konuşulacağını söylemesi de Erdoğan’ı teyit ediyor. Ayrıca Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün “*Demokratik açılımdan geriye dönüş mümkün değil. Öyle ya da böyle terör bu yıl bitecek*” sözlerini de aynı çerçevede değerlendirmek gerekir. Gül, 2009 yılının bitimine iki aydan az bir süre kala PKK’nin Güney Kürdistan’daki varlığının bir şekilde etkisiz kılınmasının tamamlanacağını ve bu süreçte Güney Kürdistan’ın PKK’ye karşı aktif tavır almasını da istiyor.

Güney Kürdistan Yönetimi Eğitim Bakanı Safin Dizayi’nin geçtiğimiz günlerde İstanbul’da yaptığı açıklamada 2007’den beri PKK’yı kontrol altında tutmak için yoğun çaba harcadıklarını ifade eden sözleri Gül’ün talebine karşılık düştüğü söylenebilir.

Gül’ün Elazığ’da yaptığı konuşmada, “*Terör örgütü kendi başına mı büyüdü? Şimdi size soruyorum. Kimler yardım etti, kimler? En müttefik bildiklerimiz bile yardım etti, komşularımız yardım etti. Ama bugün iyi bir noktadayız*” sözleri, Türk sermaye devletinin 2007 sonbaharından beri PKK’ye karşı oluşturduğu uluslararası ittifakın, PKK’nin tasfiyesi noktasında hemfikir olduğuna işaret ediyor. Öte yandan Güney Kürdistan’daki PKK’lileri etkin pişmanlık yasası çerçevesinde geri dönmeye çağıran Gül, sermaye devletinin PKK’nin tasfiyesine kilitletiğini de gösteriyor.

Aynı kapsamda TBMM Dışişleri Komisyonu

Sözcüsü AKP Çankırı Milletvekili Suat Kınıklıoğlu’nun kesinlik içeren PKK’nin önümüzdeki hafta ve aylarda çözüleceğini, Irak’ın kuzeyinde bulunan kamplarda barınan PKK’lilerden suça karışmamış olanların rehabilite edileceğini, çeşitli suçlara karışmış olanların ise İskandinav ülkeleri gibi ülkelere gönderileceğini ifade eden sözleri, Gül’ün “terör bu yıl bitecek” açıklamasıyla paralellik taşıyor ve tasfiye sürecinin hızlanacağına işaret ediyor.

Öte yandan “Açılım hikaye, asıl amaçları PKK’yi tasfiye etmek” sözleriyle sürecin farkında olduğunu gösteren Öcalan, Erdoğan’ın Kürt sorununu çözmemesi halinde akibetinin Özal gibi olacağını ileri sürdü. Öcalan, “*Cumhurbaşkanı’na Başbakan’a sesleniyorum. Cesur olmak zorundasınız. Bu sorun parlamento gündemine getirilip çözülmelidir. Parlamento, barışın kararını vermelidir; barışın önünü açmalıdır. On altı yıldır ben bu kararı vermişim, bunun için çabalıyorum*” dedi. Barzani ve Talabani’nin yardımıyla PKK’nin tasfiye edilemeyeceğini belirten Öcalan, “*Bu kış sürecinde barış gelişmezse baharla birlikte çok daha güçlü bir çatışma yaşanabilir. Hükümetin ve devletin de barış kararı alması gerekir*” diye konuştu. Öcalan, bir yandan PKK’ye kendisinden haber beklemeden gelişmelere tepki vermesini isterken, öte yandan sermaye devletine de silahların susmasında kendisinin hala rol oynayabileceği mesajını gönderdi.

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk ise, Mahmur’daki mültecilerin dönüşüne ilişkin olarak “*Oradaki insanların Türkiye’den beklentilerinin gerçekleşmesi halinde döneceklerine inanıyorum. Onlar askerlikten kaçmak ya da 5 bin lira için terk etmediler ülkeyi. Baskıya, şiddete maruz kaldıkları için terk ettiler*” dedi. Türk, “demokratik açılım”ın TBMM’de 10 Kasım’da görüşülmesiyle ilgili olarak da “*Yurtta sulh, cihanda sulh diyen Mustafa Kemal’in vefatının yıldönümünde böyle bir tartışmayı yapmanın doğru bir karar olduğunu*” söyledi. PKK’nin “demokratik açılım”ın 10 Kasım’da görüşülmesini “provokasyon” olarak nitelendiren Pınar Karlıoğlu’nun da aynı gün

bir tarih olarak gören Ahmet Türk’ün sözleri, Mahmur’dan dönüşlerin anayasal çerçevede de olsa bazı beklentilerin karşılanmasına endeksli olduğunu gösteriyor. Buna karşılık sermaye devletinin ise, Osman Öcalan gibi PKK’dan kopmuş kesimlerin yanı sıra olabildiğince fazla miktarda Mahmurlu’nun dönüşünü sağlayarak “çözümle” havası yaratmaya önem verdiği anlaşıyor.

Hükümetin amacının tasfiye olduğunu belirten PKK ise, Kürt sorununun çözümü için 5 koşul ileri sürdü:

- 1- Kürt sorunu ancak ve ancak anayasal değişiklik temelinde çözüme kavuşabilir. Kürt kimliğinin anayasal güvenceye sahip olarak özgür, eşit ve birlikte yaşamanın imkanları yaratılmalı.
- 2 - Kürt dili ilkokuldan üniversiteye kadar eğitim-öğretim dili olmalı. Her yerde özgürce öğrenme, konuşma, geliştirme ve tarihi değerlerini, kültürünü, sanatını ve coğrafyasını anadilde yaşamak en doğal hak olarak kabul edilmeli.
- 3- Kürt halkının kendi kimliğiyle demokratik siyaset yapmak ve kendisini özgürce ifade etme hakkı önündeki engellerin kaldırılması yönünde somut adımlar atılmalı.
- 4 - Köy, kasaba ve şehirlerden Özel Harekatçı güçleri çekilmeli, koruculuk lağvedilmeli.
- 5- Kürtler için polisin baskı ve zulmünden uzak, güvenlik içinde yaşamını kurup geliştirilme imkânları yaratılmalı.”

Bu taleplerin, özellikle anayasal değişiklik ve Kürtçenin eğitim ve öğretim dili olması ilgili olanlarının sermaye devleti açısından “kırmızı çizgiler” içine girdiği, dolayısıyla karşılanmayacağını tahmin etmek zor değil. Ayrıca sermaye devletinin yeni bir vatandaşlık tanımını içeren anayasal değişikliği ancak uzun vadede ve Meclis’te mutabakat olması halinde yapacağını ve iki dilli eğitim sisteminin kesinlikle olmayacağını açıkladığı dikkate alındığında, Kürt hareketinin bugün için kendi iradesiyle tümüyle silah bırakması da kolay görünmüyor. Başbakan Erdoğan’ın Obama ile 7 Aralık’ta görüşmesinin temel bir unsurunun da bu zorluğun hafifletilmesine dönük olduğunu herkes tahmin edebilir.

Açıktır ki, Kürt sorunu konusunda sermaye düzeninin herhangi bir çözümü yoktur. Çözüm bir yana sorunu bir dönem için yumuşatıp yatıştırarak sınırlı bir reform yeteneği bile yoktur. Dahası, sorunun varlığından söz etmenin bile hala geniş bir mutabakat halinde “ihanet”le damgalanabildiği bir düzen gerçeği var önümüzde. Öyle ki, sömürgeci sermaye düzeni egemen Türk ulusunun tüm siyasal ayrıcalıklarının olduğu gibi korumak istemektedir. Bu durum, aynı zamanda tüm umudunu kurulu düzenle en geri nokta üzerinden bir uzlaşmaya ve bu temelde onunla barışıp bütünleşmeye bağlayan İmrallı çizgisinin iflasını da belgelemektedir.

Bu gerçeğin giderek daha açık bir biçimde çıkmasının Kürt halkı cephesinde muhakkak ki önemli sonuçları olacaktır. Kürt halkı, kurulu toplumsal düzeni yıkmayı hedefleyen devrimci mücadele çizgisinde tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte mücadeleyi yükseltmelidir. Zira Kürt işçi ve emekçileri için gerçek ve kalıcı bir çözüme ancak Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte devrimci mücadele yükseltilerek ulaşılabilir. Tüm demokratik siyasal sorunlarda olduğu gibi Kürt ulusal sorununun çözümü de ancak devrime dayalı politik mücadelede gösterilecek ısrarın sonucu olarak ortaya çıkabilir.

Tayyip Erdoğan, savaş suçlusu Ömer el Beşir’le aynı zihniyeti taşıyor...

Türk burjuvazisinin yeni pazar arayışında son yıllarda bir artış olduğu bilinmektedir. Bu arayışın belli ölçüde karşılık bulduğu alan Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki Arap ülkeleri oldu. Söz konusu başarıda, emperyalist güçlerle bölge halkları arasında yaşanan kronik sorunlardan dolayı boşlukların oluşmasının önemli bir payı var. Bununla birlikte Türk burjuvazisinin yoğun emek sömürüsü ile palazlanması, boşluğu doldurabilecek yetenekler kazanmış olması da bir diğer önemli faktördür.

Fas’tan Güney Kürdistan’a uzanan bu hat üzerindeki ülkelere hem meta hem sermaye ihracıyla etkinliklerini hissettiren işbirlikçi burjuvazi, AKP hükümetinin dinci gerici çizgisinden de yararlanarak alanını genişletmeye çalışıyor. Sık sık kalabalık patron gruplarını (son Irak ziyaretine 80 kapitalist katılmıştı) yanına alarak bölge seyahatlerine çıkan Tayyip Erdoğan’la müritleri, bölgedeki ekonomik faaliyet alanlarını genişletmek için yoğun bir çaba harcıyorlar. Özellikle tekelci burjuvazinin hükümetle akçeli ilişkiler içinde bulunan kesiminin bu geniş pazardaki faaliyetinde artış gözlenmektedir. Belirtmek gerekir ki, sermaye iktidarının “etkin ABD taşeronu” olarak da olsa bölgede daha etkili bir aktör olma hevesinin arka planında bu ekonomik temel bulunmaktadır.

Türkiye-Sudan ilişkilerinde gözlenen yakınlaşma, bu ülke ile peşpeşe imzalanan mali ve ticari anlaşmalar Türk burjuvazisinin bölgede yayılan etkisinin göstergelerindendir. Tayyip Erdoğan’la Abdullah Gül’ün soykırım suçlusu ilan edilen Sudan devlet başkanı Ömer el Beşir’in avukatlığına soyunmalarının ardında mali ve ticari çıkar ilişkileri yatmaktadır.

Ömer el Beşir’in İslam Konferansı Teşkilatı toplantısına katılmak üzere Türkiye’ye geleceğinin açıklanması üzerine, Türkiye’yi göreve çağıran AB-ABD kaynaklı açıklamalara tepki gösteren Abdullah Gül, “onlar işimize ne karışır” türünden açıklamalarla “AB’ye efelenen cumhurbaşkanı” görüntüsü çizmeye çalıştı. Tayyip Erdoğan ise, “Bir Müslüman soykırım yapamaz” diyerek, temsilcisi olduğu dinci gericiliğe olmadık payeler biçmeye kalkıştı. Gazze’ye gösterdiği ilgiyi Darfur’da yaşanan katliamlara neden göstermediği sorulduğunda ise, Darfur’a gittiğini ancak orada söylendiği gibi bir soykırıma rastlamadığını söyleyen Tayyip Erdoğan, Darfur’da savaş suçunun işlenmesinde birinci dereceden sorumlu olan Ömer el Beşir’in avukatlığını yaptı.

Oysa Darfur’da yaşanan çatışmalarda rakam kesin olmamakla birlikte 200 bine yakın kişinin öldürüldüğü iddia ediliyor; yanısıra 2.5 milyon insanın yerini yurdunu terketmek zorunda kaldığı, kadınların, hatta çocukların kitlesel bir şekilde taciz ve tecavüze uğradığı da biliniyor.

Bu ağır insanlık suçlarının işlenmesinde emperyalist güçlerin parmağı olduğundan kuşku duyulamaz; fakat bu durum Sudan devlet başkanının suçlarını zerre kadar hafifletemez. Tayyip Erdoğan reddetse de, Ömer el Beşir kitlesel katliamları reddetmiyor. O, sadece rakamların çok abartıldığını, bu kadar insan öldürülmüş olsaydı, ortada toplu mezarların olması gerektiğini savunuyor.

Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) Darfur’da insanlığa karşı suç işlemekten yargılanmak üzere

Ömer el Beşir hakkında tutuklama kararı çıkarırken, Gazze katliamının sorumluları olan İsrail devlet yetkililerine aynı muameleyi göstermemesi, elbette ikiyüzlü bir zihniyetin yansımasıdır. Fakat bu el Beşir’in suçlarıyla değil UCM’nin gerici niteliğiyle ilgili bir sorundur. Kesin olan bir şey varsa Darfur’da patlak veren ayaklanmanın bastırılması için vahşi yöntemlerin uygulandığıdır. Bu uygulamaların baş sorumlularından biri de Ömer el Beşir’dir. Bu gerçeği Abdullah Gül’ün de, Tayyip Erdoğan’ın da çok iyi bildiğinden şüphe etmemek gerekir.

Hal böyleyken, el Beşir avukatlığına soyunan Tayyip Erdoğan’ın “Darfur’da katliam olmadığı” veya “Birleşmiş Milletler’in Sudan devlet başkanıyla ilgili Türkiye’den herhangi bir talebinin bulunmadığı” yönündeki gerekçelerin hiçbir ciddiyeti bulunmuyor.

Bu arada el Beşir’in iptal edilen Türkiye ziyaretiyle ilgili tartışmalarda, “Tayyip Erdoğan’ın Gazze’ye gösterdiği ilgi”ye yapılan vurgular da sorunludur. Zira Gazze’ye dair söylenenlerin, İsrail’le yordakçıların çok rahatsız etse de, esas olarak iç

politikayla ilgili olduğu gözden kaçırılıyor.

Asalak burjuvazinin bir temsilcisi olarak Tayyip Erdoğan’ın Ömer el Beşir’i savunmasının bir mantığı var. Unutmamak gerekiyor ki, bu kişi ve temsil ettiği zihniyet Kürt halkının eşit ve özgür bir yaşam uğruna yükselttiği mücadeleyi kirli savaşla bastırmaya çalışmıştır. 30 bin Kürdü katleden, binlerce köyü yakan, 3 milyon Kürdü yerinden yurdundan edenler de bu aynı zihniyetin temsilcileridir. Ayrıca Tayyip Erdoğan, Diyarbakır’daki kitle eylemlerinden duyduğu rahatsızlığı dile getirirken, “çocuk da olsa, kadın da olsa güvenlik kuvvetleri gereğini yapar” diyebilen bir başbakandır. Öte yandan Tayyip Erdoğan, Afganistan ve Irak işgallerini destekleyen bir rejimin önde gelen şeflerinden biridir; yani zihniyet olarak Ömer el Beşir’le aralarında öze dair bir fark bulunmamaktadır.

Tüm bunlara ekonomik ve siyasi çıkarlar eklenince Abdullah Gül-Tayyip Erdoğan ikilisinin, savaş suçlusu ilan edilen Sudan devlet başkanını savunmalarının mantığı daha iyi anlaşılır.

Karaduman Dink’e hakaretlerini mahkemede de sürdürdü

Hrant Dink’e hakaret ettiği için 2 bin TL manevi tazminat ödemeye mahkum olan eski Giresun Jandarma Bölge Komutanı emekli Tuğgeneral Dursun Ali Karaduman’ın, Dink ailesinin açtığı davaya gönderdiği savunma bu coğrafyada kardeş halklara hangi gözle bakıldığının ifadesi oldu.

Karaduman “savunması”nda şu ifadelerle yer verdi: “Davacıyı (Arat Dink) hainlikten ziyade Ermenistan parlamentosuna atıfta bulunmuş olmamın rahatsız ettiği kanaatindeyim. Konu bu ise eğer, Ermenistan benim ve milletimin düşmanıdır. Düşmana da savaş hali olmasa bile düşmanca muamele edilir. Türk vatandaşı olan davacıdan da bu beklenir...”

“Hrant Dink’in hain olduğuna dair elimde kanıt olsaydı ve ona hain demek isteseydim konuşmamda ismini zikrederek açıkça söyledim. Amerika’ya hain destekçisi, PKK’lılara ve bebek katili terörist başına açıkça hain demekten nasıl çekinmediysem, bundan da çekinmezdim...”

Karaduman’ın sözleri tam da Türk sermaye devletinin hangi temeller üzerinden şekillendiğini ve resmi görüşlerini ifade ediyor.

Türk sermaye devletinin, kuruluşundan bu yana kardeş halklar arasına düşmanlık tohumları ektiği biliniyor. Irkçılık ve şovenizmi on yıllardır besliyor, diğer ulus ve milliyetlerin haklarını zorbalıkla gaspediyor. Toplumda “Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur!” paranoyası yaratılarak kardeş halklar birbirine düşmanlaştırılıyor. Bu yüzden de Karaduman’ın bakışı toplum geneline kabul ettirilmeye çalışılan şovenizm zehrinin açık sözlü ifadesinden başka bir şey değildir.

Karaduman resmi devlet ideolojisini bir kez daha ifade etmiş oldu. Bilinen, bu coğrafyada yaşayan diğer ulus ve milliyetlerin yaşamın her anında karşısına çıkan düşmanlığı bir kez daha küstahça tekrarladı o kadar. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yüzbinler Kadıköy’de buluştu, eşitlik, özgürlük ve laiklik istedi!

“Devletin Alevisi olmayacağız!”

Alevi Bektaşî Federasyonu, Pir Sultan Abdal Derneği ve çeşitli Alevi örgütleri, 8 Kasım Pazar günü Kadıköy’de “Ayrımcılığa Karşı Eşit Yurttaşlık Hakkı” mitingi gerçekleştirdiler. Ülkenin dört bir yanından Kadıköy’e akan Alevi emekçiler zorunlu din dersinin kaldırılması, Madımak’ın müze yapılması, Aleviler’in, işçi ve emekçilerin, kadınların, gençlerin, Kürt halkının ve tüm ezilenlerin üzerindeki baskılara son verilmesi, inanç özgürlüğü, Diyanet işlerinin dağıtılması, eşitlik, özgürlük ve laiklik taleplerini haykırdılar.

Tepe Nautilus kolu...

Tepe Nautilus kolunda köy dernekleri, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri ve devrimci kurumlar yürüdüler. Köy dernekleri ve Alevi örgütleri Diyarbakır’dan Kırklareli’ye kadar Türkiye’nin farklı bölgelerinden eyleme katılım gerçekleştirdiler.

Köy dernekleri ve Alevi örgütlerinin pankartlarına, döviz ve sloganlarına ağırlıklı olarak “Zorunlu din dersi kaldırılсын!” , “Diyanete değil eğitime bütçe!”, “Madımak Oteli müze olacak!” ve “Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarları hakimdi. TUDEF de eylemde Munzur’da kurulacak barajlara karşı şiarlarını yükseltti. Bu kolda “Devletin Alevisi olmayacağız!” şiarı da öne çıktı.

TUDEF’in ardından AKA-DER, Özgürlükçü Sol, Partizan ve YDG, DHF, SODAP, PDD ve TÖP pankart ve dövizleriyle mitinge katıldılar. DHF, “Açılımlara aldanma, bozuk düzende sağlam çark olmaz!” pankartıyla eyleme katılırken kitleselliğiyle dikkat çekti.

Almus Kültür ve Dayanışma Derneği, Devrimci Aleviler Komitesi ve TAYAD’lı Aileler, ODAK / Direniş, Mücadele Birliği, Tüm-İGD, Sürekli Devrim Hareketi ve KÖZ de bu koldan alana giriş yaptılar.

Komünistler: “Özgürlük ve eşitlik sosyalizmde!”

Komünistler miting alanına Tepe Nautilus kolundan giriş yaptılar. Coşkulu kortejiyle dikkat çeken komünistler “Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son! Özgürlük ve eşitlik sosyalizmde! / BDSP” pankartı taşıdılar. Kızıl bayrakları, BDSP flamaları ve sloganlarıyla işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırdılar.

Küçükçekmece İşçi Platformu “Bozuk düzende sağlam çark olmaz! Mezhepsel ve inançsal ayrıcalıklarına son! / KİP” pankartıyla eylemdeki yerini alırken haklarını almak ve işe geri dönmek için mücadelelerine devam eden Cesur Çuval işçileri de “Ücret haktır gaspedilemez! Aynı çuvaldaydık ayrıldık! / Cesur Çuval İşçileri” pankartıyla seslerini duyurmaya çalıştılar.

Komünistler eylemde “Eşitlik, özgürlük sosyalizmde!”, “Diyanete değil, eğitime bütçe!”, “Sivas’ın / Maraş’ın katili sermaye devleti!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Cesur Çuval işçisi yalnız değildir!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Kahrosun sendika ağaları!” sloganlarını haykırdılar. Komünistler, ayrıca “Hasta tutsaklar serbest bırakılсын!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” şiarlarını da haykırarak, hasta tutsaklara dikkat çektiler.

Komünistler eylemde *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışını da gerçekleştirdiler.

Devrimcilerin kortejlerinin Tepe Nautilus’tan

eyleme katılımı bu kolun coşkusunu da belirledi. Devrimcilerin kortejleri gençlik ağırlıklı kitleleriyle eyleme coşku kattılar.

Haydarpaşa kolu...

Haydarpaşa kolundan mitinge çeşitli Alevi dernekleri, PSAKD şubeleri ve reformist çevreler katıldı. Haydarpaşa kolunun yan yolunda ise İstanbul dışından gelen birçok dernek ve kuruluş da pankartlarıyla eyleme katıldı.

PSAKD Sultanbeyli Şubesi, “Bir daha yaşanmasın Çorum, Maraş, Sivas, Gazi, Ümraniye unutmamak unutturmayacağız!” pankartı taşıdı. Kortejde, “Aleviyiz haklıyız kazanacağız!”, “Laik devlet Sivas’ta neden yoktunuz!”, “Yaşasın halkların eşit, özgür birliği!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!”, “Zorunlu din dersi kaldırılсын!” sloganları atıldı.

DTP kortejlerinde ise “Kültürel soykırım insanlık suçudur!”, “Demokratik cumhuriyette eşit yurttaşlar olarak yaşamak istiyoruz!”, “Ayrıcalığa karşı eşit yurttaşlık!”, “Alevilik islamın arka bahçesi değildir!” pankartları ile “Zorunlu din dersleri kaldırılсын!” dövizleri taşındı. DTP kortejinde İmralı’yı selamlayan sloganlarla, “Öcalan’a özgürlük!” sloganları da atıldı.

Salı Pazarı kolu...

Mitinge katılmak için sabahın erken saatlerinden itibaren Kadıköy eski Salı Pazarı Meydanı’nda toplanan ve çoğunluğu şehir dışından gelen kitle, kortejler halinde pankart ve sloganlarıyla Altıyol’dan Kadıköy Meydanı’na doğru yürüyüşe geçtiler.

En önde “Ayrımcılığa karşı eşit yurttaşlık hakkı için yürüyoruz! / Alevi Bektaşî Federasyonu” pankartının açıldığı yürüyüş kolunda birçok ilden gelen Pir Sultan Kültür Derneği şubeleri, köy ve yöre dernekleri, cemevleri yürüdüler.

Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri ve Liseli Genç Umut bu koldan mitinge katıldı.

“Sivas’ın hesabı sorulacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Alevi kültürü yasaklanamaz!”, “Sivas’ın ışığı sönmeyecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarının atıldığı yürüyüş kolunda, mitingin taleplerinin yer aldığı dövizler taşındı. Alevi örgütleri

Pir Sultan Abdal, Hz. Ali, Hacı Bektaş-i Veli ve Atatürk’ün fotoğraflarını taşıdılar.

Özellikle Hacı Bektaş-i Veli Kültür Dernekleri, Cemevleri ve bazı köy dernekleri kortejlerinde Türk bayrakları yer aldı. Bazı köy dernekleri kortejlerinde ise kadınlar yöresel kıyafetleriyle yürüdüler.

Yürüyüş kolunun en kitlesel kortejlerini Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, Halkevleri, Avcılar-Parseller Halkı oluşturdu.

Pir Sultanlar’dan Nesimler’e, Denizler’dan Mahirler’e...

Yüzbinlerin katıldığı miting kitlenin üç koldan yürüyerek alana girmesiyle saat 13.15’te başladı. Miting programına geçilmeden önce Pir Sultan Abdal’ın, Sivas’ta katledilenlerin, Uğur Kaymaz’ın ismi okundu. Kitle her ismin okunmasının ardından “burada!” yanıtını verdi. Ümraniye’de, Gazi’de, Çorum’da, Sivas’ta, Maraş’ta, devrim ve demokrasi mücadelesinde yitirilenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından miting programına geçildi. Saygı duruşu sırasında tüm kitle yumruklarını havaya kaldırarak öfkesini haykırdı, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganını attı.

Mitingte sağlık sorunlarından dolayı eyleme katılamayan Hacıbektaşî Postnişini Veliyettin Ulusoy’un mesajı okundu. Ardından Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği Semah Ekibi’nin semah gösterisi sahne aldı.

Daha sonra kürsüye konuşmasını yapmak üzere Alevi Kültür Dernekleri Genel Başkanı Tekin Özdil çağrıldı. Özdil yaptığı konuşmada siyasal iktidar tarafından eşitsizliğe uğrayan tüm ezilen kesimleri sahiplenilen bir konuşma yaptı. Siyasi iktidara “*Bize dilimizi öğretmekten, bize dinimizi öğretmekten, bize elbise biçmekten vazgeçin*” diye seslenen Özdil, “*Asimilasyon insanlık suçudur*” dedi. Alevleri Sünneleştirmek çabasından artık vazgeçin dedi. Özdil’in konuşması kitle tarafından “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganıyla yanıtlandı.

Konuşmasını yapmak üzere kürsüye davet edilen Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Fevzi Gümüş ise kitleyi başta Tuzla olmak üzere tüm işçiler

ve emekçi halk adına selamladı. 1 Mayıs 1977 Taksim, Maraş, Çorum, Madımak, Ümraniye ve Gazi katliamlarında yitirilenleri, Denizleri, Mahirleri, Uğur Mumcuları, Musa Anterleri, Hrant Dinkleri andı.

Gümüş, barış içinde kardeşçe yaşamayı savunanların birarada olduğunu söyledikten sonra “İşte bu meydan Türkiye” dedi. Kendisine ayrılan ödenek ile 8 bakanlığın bütçesini geride bırakan Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kaldırılmasını istedi. Devletin inançlara eşit mesafede olması gerektiğini ifade etti.

Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Genel Sekreteri Servet Demir de mitingte söz alarak kısa bir konuşma yaptı. “Biz sizinleyiz, siz bizimlesiniz. Türkiye’nin özgürleşmesi, laikleşmesi için hep birlikte çalışacağız” dedi.

Kürsüye çıkan Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız ise ülkenin dört bir yanından İstanbul’a gelen Alevileri, fabrikalardan işçileri, okullardan öğrencileri, Deniz Gezmiş’i, Mahir Çayan’ı, İbrahim Kaypakkaya’yı, Erdal Eren’i, ser verip sır vermeyen devrimcileri ve onların yoldaşlarını selamladı. Aleviler’in taleplerini sıraladıktan sonra tam bir yıl önce artık dilekçe devri bitti, bundan böyle meydanlarda konuşacaklarını ifade ettiklerini söyledi. Aleviler’in örgütlendiğinden bahsetti.

Ali Balkız’ın konuşmasının ardından “Aleviler barış, kardeşlik, özgürlük, eşitlik ve demokrasi” istiyor sözleriyle beyaz güvercinler uçuruldu.

Miting programı Emre Saltık, Sabahat Akkiraz, Şevval Sam, Ferhat Tunç, Edip Akbayram ve Suavi’nin türküleriyle saat 16:00’da son buldu.

Mitingten notlar...

* Mitinge genç-yaşlı, kadın-erkek her kesimden Aleviler ağırlıklı olarak katıldı.

* Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği Semah Ekibi çağrılırken kürsüden NATO toplantısında Dışişleri Bakanlığı’nın semah dönmesi için Hubyar Semah Ekibi’ni çağırdığı, semah ekibinin ise NATO şeflerinin karşısında semah dönmeyeceklerine dair verdiği yanıt duyurulduğunda tüm kitle coşkulu alkışlarla bu tutumu sahiplendi.

* Kürsüden ve mitingte konuşma yapan Alevi örgütleri temsilcileri sık sık İbolar’dan, Mahirler’den, Denizler’den bahsetti. Kitle devrimci önderlerin adı her geçtikçe coşkulu alkışlarla devrimci önderleri sahiplendi, devrimci değerlere sahip çıktı.

* Kürsüden yapılan konuşmalarda Güler Zere’ye destek istediğinde tüm alan alkışlarla Zere’yi sahiplendi.

* Mitingte KESK yöneticilerinin de destek için alanda olduğu ifade edildikten sonra “Kamu emekçileri kendilerini ve taleplerini yok sayanlara karşı 25 Kasım’da greve gidiyor. Aleviler bize destek verecek mi diye soruyorlar” denilince tüm kitle hep bir ağızdan “evet” yanıtını verdi.

* Mitinge destek için katılan kurumlar okunurken CHP ve CHP milletvekillerinin ismi geçtiğinde Aleviler’den “yuh” sesleri yükseldi.

* Aleviler, mitingte destek verenlerin isimleri okunduğunda en çok Eşber Yağmurdereli, Kamer Genç ve Ufuk Uras’ı alkışladı.

* Alevi kortejlerinde sınırlı sayıda Türk bayrağı taşındı.

* Kürsüden işten atıldıkları için direnişlerine devam eden Kent AŞ işçilerinin destek için alanda olduğu duyurulduğunda işçi ve emekçiler alkışlarla Kent AŞ işçilerini sahiplendiler.

* Miting boyunca kürsü canlı ve ajitatif konuşmalarla kitleyi coşturdu. Kürsü konuşmaları kitle tarafından ilgiyle dinlendi.

* “Ücret hakkımız gaspedilemez! Aynı çuvaldaydık, atıldık!” pankartıyla mitingte katılan Cesur Çuval işçileri alanda çuval yaktilar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kadıköy Alevi mitinginden yansıyanlar...

Kadıköy’de son yılların en kalabalık mitingi gerçekleşti. Aleviler, 9 Kasım 2008’de Ankara’da yapılan mitingin ardından ikinci büyük buluşmalarını 8 Kasım’da İstanbul’da Kadıköy İskele Meydanı’nda gerçekleştirdiler. Alanı dolduran yüzbinlerce Alevi kitlesi, “Zorunlu din dersinin kaldırılması, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın lağvedilmesi, cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması ve Madımak Otel’i’nin utanç müzesi haline getirilmesi” vb. taleplerini coşkulu bir biçimde dile getirdiler.

Çeşitli illerden gelerek sabahın erken saatlerinde Kadıköy’ün farklı bölgelerinde toplanan Alevi örgütleri buradan Kadıköy’e kadar yürüyüş yaptılar. Gençlerin yoğunluğunun dikkat çektiği yürüyüşlerde Aleviler ellerinde Pir Sultan Abdal’ın ve Aleviliğin simgesi olan liderlerin posterlerini taşıdılar. Yürüyüşte, özellikle gençlerin başlarına kırmızı şeritler taktıkları gözlemlendi. Zaman zaman da Pir Sultan Abdal türküleri söylendi.

Demokratik talepleri karşısında sermaye devletinin yıllardır ayak sürüdüğü topluluklardan birinin de Aleviler olduğu biliniyor. Osmanlı devleti döneminde büyük baskı gören Aleviler, cumhuriyet döneminde de burjuvazinin inkarcı ve imhacı politikalarının mağduru oldular. Sözde laik rejim ibadethanelerini yok saymaktan, zorunlu din dersleriyle Sünniliği dayatmaya kadar pek çok uygulamasıyla Aleviler’i tıpkı Kürtler’e yaptığı gibi yok saydı. Tertiplelediği provokasyonlarla Aleviler’e yönelik katliamlar gerçekleştirdi, Çorum’da, Maraş’ta, Sivas’ta kitlesel imhalara girişti.

Yüzyıllardır bu topraklarda zorla asimile edilmeye çalışılan, her türden baskıya ve aşağılanmaya maruz bırakılan Aleviler, bu nedenle gözden uzak ve içe kapalı bir yaşam tarzıyla varlıklarını korumaya çalıştılar. Ancak ‘60’lı yıllarda kapitalist gelişmeyle birlikte onlar da daha görünür olmaya başlayınca, sorunları da toplumsal alana taşındı ve daha fazla ifade edilir oldu.

8 Kasım ‘09 Kadıköy mitingi de Aleviler’in toplumsal olarak kendini ifade ettiği en ileri noktalardan birini oluşturmaktadır. Alevi Bektaşî Federasyonu’nun örgütlediği ve yüzbinlerce kişinin katıldığı mitingin, kimliğini gizlemek zorunda kalmış bir topluluğun kendini kitlesel bir biçimde ifade ediyor olması yönünden anlamı ve önemi büyüktür. Mitinge damgasını vuran talep ve sloganların ilerici niteliği de eylemin önemini arttıran bir unsurdur.

Dikkat çekici olan, sermaye rejimine yönelik her demokratik talebin karşısında korkuya kapılan CHP’ye de Alevi emekçilerin bu mitingde tepkilerini yansıtmalarıdır. Elbette Alevi emekçiler bu tepkilerinde son derece haklıdır. Zira, Aleviler’in hamisi pozlarındaki CHP, Aleviler’in talepleri konusunda tam bir suskunluk fesadı içindedir.

Yıllardır dinsel gericiliğe ilişkin korkularını kullanarak Aleviler’i istismar eden CHP’nin Aleviler’in demokratik talepleriyle ilgili mücadeleye hiçbir katkısının olmayacağı Aleviler tarafından artık görülmeye başlanmıştır. Aleviler’in Diyanet İşleri Başkanlığı’nın lağvedilmesi ve laiklik taleplerine karşı en laik geçinenlerin dahi gösterdiği tepki, bütün düzen güçlerinin anti-demokratik karakterinin iyice açığa çıkmasına hizmet etti.

Öte yandan ilerici taleplerin damgasını vurduğu bu kitlesel mitingde burjuva medya hakettiği yeri vermedi. Burjuva medyanın, Aleviler’in ilerici nitelikteki taleplerine kulaklarını tıkaması, bugüne kadarki tutumunun bir devamıdır.

Örneğin, mitingi “Aleviler’in yaman çelişkisi” başlığı ile veren dinci *Vakit* gazetesinin haberi Aleviler’e duyduğu kını yansıtır nitelikteydi: “*Dün İstanbul Kadıköy İskele Meydanı’nda Alevi Bektaşî Federasyonu, Pir Sultan Abdal Derneği ve çeşitli Alevi örgütleri üyelerinin katıldığı ‘Ayrımcılığa Karşı Eşit Yurttaşlık Hakkı’ mitingi yapıldı. Hz. Ali’yi önder olarak kabul eden Aleviler, mitingde Hz. Ali’nin ömrünün camilerde geçmesini görmezden gelerek, cami düşmanlığı yaptı. Bu da Aleviler’in nasıl bir çelişki içinde olduğunu ortaya koydu.*”

Dinci medyanın bu tutumu hiç de şaşırtıcı değildir. Öte yandan Aleviler söz konusu olduğunda onların demokratik talepleri karşısında üç maymunu oynayan kendini “laik” olarak adlandıran diğer medya gruplarının ise Sünni müslümanların inançlarına da istismarcı temelde yer verdiği biliniyor. Dahası medyada yer yer Alevi geleneklerini aşağılayıcı tutumlar sergilemeleri bile bu davranışlarının bir parçasıdır. Aleviler, burjuva medyanın çok daha geri bir tutum içinde olduğunu bugüne kadarki deneyimleriyle çok iyi biliyorlar.

Burjuvazinin, demokratik haklar konusunda, hiçbir kesim için atacağı tutarlı, kararlı ve köklü bir adım yoktur. O halde Alevi emekçiler, düzen güçlerinin yarattığı yanılsamaları bir kenara itip devrim ve sosyalizm temelinde bir mücadeleye atılmalıdır. Zira, özgürleşmenin başka bir yolu yoktur.

Domuz gribi vakaları yayılıyor...

Kapitalizmin pislikleriyle zehirlenen dünya devrimle temizlenmelidir!

Kapitalizmde kişinin yaşam hakkı hangi sınıfa mensup olduğuyla belirlenir. Eğer işçi sınıfının bir üyesiye her gün binlerce kişi kapitalizme kurban gider. Zira kapitalizm kârını yoksulların kanını içerek büyütür. Her gün değişik alanlarda yaşanan onlarca, yüzlerce ölümün dolaysız sorumlusu, insan merkezli bakışa sahip olmayan sermaye iktidarındır. Otomobil tekellerinin aşırı kâr hırsı trafik “canavarı”nı doğurur. Emekçilerin yaşadığı ekonomik buhranın 3. sayfaya yansıyan cinnet haberleri yine bu aynı kâr sevdasının ürünüdür. Tersanelerde kum torbası yerine kullanılan tersane işçisinin de, kot kumlama nedeniyle silikozis hastalığından ölen işçinin de, madenlerde, fabrikalarda, atölye ve değişik sektörlerde yaşanan işçi katliamlarının sorumlusu da yine bu düzendir. Kirli savaşlarda, hastalıklarda, doğal afetlerde ölen yine emekçiler, öldüren yine kapitalizmdir.

Doğayı tahrip ederek, doğal ve iklimsel dengeyi sarsan, gıdaların genetiği ile oynayarak yeni hastalıkların “piyasaya” çıkmasına neden olan, nükleer birtakım denemelerle ölüm kusan yine kapitalizmdir.

İnsanlığı, bir avuç asalağın sefil çıkarlarına feda eden sermaye egemenliği, biyolojik (savaşlarda) bazı müdahalelerde de yeni virüslerin ve hastalıkların çıkmasına neden olmaktadır. Çin’de başlayan öldürücü SARS virüsünden mutasyona uğrayarak kuş gribine, sonrasında ise domuz gribine dönüşen hastalıklar silsilesi işte bu biyolojik savaşların yarattığı ölümcül hastalıklardır. Tamamen ilaç tekellerinin kârını katlamayı amaçlayan bir savaş biçimidir. Kimi uzmanlar domuz gribinin kısa bir süre sonra yeniden mutasyona uğrayarak “at” gribine dönüşebileceğini belirtiyorlar.

H1N1 virüsüne bilindiği gibi ilk olarak Meksika’da rastlandı. Daha sonra kısa süre içerisinde birçok ülkeye yayıldı. Türkiye’de bugüne kadar H1N1 virüsünden ölenlerin sayısının 40’a yükseldiği Sağlık Bakanlığı tarafından açıklandı. Domuz gribi vakası ve tartışması gündeme yıldırım hızıyla düştü ve çok tartışma yarattı. Devlet peşpeşe yaptığı açıklamalarla domuz gribinin hızla yayıldığını, bu nedenle kitlesel ölümlerin olacağını duyurdu. Konu günlerce sermaye medyasında tartışıldı. Bu tartışmalardan çıkan tek sonuç ise savaşta yaşanan ölümler kadar ölüm olacağı idi. Topluma böylece korku salan, tedirgin eden, telaşa kapılmasını sağlayan devlet, “H1N1 varsa çare de var” diyerek “muktedir”liğini göstermiş oldu. Ne de olsa devlet büyük bir devletti ve “vatandaşları”nın ölmesine razı olmayacaktı. Oysa “çare var” diyerek çözücü bir güç olduğunu iddia eden devlet, her konuda olduğu gibi bu konuda da çözümsüzdü.

Domuz gribinin tek çaresi aşı idi. Ve bu aşırı yaptıran ölmeyecekti! Ancak aşırıya dair birçok tartışma vardı. Aşının felç etme ya da öldürme gibi yan etkileri vardır. Üstelik bu tartışma sadece Türkiye’de değil, Almanya ve ABD başta olmak üzere birçok ülkede yaşanıyor. Yine aşının “zararının, faydasından çok” olduğu tartışıldı. Bu tartışma devletin en üst makamlarında yürütülünce toplumda ciddi bir kuşku ve güvensizlik oluştu. Sağlık Bakanı Recep Akdağ, basın önünde domuz gribi aşısı olarak aşının son derece faydalı olduğunu ifade etti. Aynı saatlerde

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan aşı olmayacağını açıkladı. Sonuç olarak Başbakan ile Sağlık Bakanı arasında ikili bir görüşme gerçekleşti. Bu ikili görüşmede de taraflar tutumlarında ısrar edince bu konudaki toplumsal şüphe derinleşmeye başladı. 8 Kasım günü TRT-1’de yayınlanan “Politik açılım” programına katılan Tayyip Erdoğan aşıya dair şunları ifade etti; “Ben kararımı daha önce vermiştim. Benim isteğim bu aşının yan etkilerini anlatması. Sayın Bakanımın bu aşının yan etkilerinin anlatılmasını istemişim. Anlatın. Bu konuda çok açık olalım. Bilirkişi olarak profesörler, doçentler çıkarıyorsunuz. Anlatınsınlar. Faydası zararından fazladır ilkesinden hareketle desinler ki; ‘En azından çocuklarla ilgili ebeveyn istiyorsa, çocuğuna aşı yaptırınsın’. Ama zorla ‘Biz aşı yaparız’ dersek olmaz. Çünkü yan etkileri noktasında sıkıntıların olduğu söyleniyor.” “Önüme gelen istediği gibi konuşmamalı, ABD’nin kullandığı aşılarla içerikte farklı şeyler olduğu, bize gelenlerde farklı şeyler olduğu belirtiliyor. Önleyici ve koruyucu olmak kaydıyla bu adım atıldı. Zorlayıcı asla olmamalıdır. Yan etkileri varsa nelerdir; anlatılmalı. Halkımız bilinçlendirilmeli” dedi.

Bu ikili yorumlar genel bir kafa karışıklığına yol açtı. Kuşkusuz Erdoğan’ın derdi, ilaç tekellerine karşı

bir savaş açmak ya da ilaç tekellerinin güvenilirliğini sorgulamak değildir. Burada devletin domuz gribi virüsü karşısında düştüğü vahim tablo açığa çıkmaktadır. Emekçilerin yaşadığı sel, deprem vb. olaylarda çözümsüz kalan hatta sorumlu olan devlet bu konuda da çözümsüz, kararsız ve aciz olduğunu göstermiştir. Sermaye devletin ilaç tekellerinin kâr dürtüsüyle hareket ettiği bilinen bir gerçeklik olduğuna göre güven bunalımı yaşanması kaçınılmazdır. Zira bu tartışma salt Türkiye’de değil, Almanya ve ABD’de de yürüyor. Bu aynı zamanda ilaç tekellerine olan güven bunalımının açık belirtisidir. Bu güven bunalımında da şaşılacak bir durum yoktur. Çünkü, Afrika’da AIDS salgını karşısında, değil AIDS ilaçları en basit aşı için bile para ayıramadıkları için yoksul ülkelerde onbinlerce kişinin ölümünü seyreden ilaç tekellerinden insan sağlığını düşünceleri beklenemez. Kuşkusuz bu örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Bütün bu tartışmalara rağmen H1N1 virüsü, abartıldığı kadar olmasa da ölümcül bir tehlikedir. Ancak mevcut hastaneler değil ölümcül hastalık olan domuz gribini, normal hastalıkları dahi tedavi edebilecek teknik koşullardan yoksundur. Sermaye iktidarı kirli savaşa, silahlanmaya bütçe ayırırken sağlığa ayırmamaktadır. Üstelik peşpeşe çıkarılan yasalarla “parası olmayanların tedavi göremeyeceği” ortaya çıkmışken salt domuz gribi değil her hastalık emekçiler için öldürücüdür.

Dahası krizin faturasının işçi ve emekçilere kesildiği böylesi bir dönemde açlık ve sefalet diz boyu iken, sermayenin bekçileri utanmadan “*dengeyi beslenmeyenlerde bu hastalık daha çabuk bulaşır*” diyebilmektedir. İnsanca yaşam ve çalışma koşulları dışında bir yaşama mahkum edilen işçi sınıfı ve emekçilerin dengeli beslenebilmesi söz konusu bile değildir.

Sermaye devleti hastalığın ilerlemesi ve yayılmasını önleyebilecek koruyucu hizmetler konusunda da uzman tavsiyelerine kulak asmamıştır. Koruyucu önlemler kendi başına bir-iki okulun tatil edilmesi ya da hastalık riski olan yerlerde maske ile dolaşılması ve kısmi ilaçlamaların yapılması anlamına gelmemektedir. Bir bütün olarak devlet, hastalığın yayılmasını önleyebilecek her duruma karşı pozisyon almamıştır.

Sonuç olarak, emperyalist-kapitalist sistem sınıf iktidarını koruyabilmek adına görülmemiş boyutlarda bir teknoloji kullanmaktadır. Bilimin ulaştığı düzey başdöndürücü bir hızla ilerlemektedir. 18. yüzyılın teknolojik olarak “sınırlı” imkanları fazlasıyla aşılmıştır. Dolayısıyla domuz gribi önlenabilir nitelikte basit bir teferruat olarak kalmaktadır. Ancak kapitalizm işçi ve emekçileri değil kârı esas almaktadır. Domuz gribindeki asıl ölümlerin nedeni ise işte bu kâr hırsıdır. Yerküreyi ve atmosferi kimyasal, biyolojik ve nükleer silah ve uygulamalarla zehirleyenler, hastalık ve ölümden başka bir şey üretmemektedir. Bütün bu olguları çözecek tek sistem ise sosyalizmdir. Kapitalizmin pislikleri, mikropları ve virüsleriyle zehirlenen dünya devrimle temizlenmelidir!

Güler Zere serbest bırakıldı, onlarca hasta tutsak ölümle pençeleşiyor...

Güler Zere ayları bulan mücadelenin ardından geçtiğimiz günlerde serbest bırakıldı. Kanser hastası Güler Zere'nin tahliyesi ilerici ve devrimci güçler tarafından buruk bir sevinç ile karşılandı. Zira mücadele sonucunda Zere'nin tahliyesi gerçekleşmesine rağmen devletin aylardır başvurduğu oyalama hamleleri nedeniyle sağlık durumu gittikçe kötüleşti.

Zere, elde edilen kazanımın moral desteği ile birlikte yaşam savaşını dışarıda da sürdürecektir. İlerici ve devrimci güçler ise elde edilen kazanımı daha ileriye taşımak için ortaya çıkan imkanları en doğru biçimde kullanmak ve mücadeleyi sürdürmek göreviyle karşı karşıyalar. Zere tahliye oldu ama başta Erol Zavar olmak üzere daha onlarca hasta tutsak cellatların elinde yaşam mücadelesi veriyor.

Zere'yi özgürlüğüne kavuşturan mücadeledir!

Güler Zere'nin tahliye edilmesi gerek hasta tutsaklar için verilen mücadele, gerekse devletin tecrit politikalarının teşhiri açısından önemli imkan yarattı. Başta Zere'nin yoldaşları tarafından örülen süreç, ilerici ve devrimci güçlerin desteğini kazandı ve kamuoyuna mal oldu. Oluşturulan yerel platformlar tüm sınırlılıklarına rağmen sürecin örülmesi için anlamlı çabalar ortaya koydu. Ve hepsinden öte toplumun duyarlı kesimlerinde Güler Zere vesilesiyle yeniden tecrit zulmüne karşı bir tepki uyandı. İstanbul üzerinden bakılacak olursa İstiklal Caddesi'nde gerçekleştirilen kitlesel yürüyüşler bunun yansıması oldu.

Güler Zere'ye Özgürlük Platformu tarafından

örgütlenen eylemler beklenenin de üzerinde ilgiye konu oldu. Daha ilk eylemden itibaren binleri harekete geçiren yürüyüşlerde düzene ve tecrit gerçeğine duyulan öfke tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Güler Zere'nin özgürlüğe kavuşması talebi çok geçmeden sermaye düzenini ve zindan politikalarını hedef alan şiarlar ile birleşti. Belki de 2000 Ölüm Oruçları'ndan bu yana ilk kez binlerce kişi İstiklal Caddesi'nde "Katil devlet hesap verecek!" ve "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganlarını haykırdı. Örgütlü güçlerin ötesine geçen duyarlılık kitlesel eylemleri de aşarak kamuoyu nezdinde gündeme geldi.

Zere'nin sağlık durumu gün geçtikçe kötüleşirken ve Türk Tabipler Birliği ile Balcalı Devlet Hastanesi bu durumu belgelerken, Adli Tıp Kurumu cellatlığa soyunarak Zere'nin tedavisinin mahkum koğuşunda sürdürülebileceği yönünde rapor vermişti. ATK bu raporu verdiği sırada kurumun kirli icraatları da basına yansıdı.

Geçmişte ölüm orucu gazilerine "sağlam" raporu vererek cezaevine girmelerine sebep olan, işkence mağdurlarında "işkence izine rastlamayan" kurum, tecavüzcüleri ve katilleri koruyan uygulamalarıyla gündeme geldi. Hüseyin Üzmez'in istismarına maruz kalan 15 yaşındaki BÇ hakkında "psikolojik olarak olaydan etkilenmediği" yönünde rapor veren ATK, Ergenekoncu katilleri "kalp yetmezliği, şeker hastalığı, görme bozukluğu, yürüyememe ve anksiyete bozukluğu" gibi sebeplerle tahliye ederek kamuoyunun tepkisini çekti.

Özellikle kurumun başındaki tescilli katil Nur Birgen'in kimliği, Adalet Bakanlığı tarafından hakim ve savcılara işkence konusunda eğitim vermek için de seçilen bir isim oluşu kurumun gerçek yüzünü de açığa

çıkardı. Geçmişten beri düzenin kirli işlerini yapmaya, infazların, katliamların üzerini örtmeye ve düzeni aklamaya hizmet eden kurum, böylece bir kez daha mücadelenin hedef tahtasına çakıldı. Süreç boyunca "Adli Tıp Kurumu dağıtılsın!" şiarı "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" ile birlikte öne çıkan talepler arasındaydı.

Türkiye çapında yaygın ve kitlesel gerçekleşen eylemler konuyu gündeme taşıırken düzen sözcüleri de açıklamalar yapmak ve kendilerini savunmak zorunda kaldılar. Gün geçtikçe köşeye sıkışan düzen güçleri topu birbirlerine atarak Zere'yi bürokrasinin çarkları arasında eritmek için seferber oldular. Kimi ATK'yı, kimi bakanlığı, kimi savcılarını suçladı. Cumhurbaşkanı ise aylarca verilen mücadelenin ardından dosyanın kendisine gelmediğini ve olaydan haberdar olmadığını söyleyerek son bir hamleye başvurdu.

Zindanlarda onlarca tutsağı katleden devletin, devrimcilerin hayatını zerre kadar önemsemediği kuşkusuz ki biliniyor. Ancak konu bu kadar gündeme gelmişken Zere'nin durumunun iyice kötüleşmesi belli ki devlet açısından önemli bir endişeye sebep oldu. Tepkilerden kurtulmak ve bunu yaparken de demokrat maskesine sığınmak isteyen sermaye devleti, Cumhurbaşkanı affı ile Zere'nin tahliyesine onay verdi.

Kazanımı zafere dönüştürmek için!

Güler Zere'nin tahliye edilmesi ile birlikte tecrit karşıtı mücadelede önemli bir kazanım elde edilmiş oldu. Sermaye devleti 19 Aralık saldırısı ile zindanlarda olduğu kadar dışarıda da mücadeleyi bastırmayı amaçlamış, tecrit duvarlarını tüm toplumun etrafına örmüştü. Saldırı zindanlarda destansı bir direniş ile karşılanmasına rağmen uzun vadede tecrit karşıtı mücadele geri çekildi ve toplumsal tepki dindi. Güler Zere eylemleri ile birlikte uzun yıllardır gündemden düşen tecrit karşıtı mücadele yeniden gündeme gelmiş ve toplumsal anlamda sınırlı da olsa karşılığını bulmuş oldu. Belki onbinler alanları yeniden "Tecrite hayır!" şiarlarıyla doldurmadılar ama 50-100 kişilik basın açıklamalarına sıkışan tepkilere kıyasla önemli bir gelişme yaşandı. Toplumun duyarlı-ilerici kesimleri Zere vesilesiyle zindanları yeniden gündemlerine aldı. 19 Aralık'ın ardından ortaya çıkan yılmılık duvarı bir nebze de olsa çatladı. Sürecin Zere'nin tahliyesi ile sonuçlanması devletin de bu mücadelenin büyümesinden ve tepkilerin artmasından duyduğu endişenin açık bir göstergesi olarak karşımıza çıktı.

Böylesi olumlu değerler yaratan bir sürecin ardından tecrit karşıtı mücadeleyi büyütme sorumluluğu tüm devrimci güçlerin omuzlarında duruyor. Evet Zere tahliye oldu ama halen daha onlarca hasta tutsak tecrit koşullarında yaşam savaşı veriyor. Binlerce siyasi tutsak ise devletin zindanlarında tecrit işkencesine karşı mücadele ediyor. Zere'nin tahliyesi devrimci güçler açısından önemli bir kazanım oldu ve devrimin hanesine yazıldı. Ancak bu kazanımın "Pirus zaferi"ne dönüşmemesi de başta devrimci güçlerin elindedir. Bu coğrafyanın devrimcileri, bugüne kadar zindanlarda pek çok direniş destanı yazmış, tüm saldırılara karşı direnişi seçmiştir. Bu direniş geleneği toplumsal muhalefeti uyandırdığında ve sınıf hareketi ile birleştiğinde gerçek zaferlerin kapısını açacaktır.

Zere tahliye edildi, hasta tutsaklar için mücadele sürüyor!

Güler Zere ve tüm hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle başlatılan eylemlerin 18. haftasında Güler Zere, yürütülen mücadeleler sonucunda serbest bırakıldı. İlerici, devrimci kurumlar, 6 Kasım akşamı gerçekleştirdikleri eylemde, Güler Zere'nin özgürlüğüne resmi olarak kavuştuğunu söylediler, diğer hasta tutuklu ve hükümlülerin serbest bırakılması için de mücadelenin süreceğini vurguladılar.

Konuşmanın ardından sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş başlarken, hasta tutsakların isimlerinin tek tek okunması, kitle tarafından "Özgürlük!" sloganı ile karşılandı.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde basın açıklamasını Av. Oya Aslan gerçekleştirdi. Aslan yaptığı açıklamada, Güler Zere'nin 1 yılı aşkın bir süredir kanser hastalığıyla mücadele ettiğini hatırlattı. Güler Zere'nin hastalık sürecinin, devletin hasta tutuklu ve hükümlülere nasıl yaklaştığının, insan haklarına ne kadar değer verdiğinin resmi olduğunu belirtti.

Güler Zere İstanbul'da coşkuyla karşılandı!

Tahliye edildikten sonra Adana'da bir süre dinlenen Zere, 7 Kasım günü İstanbul Atatürk Havaalanı'nda dostları ve yoldaşları tarafından karşılandı. Güler Zere ambulansla Çapa Tıp Fakültesi Onkoloji Servisi'ne götürülmek üzere yola çıktı. Zere hastaneye geldiğinde coşkulu bir kalabalık karşıladı. Ambulanstan indirilirken zafer işareti yaparak yoldaşlarını selamlayan Güler Zere, "Yaşasın direniş yaşasın zafer!" ve "Güler Zere onurumuzdur!" sloganları eşliğinde Onkoloji Ünitesi'ne götürüldü.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa: "Güler Zere onurumuzdur!"

7 Kasım akşamı yapılan basın açıklamasıyla dört hasta tutsağın serbest bırakıldığı kamuoyuna duyuruldu ve hala bırakılmayan hasta tutsaklar için özgürlük istendi. Setbaşı / Mahfel önünde gerçekleştirilen açıklamada "Güler Zere'nin özgürlüğünü biz kazandık! / Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartı açıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Şeker işçileri özelleştirme saldırısına karşı mücadele ediyor!

Çorum Şeker Fabrikası işçileri direnişe geçti. Özelleştirme kapsamına alınan ve satışa sunulan Çorum Şeker Fabrikası'na talip olan Arap asıllı Savola firmasının yetkilileri 6 Kasım günü fabrikada inceleme yapmak isteyince şeker işçilerinin eylemiyle karşılaştı. Fabrikada teknik inceleme yapmak isteyen kapitalistler, şeker işçileri tarafından üretim tesisinin kapılarının kapatılması ve önüne barikat kurulması nedeniyle içeriye giremedi. 150 işçi idare bölümünden üretim tesisine geçişteki koridoru kapattı. Önce kapıları kapatan işçiler daha sonra kapıların önüne barikat kurdu. İşçilerin direnişi karşısında duramayan Savola kapitalistleri üretim tesislerine girmekten vazgeçince şeker işçileri eylemlerini sona erdirdi.

Yozgat Şeker Fabrikası işçileri de, özelleştirme kapsamında olan fabrika için gelen Savola Group'un yöneticilerini protesto etti. Fabrika önünde toplanan işçiler, Yozgat Şeker Fabrikası'nın, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından C portföyünde satışa çıkarılmasına tepki gösterdi. Fabrika önünde gerçekleştirilen eyleme katılan işçiler, "Şeker bizim ekmek tekmemiz, bizi satanları biz de satarız", "Amerikan mısırına gelince kütür kütür, pancar çiftçisine gelince ya rabbi şükür", "Doğal şekeri köstekle, modifiye mısır şekerini destekle" vb. sloganlar atarak, durumu protesto etti.

Savola Group'un temsilcileri, fabrika müdürünün odasında bir toplantı yaparak, yaklaşık bir saat fabrika hakkında bilgi aldı. Toplantı sırasında müdür odasının önünde toplanan işçiler, "Şekere uzanan eller kırılınsın!" sloganı attı. Jandarma korumasında dışarı çıkan Savola Group temsilcileri araçlarına binerek hızla fabrikadan kaçtı.

Şekerde özelleştirmenin tarihi...

Yedi yıl önce İMF'ye sunulan niyet mektubunda şeker fabrikalarının özelleştirileceği belirtilmişti. AKP'nin Kasım 2002'de seçim zaferinden sonra genelde tüm kamu sektörlerinde özelde şeker fabrikalarına yönelik olarak özelleştirme saldırısı hız kazandı. Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'nin bünyesindeki şeker fabrikalarının bir kısmı özelleştirildi. Bu işletmelerin arazilerini de kapsayan özelleştirmelerle sermayeye peşkeş çekildi.

İMF'ye 2002 yılında sunulan niyet mektubunda şeker fabrikalarına ilişkin şu satırlara yer veriliyordu: *"Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ ve Tekel'in başarılı bir şekilde özelleştirilmesinin öncesinde büyük çaplı operasyonel yeniden yapılandırma gereklidir. Bu kapsamda, DB ile yakın işbirliği içinde çalışılarak operasyonel yeniden yapılandırmalar hayata geçirilecektir."* 2007'de verilen niyet mektubunda da benzer ifadeler yer verildi. 2009 yılının ilk yarısında şeker fabrikalarında devam eden özelleştirmelerin tamamlanacağını altı çizildi. Şimdi birkaç ay gecikmeyle de olsa, İMF'ye verilen söz çerçevesinde şeker fabrikalarının özelleştirme süreci tamamlanmak isteniyor.

Bu program ile kamuya ait şeker fabrikası kalmayacak, hepsi özelleştirilecek. Şeker fabrikaları tüm diğer özelleştirmelerde olduğu gibi sermayeye peşkeş çekilecek. Bu özelleştirmelerden ise emekçi köylünün ve şeker işçilerinin payına açlık, sefalet ve işsizlik düşecek.

Büyük bir üretim fazlası sorunu yaşayan emperyalist tarım tekelleri, İMF'nin tarımı çökertme programlarını bir an önce sonuçlarına vardırmasını istiyorlar. Bağımlı ülkelerin emperyalist tekellere bağlanması projesi tarımda da tüm ayaklarıyla örülüyor. Hedef, bağımlı ülkelerdeki emekçi köylülüğü tarlasını ekip biçemez hale getirmek, şeker işçilerinin ekonomik ve sosyal haklarını, tüm kazanımlarını yok etmektir.

Uluslararası şeker tekellerinin elinde tonlarca şeker stoku var. Her yıl bir yıllık dünya ihracat miktarına yakın şeker stok olarak ellerinde kalıyor. Bu nedenle stoklarının eritilmesi çerçevesinde önlemler alınmasını istiyorlar. Önlemleri dayatmak da İMF'ye düşüyor.

250 bine yakın emekçi köylü ailesi geçimini şeker pancarı üretiminden sağlıyor. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ya da kapatılması, 175 bin ailenin şeker pancarı üretemez hale gelmesi demektir. Üretime devam edecek 75 bin topraksız köylü aile ise tarım işçisi olarak karın tokluğuna çalışmaya devam edecektir. Bu rakamlar ortaya çıkacak yıkımı yeterince açıklamaktadır. Bu saldırı başarıyla tamamlanırsa ortaya çıkacak sonuçlardan birincisi, işsizler ordusuna yüzbinlerce kişi katılacaktır. İkincisi ise şeker fiyatlarının artması olacaktır.

Devletin elinde toplam 27 şeker fabrikası vardı. Bu fabrikaların büyük bir kısmı özelleştirildi. Şeker fabrikalarının tümünün özelleştirilmesinin 2009 yılı sonuna kadar bitirilmesi planlanıyor.

Peki özelleştirilen şeker fabrikalarında neler yaşandı? Özelleştirilen fabrikalarda mevsimlik olarak çalışan binlerce işçinin işine son verildi. İş yasasına göre yasak olmasına rağmen, asgari ücretin altında bir ücretle mevsimlik işçilerin çalıştırılması uygulamaları yaygınlaştı.

Henüz özelleştirilen şeker fabrikalarında çalışan kadrolu işçilere yönelik kıyımın başlamamış olması, olmayacağı anlamına gelmiyor. Zira şeker fabrikasının yeni patronları, işgücü maliyetinin düşmemesi durumunda yeterince kâr elde edemeyeceklerini çok iyi bilirler.

Saldırının başarısı için sendika ağaları çabalyor!

Şeker-İş Sendikası bürokratları görüntüyü kurtarmak için "direneceğiz" türü söylemleri kullansalar da tıpkı daha önce olduğu gibi bu kez de Yozgat ve Çorum Şeker Fabrikaları'nda direnişin son bulması gibi ellerinden geleni yapmaktadırlar. Sendika bürokratları direnmekte kararlı işçiler üzerindeki etkilerini ve denetimlerini kaybetmemek için göstermelik olarak sonuna kadar direneceklerini söylüyorlar. Zira bunu yapmamaları durumunda kapitalistleri Yozgat ve Çorum'daki şeker fabrikalarına sokmayan işçilerin hismine uğrayacaklarını iyi biliyorlar. İşçiler geçmişleri ihanetle dolu bu bürokratların tutumuna kanmamalıdır. Zira Şeker-İş Sendikası'nın merkez yönetimindeki sendika ağalarının özelleştirilen şeker fabrikalarına yönelik politikasının temeli uzlaşma üzerine kurulmuştur.

Şeker-İş'in tepesindeki ihanet şebekesi gerçekte saldırının kapsamı, niteliği ve sonuçları konusunda tam bir bilinç açıklığına sahiptir. Saldırının şeker

pancarı üreticisi ile şeker işçisinin ekmeğine kan doğramak anlamına geldiğini çok iyi bilmektedir. Buna rağmen özelleştirilen şeker fabrikaları için kollarını kıpırdatmadılar. Göstermelik hava boşaltma eylemlerinden bile kaçındılar. Şeker fabrikalarına yönelik özelleştirme saldırılarının başarısı için sermayeye her türlü hizmeti sundular. Kars, Erciş, Ağrı, Muş ve Erzurum şeker fabrikalarının özelleştirilmesi saldırısının başarısı için de var güçleriyle çaba gösterdiler.

Şeker-İş'in başındaki ihanet şebekesi başından beri özelleştirmeye karşı olmadıklarını söylüyor, "Şeker işçisini mağdur etmeden sorunun uzlaşmayla çözülmesinden yanayız" diyorlar. Bu açıklama Şeker-İş Genel Başkanı'na aittir. Şeker işçisinin ezici bir çoğunluğunun kapı önüne konulacağı, kalan işçilerin ise sefalet ücreti ile sendikasız ve sigortasız çalışmaya mahkum edileceği ortadayken, ihanet şebekesi hala sorunun "uzlaşmayla" çözüleceği vb. söylemlerle şeker işçisini oyalamaktadır.

Yozgat ve Çorum şeker işçileri mücadele ediyor!

Yozgat ve Çorum Şeker fabrikalarında çalışan işçiler, kapitalistlerin temsilcilerini içeri sokmayarak özelleştirme saldırısına karşı direnişe geçtiler. Aldıkları bu tutumun basıncı altında kapitalistlerin temsilcileri fabrikayı terk etmek zorunda kaldılar. Bu tutumlarıyla, Yozgat ve Çorum şeker fabrikalarında çalışan işçiler tüm işçi sınıfına örnek olacak bir tutum ortaya koydular.

Ama henüz zafer kazanılmadı. Kapitalistler iki fabrikayı teslim almak için yine gelecekler. Özelleştirme saldırısını boşa çıkarmak için, sendikal ihanetin panzehiri olan taban örgütlülüklerinin hemen oluşturulması gerekiyor. Her iki fabrikada da taban örgütlülüklerinin, özelleştirme karşıtı direniş komitelerinin oluşturulması, Yozgat ve Çorum yöresinde bulunan şeker pancarı üreticilerinin de özelleştirme karşıtı direnişi desteklemesi için çaba gösterilmesi, sürecin tersine çevrilmesi için yaşamsal önemdedir. Bu birlik sağlandığı koşullarda zaferin kazanılması zor olmayacaktır.

Hak-İş bürokratu Salim Uslu 25 Kasım uyarı grevini desteklemeyeceğini ilan etti...

Sendika ağalarından hesap sormaya!

ESK Genel Başkanı Sami Evren ve MYK üyeleri, 25 Kasım uyarı grevine destek istemek amacıyla Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu’yu ziyaret etti. Görüşmede 25 Kasım’da kamu emekçilerinin 1 günlük uyarı grevi yapacağını ifade eden Sami Evren, emek örgütlerinin böyle önemli günlerde dayanışma içinde olması gerektiğini dile getirdi.

Yapılan görüşme sonrası Salim Uslu, Hak-İş’in alanda olup olmayacağı üzerine yöneltilen soruyu şöyle yanıtladı: *“Hak-İş sahada olmayacak. Çünkü herşeyden önce bu karar aşamasında biz taraf değiliz, bütün desteklerin fiili katılımdan ziyade moral boyutunun son derece önemli olduğunu düşünüyorum. Biz bu bağlamda destekliyoruz.”*

Onun bu eyleme destek vermeye imkanı yok, zira o özel sektörde örgütlü... O, mesai gününe denk gelen 1 Mayıslar’da bile alanlara çıkmakta zorlanan bir sendikanın genel başkanı... Üstelik ona göre Hak-İş üyesi işçilerin bilinç düzeyi çok düşük (!) Tüm bu açıklamalar Hak-İş’in kamu emekçilerinin haklı ve meşru eylemini desteklemeye niyeti olmadığını açık gösteresidir.

Hak-İş başkanının ipe un serme tutumu sadece 25 Kasım uyarı grevi ile sınırlı değildir. AKP’yi rahatsız etmeme, onun desteğini alarak yetki alanını genişletme politikasının devamıdır. Dinci partinin adeta yan örgütü gibi çalışan Hak-İş, hükümetin emekçilere yönelik sosyal yıkım programını, saldırı yasalarını kolaylıkla hayata geçirebilmesi için tüm gücüyle çalıştı. Geçtiğimiz 1 Mayıs’ta yaşanan Taksim tartışmasında, Türk-İş’in ağaları bile Taksim derken, Hak-İş tam da AKP’nin istediğini yaptı. Taksim tartışmasında AKP’nin yanında yer aldı. Salim Uslu, Taksim talebini anlamsız bulduğunu açıkladı.

Sermaye devletinin açıktan “polis devleti”ne dönüştüğü, 1 Mayıs’ta işçi ve emekçilere uyguladığı azgın faşist terörle bunu bir kez daha ortaya koyduğu bir dönemde, Hak-İş Genel Başkanı “Rotası demokratikleşme ve çağdaşlaşma olan Türkiye”den söz edebildi. Salim Uslu, Sendikalar Kanunu’nda yapılan değişiklikleri de alkışladı. İşsizlik Sigortası Fonu’nun yağması, kıdem tazminatının gaspı vb. temel konularda da Hak-İş bürokratinin tutumu sermayenin ve hükümetinin işini kolaylaştırmak olmaktadır.

İMF ve Dünya Bankası’nın direktifleriyle hayata geçirilen sosyal saldırıları alkışlayan yine Salim Uslu’ydu. SSGSS Yasası’nın sunduğu “hizmetleri” anlatmak da ona düşmüştü. SSGSS saldırısını reform olarak sundu ve *“yürütülen çalışmalarda reform anlayışına sekte vurmaktan ancak kazanılmış haklardan da hiçbir şekilde geri adım atılmadan sistemin revize edilmesi için emek harcadık”* diyebildi.

SSGSS ile emeklilik yaşı ve prim gün sayısının artırılması, emekliliğin mezara havale edilmesi, sağlığın piyasalaştırılarak paralı hale getirilmesi Hak-İş bürokratını hiç ilgilendirmiyordu. O, bir işçi konfederasyonu başkanı olarak değil hükümetin basın sözcüsüyümüş gibi konuştu.

Kamu emekçilerinin 25 Kasım uyarı grevine destek vermekten, alana çıkmaktan özenle kaçınan Salim Uslu, Hak-İş’in İMF-DB toplantılarına katılmasını ise tereddütsüz onayladı. Böylelikle işçilerin ve emekçilerin canına okuyan emperyalist haydutlar ve Hak-İş ağaları aynı sofraya birlikte oturdular. Salim Uslu sonrasında bu rezil tutumunu

“sorumlu sendikacılık anlayışının bir gereği” olarak boşuna aklamaya çalıştı.

Hak-İş ağaları İMF-DB’nin yenilenmesi ve politikalarının değiştirilmesi için toplantılara katıldılar. Bu tartışma toplantılarında güya itirazlarını ve önerilerini sundular. İşçilerin haklarını savunmak bir yana mevcut haklarına dönük saldırıları bile alkışladılar. Bu ihanet şebekesi, “teşviklerin” her şeyden önce sendikalı işyerlerinde uygulanmasını talep ederek, örgütlü oldukları işyerlerindeki kapitalistlere yaranmaya çalıştılar. Kapitalistlerin “rekabet edebilirliğini arttırarak” varlık koşullarını

uzatabilmelerinin hesabını yapacak kadar soysuzlaştılar.

Salim Uslu üzerine düşen görevi yaparak, düzen için ne kadar “makul sendikacı” olduğunu göstermektedir. Kamu emekçilerinin 25 Kasım uyarı grevine destek vermeyen, işçi sınıfına ihanette sınır tanımayan Salim Uslu türünden hainlerin emek mücadelesinde yeri yoktur. Salim Uslu türünden sendika ağalarını her yerde teşhir etmek gerekmektedir. İşçi sınıfı Salim Uslular’dan kurtulmak için tabandan örgütlenmeli, bu ağaları sendikalardan defetmelidir.

Entes direnişi güncesinden...

176. gün...

Paydosunu yanımızda direniş alanında geçiren bir metal işçisiyle metal kurultayı için hazırladığımız anketi yaptık.

Dün akşam Güler Zere’nin yakın bir zamanda tahliye edileceğini öğrendim. Adli Tıp kurumuyla, doktorlarıyla elinden gelen tüm engelleri ortaya çıkaran sermaye devleti gelin görün ki şimdi takdir edilmeyi bekliyordur. Ama bunlar bizim gözümüzü boyamaya yetmez. Sizin oyunlarınız biz işçi ve emekçileri kandıramayacak. Tarih er geç hesap soracak!

177. gün...

Yakındaki fabrikalara mal getiren tır şoförleri yanımıza gelerek direniş hakkında bilgi aldılar. Kendilerine semaverde demlediğimiz direniş çayından ikram ettik. Daha önce sendikalyken yaşadıklarını anlatan işçi, işçilerin bu toplumda nasıl ikinci plana atıldıklarından, hatta yok sayıldıklarından yakındı. (...)

178. gün...

Ekim Devrimi’nin 92. yıldönümünde etkinlik düzenledik. “Dünyayı sarsan 10 gün” belgeselini izledik. Belgeselin ardından konuşmalar yapıldı. Ekim Devrimi’nin işçi sınıfı tarihinde en önemli deneyim olduğunu, devrimin olanaksız olmadığını ve işçi sınıfı istediği zaman neler yapabileceğini konuştuk.

179. gün...

Kadıköy’de Aleviler’in eşitlik talebiyle düzenlediği mitinge katıldık. Üç koldan yapılan yürüyüşe işçi ve emekçiler de katıldı. Direnişteki Sinter işçisinden, sendikanın sahip çıkmadığı Cesur Çuval işçisine kadar ülkenin dört bir yanından gelen emekçiler Kadıköy alanını yüzbinlerle doldurdu...

180. gün...

Metal İşçileri Kurultayı Ümraniye Hazırlık Komitesi’nden bir işçi Entes nöbetine geldi. Geçmiş grev ve direniş deneyimleri üzerine sohbet gerçekleştirdik. Geçmişte işçilerin örgütlenme biçimlerinden, fiili meşru mücadeleyi ön planda tuttuklarından, tabanın inisiyatif aldığından ve yasalara takılmadan devrimci bir temelde mücadele edince daha iyi sonuçlar alındığından bahsettik. Ben, İsmet Demir’in yazdığı kitaptan bunları öğrendiğimi söyledim.

181. gün...

Bugün de Emekçi Kadın Komisyonları nöbetteydi.

Bir kargo çalışanı geldi. “Siz iyi bir şey yapıyorsunuz, bütün işçiler için uğraşıyorsunuz. Biz düşük ücret alıyoruz fakat bir şey yapamıyoruz. Kimse korkusundan sesini çıkaramıyor. İşsiz kalacağım, aç kalacağım diye korkuyorlar. Neden korktuklarını anlamıyorum. Biz olmazsak patronlar bir hiç!” diyerek yaşadığı sıkıntıları paylaştı. İşten çıkartılan bir işçi iş ararken bizi gördü ve yanımıza geldi (...)

Öğlen saatinde Sinter Metal işçilerinin yanına gittim... Biz de Cuma günü Üsküdar Adliyesi’nde Sinter işçilerinin yalnız olmadığını göstermek için yerimizi alacağız.

182. gün...

Küçükçemece’de Karahan Tekstil’de işten atılan işçiler basın açıklaması yaptılar. Entes direnişçisi olarak yarın direnişe başlayacak olan tekstil işçilerine destek vermeye gittim. İşten atılan tekstil işçileri fabrikalarında hakaretten tutun da paralarının geç verilmesine kadar yaşadıkları tüm sıkıntıları protesto ettiler. Basın açıklaması sırasında hem fabrikada hem de fabrika dışında sermayenin korumalığını yapan kolluk güçleri yerlerini almıştı. Bu da bir kez daha göstermiş oldu ki polis işçiden değil patrondan yanadır.

***Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan***

Kamu emekçileriyle 25 Kasım’ı konuştuk...

“Taban örgütlülükleri oluşturmak gerekli!”

- 25 Kasım'da KESK, toplu sözleşme hakkı, insanca bir ücret, krizin faturasını ödememek, demokratik bir çalışma yaşamı için uyarı grevi kararı aldı. Kararın işyerinize yansımaları nasıl oldu, işyerinizdeki emekçilerin düşünceleri nelerdir?

Kırklareli Eğitim-Sen Şubesi Örgütlenme Sekreteri Cevahir Özdoğan Kurşun: İşyerindeki emekçilerin grevle ilgili düşünceleri pek olumlu değil. Çoğu arkadaş eylem sonrası olası soruşturmalar ve cezalar noktasında greve olumlu yaklaşmıyor.

BTS Tokat Şube üyesi Kadir Yalçın: İşyerlerinde grev kararı tam bir belirsizlik yaratmış durumdadır. Bu süreç kamu emekçilerinin özlük hakları konusunda son derece bilinçsiz olduğunu gösterdiği gibi yıllardır ihmal edilmelerinin sonucu olarak grev kararını şaşkınlıkla karşılamaktadırlar. Şu an için belirsizlik ve bekle gör politikası işyerinde hakim durumdadır.

Adana Eğitim-Sen üyesi Hüseyin Gürsoy:

Çalıştığım işyerinde ücretli eğitim emekçilerinin sayısı kadrolularla eşit olduğu için işgüvencesiz arkadaşlar o gün ücret alıp alamayacaklarını düşünerek eyleme mesafeli yaklaşmaktadırlar. Kadrolu olan eğitim emekçileri ise eylemin içeriği konusunda bilgilendirilmedikleri sürece eyleme mesafeli yaklaşıyorlar.

Adana Eğitim-Sen üyesi Süleyman

Kavuncuoğlu: İşyerlerinde emekçiler henüz grev ifadesini bir olgu olarak kavramamış durumdalar. Sevk alarak mı, iş bırakarak mı alana çıkacaklar, bunun yasal boyutu nedir şeklinde merakları var. "Bütün sendikalar katılıyor mu, düşünelim" gibi yaklaşımlar mevcut. Buna rağmen grevin yapılabilirse iyi olacağı düşünülmektedir.

Adana Eğitim-Sen üyesi Erdal Karabulut:

Duyarlı emekçilerin tutumu olumlu, diğer kesimlerde ise bireysel kaygılar ön plana çıkıyor.

- Sendikanın 25 Kasım'ı örgütlenme sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz, 25 Kasım yeterince gündemleştiriliyor mu, ön süreci güçlü örgütleniyor mu?

Cevahir Özdoğan Kurşun: Ön sürecin pek de güçlü örgütlendiğini düşünmüyorum. KESK olarak yaptığımız toplantıda alınan kararların birçoğu henüz hayata geçmedi. Çalışmalar ağır aksak gidiyor yani. Eğitim-Sen olarak şimdiye kadar 19 işyeri gezdik. Yapılan tek çalışma da bu zaten.

Kadir Yalçın: Bürokratik sendikal yapının tabana yabancılaşmış olduğu bu grev kararıyla daha bir belirgin olarak ortaya çıkmıştır. Yıllardır süreçlere emekçileri katmak için hiçbir çaba göstermeyen, dahası bunu sorun dahi yapmayan sendikalar şimdi birden bire gericiliğe terk ettikleri emekçileri eyleme çağırmaktadır.

Toplamı açısından bakıldığında lokal bazı girişimler dışında merkezi anlamda organizeli bir şekilde hazırlık yapıldığı söylenemez. Grevin ön süreci derken tabii ki bu bir aylık süreci değil sendikal süreci bir bütün olarak anlıyorum. Bu grev için “son bir ayda neler yapıldı”dan daha çok “yıllardan beri neler yapıldı” sorusu daha doğru cevaplar bulmamızı sağlayacaktır. Bu açıdan bakıldığında çok yönlü bir gerilemeden bahsedebiliriz. Grev kararından sonra emekçilerin belirsizliğe itilmesi, organizasyonun

zayıflığı ve sendika yönetimlerinin isteksizliği bu gerilemenin grev kararına rağmen sürdüğünü göstermektedir.

Hüseyin Gürsoy: Sendikamızın örgütlenme çalışmalarında yetersiz kaldığını düşünüyorum.

Süleyman Kavuncuoğlu: Klasik bir örgütlenme süreci yaşanıyor. Bürokratik olarak yukarıdan aşağıya değerlendirme ve önermeler yapılarak, merkez yöneticilerinin gezi alışkanlığına katkı olacak toplantılarla demokrasilik oyunu oynanıyor. Devleti ortaoyunu tezgahlamakla suçlayan KESK, aslında kendi örgütüne aynısını yapıyor. Grev örgütlemesi yapıyor görünüyor.

Erdal Karabulut: Yeterli çalışma yok.

- Sürecin güçlü örgütlenmesi için sizce neler yapılması gerekiyor?

Cevahir Özdoğan Kurşun: Bir kere öncelikle ilerici güçlerin (yönetimsel anlamda olsun üye bazında olsun) grev kararını içselleştirip sahiplenmesi gerekiyor. Grev vesilesiyle üyelerle epeydir zayıflamış olan bağların güçlendirilmesi önemli. Emekçiler kendi özgücüne güvensiz haldeler. Mücadeleyi büyütmenin, "hak kazanmanın yolu ortak hareket etmekten geçer" gerçeğini emekçilerin bilincine çıkarmak lazım. Emekçilerin iradesini ve gücünü açığa çıkaracak taban örgütlülükleri oluşturmak gerekli.

Kadir Yalçın: İşyerleri gezilerek grev hakkında bilgilendirme yapılmalı ve en önemlisi “ne istiyoruz?” sorusu doğru bir şekilde cevaplanmalıdır. Grev komiteleri kurulmalı olabildiğince fazla emekçinin grev örgütlenmesi sürecine katılması sağlanmalıdır.

Hüseyin Gürsoy: İşyeri temelli yeni bir örgütlenme anlayışının gerekli olduğunu düşünüyorum.

Süleyman Kavuncuoğlu: Birebir işyeri gezileri, ev ziyaretleri, bölge toplantıları, temsilci ve delegelerin zorunlu olduğu üye toplantıları acilen yapılmalıdır.

Erdal Karabulut: Mutlaka işyerlerinde yüzyüze görüşmelerle süreç örülmeli. Grev konusunda tek ses vurgusu yapılmalı, kitleyi bölecek sevk, rapor tarzı yaklaşımları engelleyecek bilinç geliştirilmelidir.

- 25 Kasım'ın güçlü örgütlenmesinin koşullarından biri de işyerini harekete geçirebilecek taban örgütlülüklerinin yaratılmasıdır. Bu anlamda sürecin grev ve direniş komiteleri aracılığıyla örgütlenmesi önemli bir ihtiyaç olarak görünüyor. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz? Sendikanın bu yönlü bir çabası var mı?

Cevahir Özdoğan Kurşun: Evet, tam da aynı şeyden bahsetmiş olduk. Böyle bir çaba var ama sınırlı. Zira KESK bütününde böylesi bir çabadan söz etmek ne yazık ki olanaklı değil. Ancak şubelerde ya da yönetimlerde bulunan sınıf bilinçli, ilerici unsurlar bu yönlü bir çaba içerisindeler. Böyle olunca da grev yeterince sahiplenilemiyor. Taban güven duymak istiyor ama ortada güven duyabileceği bir tablo da göremiyor. Bu nedenle bu yönlü çabalar cılız kalıyor. Gene de tüm imkanları kendi gücümüz ölçüsünde zorluyoruz tabii ki.

Kadir Yalçın: Direniş ve grev komitelerinin

kurulması olabildiğince fazla emekçinin grev örgütlenmesi sürecine katılmasının sağlanması, greve katılımın kitlesel geçmesi bakımından hayati bir öneme sahiptir. Üstelik grev örgütlenmesinde sözleşmeli ve ücretli çalışan kamu emekçilerinin greve katılımının sağlanması da bu işyeri komitelerinin kurulmasına ve organize edilmesine bağlıdır. KESK'e toplamında baktığımızda grev örgütlenmesi sürecinin plansız ve kendiliğinden ilerlediği gözükmektedir. Şu ana kadar, direniş ve grev komitelerinin kurulması için bir girişimde bulunulmadığı ortadadır.

Hüseyin Gürsoy: Direniş komiteleri güçlü olduğumuz işyerlerinde denenebilir. Sendikanın bu yönlü çabası olduğunu düşünmüyorum.

Süleyman Kavuncuoğlu: Sendika taban örgütlenmesini greve hazırlama hedefli yapmadığı için bu grevde katılım yönünden sendeleyecektir. Birbirine yakın 5 işyeri temsilciliğinin fahri ve fiili komiteye dönüşmesi gerekir ve yapılmalıdır.

Erdal Karabulut: Çalışmaları gerekiyor. Grevin nedeni, gerekliliği mutlaka anlatılmalıdır.

- Sürecin güçlü örgütlenebilmesi için kamu emekçilerine ne gibi görevler düşmektedir?

Cevahir Özdoğan Kurşun: Öncelikle gruplararası çatışmanın yaşandığı şubelerde sürecin bu çatışmalara boğulmasına asla izin verilmemeli. Taban örgütlülüklerinin önemini daha önce vurgulamıştım zaten. Genel Merkez’den gelen öğrenci velilerine yönelik bildiriler var. Bunlar ajitasyon konuşmaları eşliğinde (aslında var olan durum yeterince ajite, bunun için özel çaba harcamaya gerek yok, gerçeği yani yaşananları anlatmak yeterli sanırım) esnafa, halka yoğun bir şekilde ulaştırılmalı. Halkın desteği önemli ve bizim taleplerimiz toplumun geniş kesimlerini de kapsıyor aslında. Grev komiteleri oluşturulup işyeri gezileri, toplantıları yapılmalı, dediğim gibi bildiri dağıtımları vb. çalışmalar planlanmalı. Sendikalı-sendikasız tüm emekçilerin katılımı hedeflenerek güven verici bir tarzda işyerleri boş bırakılmamalı.

Kadir Yalçın: Sürecin güçlü bir şekilde örgütlenmesi için kamu emekçileri grevin örgütlenme sürecine aktif olarak katılmalı, sendika yönetimini grevin örgütlenmesinin güçlendirilmesi için sıkıştırmalı ve en azından kendi işyerlerinde grevin başarılı geçmesi için elinden geleni yapmalıdır.

Hüseyin Gürsoy: Kamu emekçileri öz örgütlülükleri olan sendikayı güçlendirmek için aktif bir tutum almalıdır.

Süleyman Kavuncuoğlu: Kamu emekçileri gücü olduğuna inanmalı, emekçilerin iş bırakarak aslında emek üretme sürecinde çok etkili olduğunu görmeli, bu bilince çıkarılmalıdır. Emekçiler, emeğin en önemli ögesi olduğuna, onurunu koruması gerektiğine ve emeğini istediği zaman istediği şekilde kullanabileceğine ikna edilebilir.

Erdal Karabulut: Kamu emekçileri işyerlerinden başlayarak grev komitelerini kurmalı, sendika şubelerinde de bu yönlü çalışmalar başlatılmalıdırlar. Yerelerde grev gününün coşkulu geçmesi ve ses getirmesi için gayret göstermelidirler.

Sosyalist Kamu Emekçileri

SES Manisa Şube Başkanı Zeynel A. Kaplan ile 25 Kasım'ı konuştuk...

“25 Kasım'ı bir halk grevine çevirmeye çalışıyoruz!”

- 25 Kasım'da KESK uyarı grevi kararı aldı. Manisa'daki grev hazırlıklarından bahseder misiniz?

25 Kasım bizim için sürpriz olmadı. 25 Kasım'ı biz zaten Temmuz ve Ağustos ayında ön görmüştük. O zamanlar yaptığımız eylemlerde “TİS yoksa grev var!” demiştik. Hükümet bizim TİS taleplerimizi kabul etmedi. Bunun doğal sonucu olarak da biz sonbaharda uyarı grevi yapacağımızı söylemiştik. 25 Kasım grev kararı kurullarımızda aldığımız bir kararın sonucudur.

25 Kasım kararını Kamu-Sen'le birlikte almak tartışma yarattı. Çünkü Kamu-Sen'in geçmiş pratiği olumlu değil. Kamu-Sen komplocu bir sendika, aynı zamanda güdümlü bir sendika. Genel olarak grev KESK'in gündeminde olduğundan Kamu-Sen'in alana indiği varsayılarak 25 Kasım örgütlenmesi başladı.

Neredeyse bir aydır işyerlerimizde görüşmeler yapıyoruz. Tabii şu an tam bir hareketlilik yok. Daha çok son günlere yakın zamanlarda insanların gündemine giriyor. Şu an daha çok üyelerle görüşmeler yürütüyoruz. Yani biz SES ve KESK Şubeler Platformu olarak iş bırakacağız. Bunu da memur eyleminden çıkarmayı düşünüyoruz. Manisa'daki düşüncemiz hastalarla, Hasta Hakları Derneği'yle, öğretmenlerle, öğrencilerle, velilerle, işçilerle, işsizlerle ve bütün Manisa halkıyla o gün bir boykot örgütlemeye çalışacağız. Yani hastalara o gün hastaneye gelme, öğrencilere okula gitme, velilere çocuklarını okula gönderme diyerek 25 Kasım'da bir boykot örgütlemeyi düşünüyoruz. Aynı zamanda 25 Kasım'da Cumhuriyet Meydanı'nda bir miting de olacak.

Miting alanına gitmek için Eğitim-Sen birkaç yerde toplanacak. BES maliyenin önünde toplanacak, SES olarak ise Morşinası Hastanesi, Celal Bayar Kavşağı ve Devlet Hastanesi'nde toplanacağız. Sabah saatlerinde toplandığımız alanlarda davul zurna eşliğinde halaylar çekeceğiz. Eyleme çevredeki insanları da katmaya çalışarak coşkulu bir bekleyiş gerçekleştireceğiz. Daha sonra birleşerek Cumhuriyet Meydanı'na yürüyeceğiz. Yine davul-zurna ve sloganlarla coşkulu bir miting gerçekleştirmeye çalışacağız.

Yapacağımız eylem ve etkinliklerle 25 Kasım'ı Manisa halkının gündemine sokmayı düşünüyoruz. Bu grev sürecine başlarken taban örgütlülüğünün önemini biliyorduk. Bununla ilgili şube temsilcilerimizle birlikte 15 Kasım'a kadar iş yeri çalışmaları yapmayı planladık. İşyerlerimizde afişler asıyoruz ve el ilanları dağıtıyoruz. Küçük toplantılar yapıyor, üyelerimizle görüşmelere devam ediyoruz. Özellikle o gün iş bırakmanın yasal sorumluluğuyla ilgili üyelerimizin sorularını yanıtlamaya çalışıyoruz. “İş bırakırsam başıma ne gelir” sorularına cevap veriyoruz. Bunun bir hak grevi olduğunu söylüyoruz. Grevin sendikanın bir kararı olduğunu, gerekirse bedel ödememiz gerektiğini söylüyoruz ama yasal olarak da bir sorun olmadığını anlatıyoruz.

Bu tartışmalar ve üyelerle görüşmeler devam ediyor. 15 Kasım'dan sonra da dışarıda semtlerde, pazarlarda, caddelerde halka ulaşacağımız her yerde bildiri dağıtımı gerçekleştireceğiz, afişler asacağız. Daha önce Manisa'da gerçekleşen 14 Mart kriz mitingi çalışması vardı. Aynı çabayla grev çalışmasını yürüteceğiz. Son gün ses araçlarıyla dolaşarak

propaganda yapacağız, işçi ve emekçileri greve destek olmaya çağıracağız. 25 Kasım'ı da bir halk grevine çevirmeye çalışıyoruz, amacımız budur.

- 25 Kasım grevine üyelerin genel olarak yaklaşımı nasıl görünüyor?

KESK üyelerinin hepsi sürecin içinde diyemeyiz, üyelerin farklı gündemleri var. Ancak tabanda bir doyunluk da var. Artık grevin ve iş bırakmanın gerekli olduğunu düşünüyorlar. Hükümetin yıllardır toplu görüşmelerde emekçiye bir şey vermediğini kabul ediyorlar ve bunun karşısında bir şey yapmak gerektiğini söylüyorlar. KESK üyesi olmayan Kamu-Sen üyesi memurlar bile bunu söylüyorlar. Ancak araçlar konusunda tartışma yürütülüyor. Kimisi görüşerek çözeceğini söylüyor, kimisi mektup yazarak çözeceğini söylüyor, KESK tabii ki sürecin fiili-meşru mücadeleyle sokakta kazanılacağını söylüyor. Bu nedenle 25 Kasım günü coşkulu bir eylem ve bir iş bırakma olacak.

- Biliyorsunuz işçi ve emekçiler ülkemizdeki krizin faturasını en ağır şekilde yaşıyorlar. KESK'in grev gündemi yalnızca kamu emekçilerinin taleplerini mi yansıtacak?

Bildiğiniz gibi 14 Mart'ta Manisa'da krizle ilgili bir miting yaptık. O zaman yalnızca krize ve yoksulluğa hayır dedik ve coşkulu bir eylemdi. O günlerin bugünden bir farkı vardı. Krizin sonuçları o zamanlar henüz tam hissedilememişti, işten çıkarmaların yeni başladığı bir dönemdi. Krizin insanlar üzerindeki etkisi şimdi daha fazla. İşsizlik arttı, insanlar iş bulamıyor artık. Kamu çalışanları bile

geçim sıkıntısıyla karşı karşıya kalmış durumda. Sanayideki işçiler daha zor durumdalar. Tabii ki 25 Kasım'da yine krize, işsizliğe, yoksulluğa hayır temelinde bir grev örgütleyeceğiz. 25 Kasım'ın farkı kamu emekçilerinin taleplerini de içeren bir miting olması. Örneğin kadro talebi, eşit işe eşit ücret, demokratik çalışma talebi... Ama yanısıra herkese parasız sağlık ve eğitim, sosyal güvenlik, işten atmaların yasaklanması vb. taleplerimiz de var.

Mesela domuz gribiyle ilgili yaptığımız açıklamada domuz gribi değil yoksulluk öldürür dedik. Çünkü istatistiki bir çalışma yaptığımızda domuz gribine yakalanan insanların yoksul olduğunu görüyoruz. İyi beslenemeyen, aşırı çalışan insanların öldüğünü görüyoruz. Burada talebimiz yoksullara yönelik. Yoksulluğu ve işsizliği önleyici çalışmalar yürütülmesini talep ediyoruz.

Bu taleplerimizi 25 Kasım mitinginde de dile getireceğiz. Çünkü halktan kopuk bir eylem düşünmemiz mümkün değil. Genelde kamu çalışanlarının ücretleri için sokağa çıktığı söylenir ancak biz hemen hemen çok az eylemimizde ekonomik temelde sokağa çıktık. Birçok eylemimiz demokratik taleplerle gerçekleşti ve halkın daha iyi yaşam koşulları için sokaktayız dedik. Bu anlamda da halkımız, işçiler ve emekçiler sahiplenirse 25 Kasım'ı hep birlikte yoksulluğa bir başkaldırı, paralı sağlığa bir cevap olarak değerlendirebiliriz. Bu grev kamu emekçilerinin, işçilerin ve emekçi halkların talepleri için yapılan bir eylem olacak.

Kızıl Bayrak / Manisa

25 Kasım uyarı grevi hazırlıklarından...

Tokat'ta grev komitesi kuruldu!

7 Kasım Cumartesi günü saat 13.00'te Tokat Eğitim-Sen Şubesi'nde üye toplantısı yapıldı. Toplantının ana gündemi 25 Kasım uyarı greviydi.

Şube başkanının açılış konuşması ile başlayan toplantıya 25 emekçi katıldı. Başkan konuşmasında 25 Kasım uyarı grevinin önemine değindi. Grevin olumlu geçmesi için işyerlerinde sürekli grevin anlatılması ve katılımın artırılması gerektiğine vurgu yaptı. Daha sonra söz üyelere bırakıldı.

İlk sözü alan üye Eğitim-Sen'in önceki iş bırakma eylemlerinden örnekler vererek süreci anlattı.

Diğer bir üye, şube yönetiminin (Disiplin ve Denetleme dahil) eksiksiz iş bırakması gerekliliğine vurgu yaptı. Yönetimde verilecek bir firenin bile üyeler nezdinde olumsuz bir ruh hali yaratacağını söyledi.

Sözleşmeli çalışan bir üye ise, sözleşmeli çalışanların bu süreçte nasıl bir tavır alması gerektiği konusunda bilgileri olmadığını, sözleşmelilerin sevk alarak eyleme katılacakları yönünde söylentiler olduğunu belirtti. Bunun üzerine Şube Başkanı 25 Kasım'ın iş bırakma şeklinde olacağını, “sözleşmeli-kadrolu farketmez her çalışana iş bıraktırmaya çalışmalıyız” diyerek bu konudaki muğlaklığı

giderdi.

Başka bir üye eylem sonrasında uyarı grevine katılan emekçilerin durumlarına yönelik hukuki süreçle ilgili bilgi istedi. Şube Başkanı üyelerin hukuki süreçlerinde KESK'in sonuna kadar üyelere sahip çıkacağını belirtti.

Söz alan başka bir üye grev komitesi kurulması gerektiğini söyledi, bunun önemine vurgu yaptı. Ardından başka bir üye de işyeri temsilcilerine ulaşılması gerektiğini söyledi.

Toplantının ilerleyen kısmında şubede grev komisyonunun oluşturulmasına ve bu komitenin işyeri temsilcilerine ve üyelere ulaşması için işyeri gezileri ve ev ziyaretleri gerçekleştirmesine, kahvehanelerin gezilerek halkın desteğinin istenmesine karar verildi.

Grev komitesine yaklaşık 15 emekçi ismini yazdırdı. Toplantı başlamadan önce şube yönetiminin hazırlamış olduğu 25 Kasım uyarı grevine yönelik stand açma, bildiri dağıtma vb. çalışmalara grev komitesinin etkin katılımı istendi. Grev komitesinin faaliyetinin önümüzdeki birkaç gün içinde planlanması gerektiği dile getirilerek toplantı bitirildi.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Sınıf hareketinden...

Erkurt işçileri davayı kazandı!

BATİS 5 Kasım günü Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi DOSAB'da gerçekleştirdiği eylemle sendikalaştıkları için işten atılan Erkurt AŞ işçilerinin işe geri iade davasını kazandığını açıkladı.

Erkurt AŞ işçileri sendikaya üye oldukları ve haklarını aradıkları için “geri dönüşü olmayan hurdaları çaldıkları” gerekçesiyle işten çıkarılmışlardı. Bursa İş Mahkemesi'ne açılan dava sonucu 6 işçi işe iade edildi.

BATİS üyeleri, DOSAB girişi olan Grammer Fabrikası önünden Erkurt AŞ'nin önüne kadar yürüyerek işe iade davasını kazanan işçilerin işe alınmalarını talep ettiler. Polisin yürütmeme tutumu kararlılıkla boşa düşürüldü.

İşçiler adına açıklamayı Turgay Zengin yaptı. Zengin, kazandıkları dava sonucu işçilerin işe alınmaları gerektiğini belirterek emekçileri dayanışmaya çağırdı. Tekrar DOSAB girişindeki Grammer önüne kadar yürümek isteyen BATİS'lilere polis barikat kurarak izin vermedi. Bunun üzerine oturma eylemi yapan işçiler “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “İşçilere değil çetelere barikat!” sloganlarını attılar. Oturma eyleminin ardından eylem sonlandırıldı.

Yaklaşık 35 işçinin katıldığı eylemde “Sendika hakkımız söke söke alırız!”, “Erkurt işçisi yalnız değildir!”, “Herkes ekmek herkese iş zafere kadar direniş!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

TGS ayağa kalkma çağrısı yaptı!

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üyeleri 5 Kasım günü ATV-Sabah binası önünde, Turkuvaz (ATV-Sabah), Halk TV ve Olay Gazete-Televizyon iş yerlerindeki “sendikasıızlaştırma” saldırısını protesto etmek ve ayağa kalkma çağrısı yapmak amacıyla basın açıklaması yaptı.

Sendikanın, uluslararası “Gazetecilik İçin Ayağa Kalk” kampanyası kapsamında gerçekleştirilen eyleme Avrupalı gazeteci ve sendikacılar da destek verdi.

Basın açıklamasını TGS Genel Sekreteri Sergül Keskin okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TOKİ işçileri şantiyeyi işgal etti!

TOKİ inşaatlarında çalışan işçiler sık sık hak gaspları ve ödenmeyen ücretleri nedeniyle eylem yapmakta, taleplerini dile getirmektedir. Erzincan, Malatya, Kırklareli, Kütahya, İzmir Torbalı, Uşak, İstanbul Seyrantepe vb. birçok il ve ilçede gerçekleşen eylemlerde taşeron işçiler haklarını aramaktadır. Taşeron çalıştırarak kuralsız ve esnek çalışmayı esas alan Başbakanlık Toplu Konut İdaresi, sık sık işçilerin eylemli tepkisine konu olmaktadır.

En son İstanbul Küçükçekmece ilçesi Halkalı semtinde TOKİ hastanesinin inşaatında çalışan işçiler 3 aydır ücretlerini alamadıkları için şantiyeyi işgal ettiler. Daha önce ücret taleplerini defalarca dile getirdiklerini ifade eden işçiler yetkililerin kendilerini sürekli oyaladığını, ücretlerini alamadıkları koşullarda değişik eylemler yapacaklarını söylüyorlar.

TOKİ tarafından inşaatı Yavuzlar-Düztaş'a verilen 544 yataklı hastanenin inşaatında çalışan 100 işçi 3 aydır ücretlerini alamıyor. İşçiler yaklaşık bir haftadır ücretlerinin ödenmesi talebiyle iş

yavaşlatma ve durdurma gibi eylemler yapıyorlardı. Ancak yetkililerin, taleplerini görmezden gelmesi üzerine sabah saatlerinden itibaren şantiyede oturma eylemi başlatıldılar. Şantiyeye başka işçilerin ve teknik elemanların girişini engellemek amacıyla şantiye girişini de kapatıldılar.

Zafer direnen Renta işçisinin oldu!

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu, İtalyan CANDY Grubu bünyesinde üretim gerçekleştiren Renta Fabrikası'nda, sendikalaştıkları için 8 Eylül günü performans düşüklüğü bahanesiyle işten çıkarılan işçiler işe geri alındı.

6 Kasım'da dünya genelinden şirket ortaklarının katılımıyla yapılacak olan büyük Renta açılışı öncesinde Renta'nın bağlı olduğu CANDY Grup Genel Müdürü Cemal Dereoglu, Birleşik Metal İş Genel Merkezi'ne görüşme teklif etti. Bunun üzerine DİSK Eskişehir Şubesi'nde sendika ile işveren masaya oturdu. 4 Kasım günü akşam saatlerinde

gerçekleştirilen toplantıdan sonuç çıkmayınca 5 Kasım sabahı ikinci bir toplantı gerçekleştirildi. Yapılan anlaşma ile direnişte olan iki işçinin 9 Kasım Pazartesi günü işbaşı yapacağı, diğer dört işçinin bayramdan önce işe başlayabileceği ve işten atılan fakat direnişte olmayan on iki işçinin ise bayram sonrasında ihtiyaç duyulduğu anda alınması karara bağlandı.

Direnen Renta işçileri, zaferin tüm işçilere örnek olması gerektiğini ifade ettiler.

Emekliler eylemdeydi

DİSK'e bağlı Emekli-Sen ödenen katkı paylarıyla ilgili imza kampanyasını çeşitli illerde gerçekleştirdiği basın açıklamaları ile sonlandırdı.

Manisa

11 Kasım günü Manisa'da Emekli-Sen binası önünde toplanan emekçiler alkış ve sloganlarla SSK binası önünü yürüdü. Emekli-Sen Manisa Şube Başkanı Ali Akyol burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Akyol, sağlığta dönüşüm projesi adı altında sağlık muayenelerinde ödenen ücretler ve ilaçta alınan katkı paylarının hızla arttığını hatırlattı.

17 Kasım tarihinde, toplanan imzaların basın açıklaması ile gönderileceğinin duyurusunun yapıldığı eylemde 25 Kasım uyarı grevine katılım çağrısı yapıldı.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eyleme KESK Şubeler Platformu, ÖDP, TKP, DTP, EMEP, SGD ve MİB-DER destek verdi.

Bursa

Emekli-Sen Bursa Şubesi üyeleri Altıparmak SSK önünde toplandı. Basın açıklamasını okuyan Bursa Şube Başkanı Günay Onayman katkı payı ve paralı sağlık uygulamalarından derhal vazgeçilmesini talep etti. Emekli-Sen üyeleri yanlarında getirdikleri ilaçları SSK İl Müdürlüğü önüne bıraktılar.

Kızıl Bayrak / Manisa - Bursa

Keyfi uygulamalara ve baskılara karşı susmaktan başka direniş yolu da var...

Karahan Tekstil’de direniş var, direnişle dayanışmayı yükseltelim!

2008 yılında başlayan kriz süreciyle birlikte patronların işçilere ve çalışma yaşamına dönük keyfi uygulamaları ve baskıları devam ediyor. Neredeyse krizin bütün yükü işçilerin sırtına yüklendi. Biz sustukça onlar saldırdı. İşimizi koruma kaygısıyla hareket ettikçe onlar daha da azgınca saldırdı. Şimdi birçok fabrika ve atölye tüm hızlarıyla üretime devam ederken sıra işçiye gelince; *üretiyoruz ama satamıyoruz, kar oranları çok düşük, daha fazla çalışmamız lazım!* gibi her zamanki bildik masal ile işçiler uyutulmaya devam ediyor.

Ancak bu devran böyle gitmez diyen işçiler de var. İşte Karahan Tekstil’de çalışan Adem Güli de bunlardan biri, Tıpkı Desa’da direnen Emine Arslan gibi, tıpkı Entes Elektronik’te 180 günü aşkın süredir tek başına kararlılıkla direnmeye devam eden Gülistan Kobatan gibi. Adem Güli 3,5 aydır Karahan Tekstil’de çalışıyordu. İşini en iyi bir şekilde yaptığı gibi patrandan da işçilere bu şekilde davranmasını bekliyordu. Ancak aşağı yukarı tüm tekstil fabrikalarında olduğu gibi Karahan Tekstil patronu da kurduğu sistemle işçilere keyfi bir şekilde davranıyor, onur kırıcı davranışlar yapıyor, küfürler ediyordu. Bu zamana kadar işçileri bu sistemin bir parçası yapıyor aksi ses çıkaranları ise işten atıyordu. İşten atılan işçiler ise bu durumu kabullenip boyunlarını eğerek kader deyip geçip gidiyorlardı.

Ancak Karahan Tekstil patronu bu kez sert kayaya çarptı. Karşısında her zamanki gibi boynunu eğip giden bir işçi olduğunu düşünüyorsa yanıldığını görecektir. Karahan Tekstil patronunun keyfi tutum ve baskıları varsa işçilerin de direnme gücü var. Bugün tekstil işçileri kapitalizmin sömürü çarkları arasında posası çıkana kadar sömürülüyor. Normal çalışma saati 11 saate çıkmış durumda, işçiler neredeyse 6 yıldır aynı ücrete çalışıyor. Ücretler zamanında ödenmiyor. Birçok patron işçilerin 3-4 aylık maaşlarını vermeden kaçıyor. İşçi onurunu zedeleyen küfür ve hakaretler çalışma sisteminin birer parçası olmuş durumda, işçiler sistematik bir şekilde kapitalist yoz kültürün içinde değersizleştirilmekte. İşte tüm bu uygulamalara ve saldırılara karşı Karahan Tekstil işçisi Adem Güli direniş ateşini yaktı.

En temel hakkı olan çalışma hakkının gaspına karşı direnen Karahan Tekstil işçisi Adem Güli semaye sınıfının çalışma yaşamında patronların uygulamalarını teşhir edecek. Aynı zamanda bu mücadelede üretim yaptıkları Marks & Spencer adlı uluslararası sermaye tekeli de mücadelenin hedef tahtasında olacak.

Adem Güli direniş yolunu seçerek safının sınıf mücadelesi safı olduğunu dosta düşmana gösterdi. Ortaya koyduğu iddia ile bu kötü gidişe dur demenin mücadele dinamiklerini harekete geçirmekten geçtiğini gösteren Karahan Tekstil işçisi Adem Güli’nin mücadelesini büyütmenin yolu sınıf dayanışmasının en ileri örneklerini göstermekten geçmektedir. Keyfi uygulamalara ve hak gasplarına karşı gerçekleştirilen direniş çeşitli eylemlerle sahiplenmeli, sanayi havzalarında işçilerin gündemi haline getirilebilmeli, maddi-manevi her türlü destek sunulmalıdır.

Küçükçekmece’de faaliyet yürüten sınıf devrimcileri olarak direnişçi Adem Güli’nin yaktığı bu ateşi bölgeki tüm işçilere maletme bakışıyla hareket

edeceğiz. Susmanın, boyun eğmenin ve kabullenmenin dışında direniş gibi onurlu bir seçeneğin de olduğunu bölgedeki diğer sınıf bölüklerine bu direniş vesilesiyle hatırlatacağız. Bu mücadelenin bir ekmek mücadelesi olduğu gibi emeğin onur mücadelesi olduğunu da döne döne anlatıp, haksızlığa uğrayan tüm işçilere direniş yolunu işaret edeceğiz. Bu mücadelenin kazanımı tüm işçilerin kazanımıdır diyerek sürece yüklenip bu

mücadele süreçlerinden öğrenerek, sermaye sınıfıyla yürüttüğümüz savaşı daha da büyüteceğiz.

Yaşasın Karahan Tekstil direnişimiz!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Küçükçekmece İşçi Platformu

Karahan Tekstil’de direniş!

İstanbul’da Karahan Tekstil Fabrikası’ndan işten atılan Adem Güli, 11 Kasım günü fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirdi ve keyfi işten atma saldırısına karşı 12 Kasım günü direnişe geçeceğini ilan etti.

Eski Halkalı Caddesi’nde bulunan Karahan Tekstil Fabrikası’nda çalışan Adem Güli, işyerindeki keyfi uygulamalara ve baskılara karşı sesini çıkarttığı için 6 Kasım günü keyfi bir şekilde işten atıldı. Karahan 11 Kasım günü **Küçükçekmece İşçi Platformu**, **Esenyurt İşçi Platformu** ve Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan**’ın da destek verdiği bir eylem gerçekleştirerek fabrika önünde direnişe geçeceğini açıkladı.

Hukuk dışı ve keyfi uygulamaları protesto etmek için gerçekleştirilen eylem “Karahan Tekstil’de keyfi uygulamalara ve baskılara son! / Karahan Tekstil’de işten atılan işçiler” pankartı arkasında yürüyüş ile başladı. Fabrika önüne gelindiğinde işten atılan Adem Güli basın açıklaması gerçekleştirdi.

Güli, Karahan Tekstil’in, 1973 yılında kurulmuş bir işletme olduğunu, ancak kurulduğu tarihten bugüne Karahan Tekstil’de sorunların bitmek bilmediğini söyledi. Zorunlu mesailer, deneme süresindeki işçilere Asgari Geçim İndirimi’nin verilmemesi ve sigortaların asgari ücret üzerinden gösterilmesi gibi çoğu tekstil fabrikasında yaşanan sorunların yanısıra müdürlerin özellikle imalat müdürü “Ferhat” isimli şahsın, işçilere karşı onur kırıcı hakaretler ve küfürler ettiğini, işten atma tehditleri savurduğunu ifade etti. Bu durumu İnsan Kaynakları Müdürü’ne bildirmelerine rağmen hiçbir şeyin değişmediğini söyleyen Güli, *“Aksine hakkımızı arıyoruz diye imalat müdürü tarafından ‘Sizden başka hakkını arayan yok mu? Tek akıllı siz misiniz?’ biçiminde tehdit edildik”* dedi.

“Müdürler biz işçilere köle muamelesi yapmaktadırlar” diyen Güli, çeşitli bahanelerle üstünde baskı kurulduğunu, zorunlu mesaiye kalmadığı için hedef haline geldiğini ve hakaretlere maruz kaldığını belirtti.

Haklarını almak için direneceğini söyleyen Güli, haklarını almak için direnen işçi kardeşlerinin yolunu izleyeceğini belirtti ve Emine Arslan’la Entes’te direnen Gülistan Kobatan’ı örnek gösterdi.

12 Kasım’dan itibaren haklarını almak için fabrikanın önünde direnişe başlayacağını ifade eden Güli, *“Baskı, hak gaspı varsa benim de direnme hakkım vardır. Biz işçiler patronların kölesi değiliz. Onların alıp sattığı ve istedikleri anda kapı önüne koydukları bir mal değiliz”* dedi ve işçi ve emekçileri direnişle dayanışmayı yükseltmeye çağırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Cesur Çuval işçileri DİSK’i göreve çağırdı!

Kartal Kurfalı’da kurulu bulunan ve yaklaşık 400 işçinin çalıştığı Cesur Ambalaj’da hak gasplarına karşı direndikleri için işten çıkartılan işçiler, 5 Kasım günü DİSK Genel Merkezi önünde gerçekleştirdikleri eylemle sürecin başından bu yana kendilerine sahip çıkmayan ve yalnız bırakan DİSK’e bağlı Tekstil Sendikası’nın tutumunu teşhir ettiler. Yaşanan sürece ilişkin DİSK yönetimini taraf olmaya çağırdılar.

Eylemde “Ücret haktır gaspedilemez! Aynı çuvaldaydık, atıldık! / Cesur Çuval İşçileri” pankartı açıldı.

Eylemde ilk olarak konuşan Cesur Çuval işçisi Selim Akbaşıoğlu, bir yılı aşkın bir süreden beri ücretlerinin zamanında ödenmediğini, ikramiye ve toplu sözleşmeden doğan sosyal haklarının ise gasp edildiğini vurguladı. Yasal haklarını istedikleri için kapı önüne konulduklarını belirtti.

Akbaşıoğlu, sendikacıların telefonlara dahi çıkmadıklarını, yaşanan onca sorun karşısında kendilerinden aldıkları kesintilerle zevk ve sefa içerisinde olan biteni izlediklerini ifade etti.

Eylemde sürecin başından itibaren Cesur Ambalaj işçilerinin yanında yer alan ve işçilere her türlü desteği sunan Kartal İşçi Kültür Evi Derneği adına da bir konuşma yapıldı. Sürecin sadece Cesur Çuval’da değil tüm fabrikalarda yaşandığı belirtildi. Bu saldırılara “dur” demek için Cesur Çuval işçileriyle omuz omuza mücadele edileceği, sürecin takipçisi olunacağı ifade edildi.

Yapılan konuşmaların ardından işten atılan Cesur Çuval işçisi İsmail Baydemir basın açıklamasını okudu. Baydemir, mücadele tarihi açısından işçi sınıfının fiili meşru mücadelesinin ürünü bir konfederasyonun sendikal anlayışını eleştirdi. DİSK’i taraf olmaya ve bu anlayıştan hesap sormaya davet etti.

Basın açıklamasının ardından DİSK Genel Merkezi yöneticileri ile işçiler arasında kısa bir görüşme gerçekleşti.

Metal İşçileri Birliği'nin mücadele programı taslağı...

Metal işçilerinin görev b

Bu program taslağı, metal işkolunda farklı fabrika ve işyerlerinde çalışan işçilerin, “Metal İşçileri Birliği” çatısı altında birleşerek, yaşadıkları sorunları aşma ve geleceklerini kazanma niyet ve iddialarının ürünüdür. Bu programı kararlılıkla hayata geçirme iradesiyle hareket eden metal işçileri, sendikalı ve sendikasız tüm metal işçilerini bu yolda elele vermeye çağırıyorlar...

Giriş:

Metal işçileri bir mücadele programına ve bu programa dayalı örgütlü bir çıkış yapmaya yakıcı bir ihtiyaç duymaktadır. Zira, işçi sınıfının bir parçası olan metal işçileri, ağır çalışma ve katmerli sömürü koşulları altında çalışmakta, her geçen gün bu durum daha da derinleşmektedir. Çünkü metal işçileri dağınık ve örgütsüzdür. Öz savunma örgütleri olan sendikaları işlevlerini yerine getirememektedir. Bu nedenle sendikalı olmak ile olmamak arasındaki ayrımlar silinmiştir. Genelde sermaye sınıfı, özelde ise işkolundaki MESS ve metal patronları, yaratılan dikensiz gül bahçesinde rahatça ve keyiflerince sömürmektedirler.

Sömürü kapitalizmin doğasında vardır. Bunun kendisi, bu sömürüyü sınırlayacak, dahası sömürü düzenini tümünden ortadan kaldıracak mücadelelere yolaçmıştır. İşçi sınıfının tarihi sermayeye karşı zorlu mücadelelerin tarihidir. Tek tek fabrikalarda, çalışma saatlerinin düşürülmesinden ücretlerin arttırılmasına kadar bir dizi taleple sömürüyü sınırlamak üzere mücadelelere girişen işçi sınıfı, basit birliklerden sendikalara uzanan bir hatta mücadeleler yürütmüştür. Böylece tek tek fabrikalarda yürüyen mücadeleler birleşmiş, tek tek patronlara karşı verilen mücadeleler, bir bütün olarak sermaye sınıfına karşı siyasal mücadeleye dönüşmüştür. İşçi sınıfı, sömürüyü sınırlama mücadelesinin ötesine geçerek, sömürü düzeninin kendisini ortadan kaldırmaya yönelmiştir.

Tüm bu süreç, işçi sınıfı ve sermaye arasındaki mücadelenin tarihsel ve kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. “İşçi sınıfı örgütlüyse her şey, örgütsüzse hiçbir şeydir!” Bu, işçi sınıfı tarihinin döne döne kanıtladığı bir gerçekliktir. Sermayeye karşı mücadelede rehabet, dağınıklık ve örgütsüzlük işçi sınıfına pahalıya mal olmuştur. Sermaye bulduğu her fırsatta tarihsel mücadeleler sonucu tanımak zorunda kaldığı hakları bir bir gaspetmiştir. Onu en geri koşullara düşürmek için elinden geleni yapmıştır. Metal işçileri, Türkiye işçi sınıfının öncü bölümü olarak, ‘60’lı ve ‘70’li yıllardan başlayarak çetin mücadeleler yürütmüş, böylece önemli haklar kazanmış, metal patronlarının ve bir bütün olarak sermaye sınıfının keyfince sömürme isteğini dizginlemiştir.

Fakat, 12 Eylül darbesi bir milat olmak üzere, işçi sınıfı güçten düşürülmüş, örgütlülükleri dağıtılmış ve hakları elinden alınmıştır. O zamandan bu yana metal işçileri de çok yönlü bir kıskaç altındadır. Türk Metal Sendikası’nda yuvalanmış hain çete, metal işçilerinin

örgütsüzleştirilmesi için kullanılan en önemli silah olmuştur. MESS patronlarının basit bir aleti olan Mustafa Özbek liderliğindeki Türk Metal çetesi, metal işçilerinin önünde bir barikat olarak yükselmiştir. Fakat metal işçilerinin önündeki engel sadece, her bakımdan sermaye sınıfının bir parçası olan bu çete değildir. Aynı zamanda sendikalara egemen diğer icazetçi bürokratlar da metal işçilerinin güçten düşürülmesinde birinci derecede sorumludurlar.

Bununla birlikte, tüm bu yaşananların en önemli nedeni, metal işçilerinin, öncü güçlerinden başlayarak tabanda bir birlik içerisinde olamamasıdır. Örgütlü bir sınıf olarak hareket eden metal patronları tarafından ilğine kadar sömürülen metal işçileri, birbirinden kopuktur, dağınıktır, mücadeleyle bağları zayıftır. İşkolunda olduğu gibi tek tek fabrikalarda da durum budur. İşte bu durum metal işçilerini, gerek kapitalist patronlar ve gerekse de işbirlikçi ve ihanetçi sendikal odaklar karşısında güçsüz bırakmaktadır. Metal işçileri bunun sonuçlarını en ağır biçimde yaşamaktadır.

İleri ve öncü işçilerin birleşik gücünün ifadesi olan Metal İşçileri Birliği, bu duruma bir son vermek iddiasını taşıyor. Her fabrikada ve bir bütün olarak işkolunda metal işçilerinin birliğini kurmayı hedefliyor. Bu birlik sayesinde, gerek metal işçilerinin metal patronları karşısındaki mücadelesini başarıya ulaştırma ve gerekse bunun için olmazsa olmaz olan sendikaları yeniden metal işçisine kazandırma bakışıyla hareket ediyor.

A. Genel İlkeler:

Metal İşçileri Birliği işçi sınıfının hak ve çıkarları için mücadeleyi örgütlemeyi hedeflemektedir. Tüm çabası işçi sınıfının kölelik zincirlerinden kurtulması uğrunadır. Bu doğrultuda, işçi sınıfının en dinamik bölümü olarak metal işçilerinin örgütlü mücadelesini büyütmek için çalışır.

Metal İşçileri Birliği’nin öncelikli hedefi, metal işçilerinin mücadele saflarını toparlamak ve mücadele hatlarını oluşturmaktır. Bunun için fabrikalar ve işyerleri temelinde, metal işçilerinin kapitalist patronlara karşı verdikleri ekonomik ve sosyal hak mücadelesini örgütlemeyi ve önderlik etmeyi temel bir görev sayar.

Öncü bir müdahale zemini olarak **Metal İşçileri Birliği**, metal işçilerinin bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltmek uğruna kararlı bir mücadele yürütür. Bu mücadele, sendikal örgütlülüğün olduğu fabrika ve işletmelerle sınırlı değildir. Örgütlü ve örgütsüz bütün fabrika ve işyerleriyle metal işkolu, Metal İşçileri Birliği’nin çalışma alanıdır.

Metal İşçileri Birliği, sendikalara alternatif bir örgütlenme değil, sendikaları da işçi sınıfının mücadele örgütleri olarak yeniden kazanmak amacıyla hareket eden ileri ve öncü bir sınıf inisiyatifidir. Metal İşçileri Birliği, işçi sınıfının en geniş kesimlerinin birleştikleri sendikaları işçi sınıfının mücadele okulları olarak görür. Mücadele ilkeleri ve hedefleri doğrultusunda onları etkilemeyi, tabandan yürütülecek

örgütlenme çalışmasının ürünü olarak kazanmayı metal işçilerinin geleceği açısından temel bir görev olarak görür.

Metal İşçileri Birliği, bulunduğu her alanda bu mücadele programını hayata geçirme hedefiyle hareket eder. Bu doğrultuda sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı her türlü araç ve biçimi kullanır.

Metal İşçileri Birliği, işçilerin tek tek fabrikalardan yürüttüğü ekonomik ve sosyal hak mücadelesini önemser, fakat bu mücadeleyi kendi sınırlarına hapsedmez. Tek tek kapitalist patronlara karşı verilen mücadeleleri genel sınıf mücadelesinin mevzileri olarak görür ve buna uygun bir sorumlulukla hareket eder. Elindeki tüm güç ve imkanları, “hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için” anlayışıyla seferber eder.

Metal İşçileri Birliği, “kazandırıp kazanacağız”, “sosyal diyalog”, “siyaset dışı sendikacılık” gibi argümanlara dayalı sınıf işbirliği çizgisinin karşısına “sınıfa karşı sınıf” duruşuyla çıkar. Bu çerçevede, işçi sınıfının bilincini karartan ve onu sermaye karşısında güçsüz bırakan sınıf içindeki her türlü gerici anlayışa karşı kararlılıkla mücadele eder.

Metal İşçileri Birliği, metal işçilerinin kurtuluşunu işçi sınıfının kurtuluşundan, işçi sınıfının kurtuluşunu da toplumun ezilen ve sömürülen diğer kesimlerinin kurtuluşundan ayrı olmadığını savunur. Bu nedenle ezilen, sömürülen ve baskı gören kesimlerin ve kardeş halkların mücadelesine destek verir, sahip çıkar. Cinsel, ulusal ve mezhepsel ayrımcılığa, ulusal inkar ve imhaya karşı çıkar, tüm ezilen katmanların mücadelelerinin yanında yer alır. Bu bakış temelinde metal işçilerinin politik bilinç kazanmasını kendi temel görevlerinden biri sayar.

Metal İşçileri Birliği, emek ile sermaye arasındaki çelişkinin uzlaşmazlığına, bu çelişkinin çözümünün, sermaye iktidarının alaşağı edilerek yerine işçi sınıfının sosyalist iktidarının kurulmasından geçtiğine inanır. Bir avuç kapitalistin üretim araçları üzerindeki mülk sahipliğine dayanan kapitalizme karşı, üretim araçlarının ve toplumsal emeğin ürünlerinin topluma ait olduğu sosyalizm için mücadele eder.

Metal İşçileri Birliği, işçi sınıfının uluslararası birliğinin yaratılması gerekliliğini savunur. Bugün kapitalizmin dünya ölçüsünde yaşadığı gelişmenin bu birliğin olanaklarını çok daha da olgunlaştığı bilinciyle hareket ederek, çeşitli ülkelerin metal işçilerinin mücadelesinin ortaklaştırılması için çaba harcar.

B. Örgütlenme İlkeleri:

Metal İşçileri Birliği, işçi sınıfının kitlesel mücadele örgütlerinde “söz, yetki ve karar işçilere!” anlayışıyla hareket eder, örgütsel demokrasinin her açıdan kurumsallaşmasını bir ilke sorunu olarak görür.

Bu doğrultuda, metal işçilerinin öncü mücadele zemini olarak, kendi içerisinde bu ilkeye uygun bir işleyişi hayata geçirir. Fabrikalarda işçilerden, gerektiğinde seçilmiş temsilcilerden bölge, il ve ülke düzeyinde oluşturulacak kurullar, karar organlarıdır.

Örgütlü birliği için başına!

Genel toplantıları organize etmek, alınan kararların uygulanmasını sağlamak ve koordine etmek üzere yürütme kurulları oluşturulur. Bu kurullar düzenli olarak toplanır ve yaptıkları işler Birlik bileşenlerini bilgilendirir.

Metal İşçileri Birliği, işçilerin mücadele örgütlerinde “söz, yetki ve karar” haklarını kullanmaları için taban örgütlenmelerini olmasa olmaz görür. İlke ve işleyiş bakımından nasıl tanımlanırsa tanımlansın, işçi sınıfı yönetime katılacak taban örgütlenmelerinden yoksunsa, örgüt demokrasisine ilişkin her belirleme kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Bu nedenle Metal İşçileri Birliği, işçilerin fabrika ve işyerlerinde doğrudan söz ve karar hakkına sahip oldukları komite vb. örgütlenmeleri hayata geçirme çabası içinde olur.

Taban örgütlenmeleri sendikaların da gerçek bir sınıf örgütü olarak çalışmasının güvencesidir. Buna dayalı bir işleyiş sendikal demokrasinin gereğidir. Bundan dolayı **Metal İşçileri Birliği**, sendikalarda işçilerin taban inisiyatifini kıran sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi temel bir görev olarak görür. Sendikal bürokrasinin panzehiri olan taban inisiyatiflerini her alanda örgütlemek için çaba gösterir. Taban örgütlerinin her düzeyde belirleyici olduğu mekanizmaların yaratılması, sendikalarda işçilerin söz ve karar haklarının kullanmalarını sağlayan bir işleyişin hayata geçirilmesi çabası içinde olur. Temel örgütlenme ve karar oluşturma biriminin işyerleri olduğunu savunur.

Metal İşçileri Birliği, tabanın söz ve karar hakkını kullanmak üzere gerektiğinde sınıfın özgücünü harekete geçirmekten geri durmaz.

Bu temel bakış üzerinden Metal İşçileri Birliği, sendikalarda aşağıdaki ilkelerin uygulanması için mücadele eder:

* Sendikada herhangi bir kademede görev alacak kişi en fazla iki dönem üst üste sekreterlik ve yöneticilik yapabilir.

* Bir yöneticinin aldığı ücret fabrikasında aldığı ücreti geçmemeli, ücret artışı imzalanan TİS’e göre belirlenmelidir.

* Sendika yönetimi şeffaf olmalı, kararlarını ve harcamalarını işçilerin denetimine açmalıdır.

* Bir fabrikada inisiyatif temsilcide değil fabrika komitesinde olmalı ve temsilci bu komitenin sözcüsü olarak hareket etmelidir.

* İşçilere, her temsilci veya yöneticiyi görevden geri çağırma hakkı tanınmalıdır.

* Fabrikalarda düzenli periyotlarda eğitim seminerleri verilmelidir. Bu seminerler işçi sınıfının dünya görüşü ve sınıf çıkarları temelinde olmalıdır.

C. Mücadele ilkeleri:

Metal İşçileri Birliği, sermayeye karşı mücadelede “sınıfa karşı sınıf” şiarını kılavuz edinir. Ekonomik ve sosyal haklar uğruna verilen mücadeleyi işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlar ve bu perspektifle yürütür. Bu aynı zamanda, ekonomik ve

sosyal hak mücadelesinde başarının da temel koşuludur.

Metal İşçileri Birliği, yasaların izin verdiği sınırlarda değil, taleplerin meşruluğu üzerinden fiili mücadele yürütür. Mücadele taleplerini belirlerken, sermayenin ne kadarını vereceğini değil, haklı ve meşru olmasını temel alır.

Metal İşçileri Birliği, metal patronlarına, sermaye sınıfına ve onun ajanı konumundaki sendikal bürokrasiye karşı yürüttüğü mücadelede fiili meşru mücadele çizgisini esas alır. Somut koşullara göre her türlü mücadele yöntemini etkin bir şekilde kullanır.

Metal İşçileri Birliği, mücadelenin başarısını işçilerin mücadele sürecine katılımında görür. Mücadele süreçlerinin gerek hazırlığında, gerekse fiili yürütülüşünde işçilerin söz ve karar hakkını güvenceleyecek tedbirler alır.

TİS: TİS süreçleri de bu temelde örgütlenmelidir. TİS taslakları işyerlerinde işçilerin katılımıyla hazırlanmalı, süreç TİS komiteleri aracılığıyla yönetilmelidir. TİS komitelerinin kararı ve onayı olmadan tek bir TİS maddesi dahi kabul edilemez. İşçiler tek tek maddeleri ve bir bütün olarak TİS’in son halini onaylamadan sözleşme geçerlilik kazanmaz.

Özellikle MESS grup TİS süreçleri bu bakımdan hayati önemdedir. Sendikal koruculuğun rolü de düşünülerek, hangi sendikanın örgütlü olduğuna bakılmadan bir bütün olarak metal işçilerinin meşru talepleri doğrultusunda kararlı bir TİS süreci örgütlenmelidir. MESS grup TİS’lerinin tüm işçi sınıfını ilgilendirdiği düşünülürse, örgütlü-örgütsüz tüm metal işçilerini kapsayan TİS Komiteleri oluşturulmalı ve söz-yetki-karar hakkı bu komiteler aracılığıyla işçilere bırakılmalıdır.

Grev hakkı ve kullanımı: İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin en önemli silahı olan grev, etkili

bir mücadele silahı haline getirilmek durumundadır. Bunun için TİS süreçlerinin başında tüm hazırlıklar bir grev hedefine bağlı olarak yapılmalı, grev silahının kullanımını güvenceleyecek maddi ve teknik önlemler alınmalıdır. Grev silahının etkili kullanımı için TİS komitelerinin grev komiteleri biçiminde inisiyatif kullanması sağlanmalıdır.

Diğer taraftan grev hakkı, sadece TİS ile bağlantılı olarak değil, mücadelenin gerektirdiği her durumda kullanılmalıdır. Bu çerçevede varolan yasal engellere boyun eğmeden hak grevi, dayanışma grevi ve genel grevin fiilen kullanımından kaçınılmamalıdır.

Sendikanın gelirinden belli bir miktar düzenli olarak grev ve direniş fonuna ayrılmalıdır.

Sınıf dayanışması, mağdurlara destek anlayışıyla değil, sınıf mücadelesini büyütme, sınıfın sermayeye karşı direniş mevzilerini güçlendirmek için yükseltilmelidir.

D. Mücadele taleplerimiz:

Metal İşçileri Birliği, metal işçilerinin en önemli ve öncelikli sorunlarına ilişkin şu talepler doğrultusunda kararlı bir mücadele sürecini örgütlemeyi zorunlu görmektedir:

- * **İnsanca yaşamaya yeterli asgari ücret!**
- * **Esnek çalışmaya ve mevcut uygulamadaki tüm biçimlerine son verilsin!**
- * **Taşeronluk kaldırılсын, taşeron işçiler kadroya alınsın!**
- * **Geçici, mevsimlik, sözleşmeli, kapsam içi-dışı işlere örgütlenme hakkı!**
- * **Eşit işe eşit ücret!**
- * **Eski ve yeni işçi arasındaki ücret makası kapatılсын!**
- * **İşten çıkarmalar yasaklansın!**
- * **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**
- * **Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü!**
- * **Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**
- * **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- * **Herkese parasız sağlığ ve eğitim hakkı!**
- * **Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü!**
- * **Kesintisiz iki günlük hafta tatili!**
- * **Altı haftalık yıllık ücretli izin!**
- * **Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın!**
- * **Doğumdan önce ve sonra 3’er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!**
- * **Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları!**
- * **Sendikal örgütlenme ve faaliyetlerin önündeki her türlü hukuki ve idari engel kaldırılсын!**
- * **Sınırsız grev ve genel grev hakkı!**
- * **Lokavt yasaklansın!**
- * **Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!**
- * **Krizin faturasını kapitalistler ödesin!**

Metal işçilerinden kurultaya çağrı...

Metal İşçilerinin Birliği için 22 Kasım'da kurultayda buluşalım!

Merhaba metal işçileri;

Biz Çolakoğlu Metal'de çalışan işçileriz. Bizlere dayatılan kölece yaşam koşullarına, sendikal ihanete ve satışa, iş cinayetlerine karşı gerçek kurtuluşun ancak birlikten ve mücadeleden geçeceğine inanıyoruz. Metal işçilerinin kendi birliğini kurmaktan başka bir yolu yoktur. Bu yüzden de gerçekleştireceğimiz Metal İşçileri Kurultayı'na tüm metal işçilerinin katılması ve destek vermesi bir ihtiyaçtır.

Tüm metal işçilerini metal işçilerinin birliğini yaratmak için kurultaya bekliyoruz.

Çolakoğlu Metal'den işçiler

Her geçen gün yoksullaşmaktayız. İşçi ve emekçilerin yarattığı zenginliklerden faydalanan patronlar bizi yoksulluğa ve sefaletle itmektedir. Bu asalak sınıf MESS, TÜSİAD vb. patron örgütlerinde biraraya gelerek biz işçi ve emekçilerin evine götürdüğü bir ekmeğin bile hesabını yapmaktadır. Fakat biz işçi sınıfı olarak bu saldırılara karşı ortak hareket edememekteyiz. Türkiye sermayesinin bizi sömürdüğü yetmezmiş gibi bir de İMF, DB gibi emperyalist kuruluşlarla anlaşmalar yaparak sağlığı özelleştirerek, eğitimi ticarileştirerek bizi en temel haklarımızdan mahrum bırakmaktadırlar.

Biz metal işçileri olarak bölgemizde yürüttüğümüz çalışmalarla metal işçilerinin birliğini sağlamak ve "kaderimizi" değiştirmek için mücadele etmekteyiz. Tüm metal işçilerini de mücadeleye çağırıyoruz. Bu sömürü düzenini yıkmak ve yeni bir dünya kurmak için bütün işçi ve emekçileri gücümüze güç katmaya ve kurultaya destek olmaya çağırıyoruz.

Kırac'tan metal işçileri

Merhaba;

Ben Hadımköy'de bir metal fabrikasında çalışan bir işçiyim. Çalışmakta olduğum fabrikada birçok sorun var. Bizler ise örgütsüzüz. Birlikte hareket edemiyoruz. Bu nedenle patron bize istediği koşulları dayatıyor. Yaşadığımız birçok sorun var. Bu sorunlar bütün işçilerin yaşadığı sorunlardan çok da farklı değil. Bunlar zaten hepimiz tarafından bilinen şeyler. Bizim örgütsüz olduğumuz yerde birçok sorunun olması da zaten kaçınılmazdır. Önemli olan yaşanan bu saldırılara karşı bizlerin ne yaptığı ve ne yapacağıdır.

Bizler örgütlenmeliyiz. Başka bir seçeneğimiz yok. Ya köleliği kabul edeceğiz ya da örgütlenerek karşı koyacağız. Biz köleliği değil mücadeleyi seçiyoruz.

Metal işçilerinin örgütlenmesinde ve mücadelesinde önemli bir adım olan Metal İşçileri Kurultayı'nı destekliyor, tüm metal işçilerini kurultaya katılmaya, mücadelemize omuz vermeye çağırıyoruz.

Hadımköy'den metal işçileri**Sermaye tiranlarından hesap soralım!**

Topkapı'da bulunan neredeyse tüm metal fabrikaları sendikal örgütlülüğün olduğu işyerleri. Ama bu örgütlülükler bugün artık tamamen patronlar tarafından teslim alınmış durumdalar. Geçmişin önemli mücadele deneyimlerinin yaşandığı bu fabrikalarda 12 Eylül darbesi ile birlikte Türk-Metal ve Çelik-İş ihanet şebekelerinin hükmü sürüyor. Yani anlayacağınız Topkapı'da çalışan metal işçileri sözde

sendikalı görünseler de özde örgütsüzler.

Sendikasız işyerlerinde ise sorunlar saymakla bitmiyor. Neredeyse her yerde yaşandığını bildiğimiz sorunların yanısıra bizler Topkapı'da bir de patronlar düzeninin rant hevesine kurban ediliyoruz. Kentsel dönüşüm projesine dahil olan fabrikalarımız muhtemelen birkaç yıla kadar başka yerlere taşınacak ve patronlar da daha önce defalarca yaptıkları gibi haklarımızı gasp ederek bizleri sokağa atmaya çalışacaklar.

Tüm bu sorunlar orta yerde duruyorken yapmamız gereken gayet açık. Kendi sektörümüzde ve işçi sınıfı içerisinde güçlü bir birliktelik yaratabilmeliyiz ki

MESS gibi sermaye tiranlarından hesap sorabilelim.

Bu birlikteliğin yaratılması için ilk görev öncü metal işçilerine düşüyor. Bizler Topkapı'dan sınıf bilinçli metal işçileri olarak 22 Kasım Pazar günü gerçekleştirecek olan Metal İşçileri Kurultayı'nı önemli bir adım olarak görüyor, destekliyor ve çalışmalarını yürütüyoruz. Tüm öncü metal işçilerini de bu çabaya ortak olmaya, kurultaya katılmaya ve metal işçilerinin birliğine güç katmaya çağırıyoruz.

Topkapı'dan metal işçileri**Hak arayan işçiler işten atılıyor...**

Aldem Çelik Fabrikası'nda çalışan iki işçi olarak 9 Ekim günü idari müdürün yanına çağırıldık. Farklı bahaneler sunulsa da ikimize de işten çıkarıldığımız söylendi. Asıl nedense fabrikada çalıştığımız ilk günden beri haklarımızı arayan işçiler olmamızdır.

Aldem patronları işlerini büyütmek için hep işçisinin sırtına basmıştır. Bu sayede krize rağmen büyüyen bir şirket olmuştur. 2001 krizini de fırsata çeviren Aldem patronları 2008 krizini bu deneyimle karşılamıştır. Herhangi bir nedenden dolayı işe gelmediğiniz takdirde iki günlük yevmiyeniz kesilmektedir. İşçilere ay sonunda kağıt imzalatmak suretiyle bu keyfi cezaya kılıf yaratılmaktadır. Biz ise başından itibaren bu uygulamayı kabul etmediğimiz için işten atılmakla tehdit edilmiş, imza atmadığımız için özel olarak konuşmaya çağırılmış işçileriz. Sonuçta uzun dönemdir uygulanan bu keyfi ceza sistemi haksızdır ve birileri buna itiraz etmektedir. Bu tarihten itibaren müdürün ve patronların dikkatini çekmiştik ama hakkımızı aramaya devam ettik.

Metal İşçileri Kurultayı hazırlıklarından...

Ümraniye...

22 Kasım'da gerçekleştirilecek Metal İşçileri Kurultayı'nın çalışmaları sürüyor.

11 Kasım günü, "Metal işçilerinin birliği için Metal İşçileri Kurultayı!" şiarlı afişler İMES Sanayi Sitesi etrafına, Baraj Yolu Caddesi ve Tavukçu Yolu üzerine yaygın bir şekilde yapıldı.

Metal İşçileri Kurultayı Ümraniye Hazırlık Komitesi

Küçükçekmece...

Kurultay çağrı afişlerini, tanıtım dosyasını ve diğer metaryalleri bölgemizde kullanmaya başladık. "Metal işçilerinin birliği için, Metal İşçileri Kurultayı" şiarlı afişleri bölgemizde metal fabrikalarının olduğu Halkalı fabrikalar yolu ve işçi servislerinin yoğun olarak kullandığı güzergahlara yaptık.

Kurultayın ön sürecinin toplam birikimini kapsayan kurultay dosyasını da kullanmaya başladık. Kurultay öncesinde bu dosyayı öncü işçilere ve sendikalara ulaştıracağız. Kurultayın ön sürecini metal işçilerine maledebilmek için dosya üzerinden ortak değerlendirmeler yapacağız.

Kurultay gündemli toplantılarımızı ve birebir görüşmelerimizi sürdürüyoruz.

Metal İşçileri Kurultayı Küçükçekmece Hazırlık Komitesi

Çelik-İş üyesi işçileri kurultaya çağırdık!

Kurultaya kısa bir süre kala son hazırlıklarımızı yapıyoruz. Öncü metal işçilerini göreve çağırarak kurultayın sesini en geniş işçi bölüklerine duyurmaya çalışıyoruz.

11 Kasım günü kurultaya çağrı bildirilerini Çelik-İş çetesinin örgütlü olduğu fabrikalardaki işçilere ulaştırdık. Metalum, Jumbo ve İS-KA'da yaptığımız dağıtımlarla metal işçilerini kurultaya ve birliğe çağırdık. Birçok metal işçisinin fabrika kapısından ayrılmadan okuduğu bildirilerimiz olumlu karşılandı. Patronlara ve sendikal bürokrasiye duyulan tepkiler işçiler tarafından dile getirilirken birçok işçi söylediklerimizin doğru olduğunu ve kurultayın önemini dile getirdi.

Topkapı'dan metal işçileri

Keza 6 ayda bir uygulanan zamlar bu fabrikada üç dönemden beridir askıda. Krizi gerekçe göstererek zam isteyenlere kapıyı gösterenler, zam talebini de kabullenememiştir. Biz fabrikada sadece sorunlara karşı bireysel olarak ses çıkarttığımız için seçilmedik. Biz bu haksızlıkların durması ve alınterimizin karşılığı için işçilerin birlik olması gerektiğini savunduğumuz için, Ocak ayında zam %15 olmalı dediğimiz için, 1 güne 2 gün kesilen yevmiyelerimiz için kağıda imza atmadığımız için işten çıkarıldık...

Aldem Çelik Fabrikası’nda başka işçiler de bu süreçte işten çıkarıldı. Sonuçta patron için tek gerekçe vardır. Kendi kârının artışı önündeki her engelin kalkması...

Aldem patronu kendi ifadesiyle işçilerin birlik olmasından korkuyor. Çünkü o da biliyor ki Aldem işçileri birlik olursa bugüne kadar rahat rahat oturduğu tahtı sallanacaktır...

Metal işçileri bu sorunlara mahkum değildir. Metal İşçileri Kurultayı bu sorunlara karşı bir adımdır. Artık metal işçileri olarak birleşmenin ve daha güçlü bir mücadelenin zeminini düzlüyoruz. 22 Kasım’da kurultay salonunda bu bakışla yerimizi almalı ve patronlara karşı tek yumruk olmalıyız. Bunun için kurultaya hazırlanıyoruz. Tüm metal işçisi kardeşlerimizi de kurultayla gücümüzü birleştirmeye çağırıyoruz.

Aldem Çelik’ten bir işçi

Örgütlü mücadele için kurultaya!

Asgari ücret tartışmaları başladı. Asgari ücret için %3 düzeyinde sefalet zammı dayatacaklar. Bu saldırılara dur diyebilmek için Metal İşçileri Kurultayı’nda buluşalım. Ben de metal işçisiyim, benim de bir sözüm var ve ben de bir şeyler söylemek istiyorum. Örgütlü mücadele içinde patronların saldırılarına karşı koymak ve metal işçilerinin birlikteliğini yaratmak için Metal İşçileri Kurultayı’nda buluşalım.

Kartal’dan Bileşik Metal-İş Sendikası üyesi bir işçi

Merhaba!

Her geçen gün hayatımız daha beter bir hal alıyor. “Bir şeyler yapmak lazım, bu böyle gitmez”, “Yaşayabileceğimiz bir dünya mümkün” diyorsan ve kendini işçi sınıfının bir neferi olarak görüyorsan, hak gasplarına, sigortasız çalışmaya, fazla mesailere, düşük ücretlere karşı metal işçilerinin birliğini sağlamak için Metal İşçileri Kurultayı’nda buluşalım.

Bulut Makine’den bir işçi

22 Kasım’da düzenlenecek Metal İşçileri Kurultayı’nı destekliyorum. Metal işçileri için bu kurultay bir fırsattır. Özellikle sorunları karşısında yakınmaktan başka bir şey yapmayan metal işçileri kurultayı değerlendirmelidir. Tüm metal işçilerini bu fırsatı iyi kullanmaya çağırıyorum.

Fergana Otomotiv’den bir işçi

İşçilerin en temel sorunu siyasal bir bilince sahip olamamalarıdır. Birçok sorunumuz var. Ücretler ödenmiyor, sigortalar eksik ya da hiç yatırılmıyor, servis yok, yemekler berbat vb...

Sanayide çalışan metal işçileri olarak bizler de bu sorunları yaşıyoruz. Aslında tüm işçiler bu sorunlardan şikayetçi ama kendimizi bir sınıf olarak görmediğimiz için bir türlü doğru yolu bulamıyoruz. Bu nedenle kurultayı oldukça anlamlı buluyoruz.

Metal işçilerinin bağımsız sınıf örgütlenmesi olan Metal İşçileri Birliği’ni oluşturmayı amaçladığı ve örgütlenme sırasında yaşanan olumsuz deneyimlerin tekrar yaşanmaması için kurultaya destek veriyoruz. İşçiler sendikalara çok güvensizler. Çünkü işçiler örgütlenme süreçlerinde ihanet ve satışla karşı karşıya kalabiliyorlar. Ancak tabanda örgütlü olursak bu

sorunlarla karşılaşmayız.

Tüm metal işçilerini kurultaya davet ediyoruz.

İkitelli OSB’den metal işçileri

Türk Metal Sendikası’nın örgütlü olduğu bir fabrikada çalışıyorum. Fabrikalarda sömürü koşulları alabildiğince ağır durumda. Kriz sürecinde patronla sendika kolkola girerek bir dizi kazanılmış hakkımızı elimizden aldı. İşçiler daha yeni yeni neler kaybettiklerini anlamaya başladılar. Ancak hiçbir şey için geç kalmış değil. Kurultayı iyi değerlendirebilirsek hem Türk Metal çetesinden hesap sormanın ilk adımlarını atmış oluruz hem de metal işçilerinin birliğini sağlamış oluruz. Tüm metal işçilerini kurultayda görmek istiyorum.

Supsan’dan işçiler

Uzun yıllardır metal sektöründe çalışıyorum. En son Mita Kalıp adlı fabrikadan duyarlı olduğum için atıldım. Beni işten atarak mücadeleden uzaklaştıracaklarını ve terbiye edeceklerini zannediyorlarsa yanılıyorlar. Patronların biz işçilere

kölelikten başka verebileceği hiçbir şey yok! Bizimse mücadeleden başka seçeneğimiz yok. Bu nedenle bundan sonra çalıştığım fabrikalarda da sesimi kısmayacak tam tersine daha da yükselteceğim.

Tabanın iradesini açığa çıkarmak için düzenlenen Metal İşçileri Kurultayı’nı hem destekliyor hem de çalışmalarına katılıyorum. “DGM’yi ezdik sıra MESS’te” diyen metal işçilerinin kararlılığıyla kurultayda buluşalım.

Mita Kalıp’ta işten atılan bir işçi

Örgütlenme sürecimizi aşağı yukarı herkes biliyor, burada tekrar anlatmayacağım. Ancak ben bu süreçte sendikalaşınca her şeyin bitmediğini gördüm. Aslında her şey patronun istediği gibi işliyor. Bundan dolayı işçilerde sendikaya karşı ciddi bir güvensizlik oluştu. İşçiler bu süreçte sendikadan uzaklaştı. Ancak bunun önünü almak için fabrika komitesini tekrar oluşturmaya çalışıyoruz. Kurultayı destekliyorum. 22 Kasım’da kurultayda olmaya çalışacağım.

Güven Elektrik’ten bir işçi

Metal işçilerinin 12 Eylül karanlığını yırtan şanlı eylemi...

Netaş grevi 23. yılında yolumuza ışık tutuyor!

Metal işçilerinin işçi sınıfının tarihine altın harflerle yazılmış sayısız eylemi vardır. Bu eylemler içerisinde sınıf hareketi tarihinde dönüm noktası olanlar da bulunmaktadır. 18 Kasım 1986 yılında başlayan Netaş grevi böyle bir eylem olmuştur. Netaş grevinin en önemli özelliği 12 Eylül faşist diktatörlüğünün karanlığı altında gerçekleşmiş olmasıdır. 3 ay kadar süren ve üstelik kazanımla sonuçlanan Netaş grevi 12 Eylül karanlığını yırtmıştır.

Netaş (Northern Elektrik Malzemeleri Fabrikası) Kanadalı Northern şirketi ile PTT ortak yatırımdır. Telefon santralleri ve malzemeleri üreten ve Ümraniye’de kurulu bulunan fabrika 1969 yılından bu yana faaliyettedir. Netaş Fabrikası’nda mücadele geleneği 1986’lardan çok daha öncelere dayanır. 1975 yılında üyesi oldukları sarı Tek Met-İş Sendikası’ndan ayrılarak DİSK’e bağlı Maden-İş Sendikası’na geçmelerinden dolayı işten çıkarmalar başlayınca Netaş işçileri iş bırakmış, işyerini işgal etmiş, polisle ve eylem kırıcılarla çatışmalar yaşamış ve sonunda kazanmışlardır.

Netaş işçilerinin 18 Kasım 1986 yılında başlayan grevi ise, toplu sözleşme sürecinin tıkanması nedeniyle başlamıştır. 3150 işçiyi kapsayan grev 93 gün sürmüştür. Grev, Ümraniye’deki ana fabrikanın yanı sıra diğer şehirlerdeki işyerlerinde çalışan işçileri de kapsamıştır.

Netaş işçileri, 12 Eylül’ün ardından Maden-İş kapatıldıktan sonra bağımsız Otomobil-İş Sendikası’nda örgütlüydüler. O dönem sendikacılar arasında “bu yasalarla grev yapılmaz” anlayışı yaygındı. Ama Netaş işçileri fiili ve meşru mücadele hattından yürüdüler.

Sendika ve grev yasalarındaki sınırlamalara ve yasaklara rağmen, Netaş işçileri 93 günlük grevin sonunda, taleplerini büyük oranda kabul ettirerek patronu dize getirdiler. Üstelik işçilerin talepleri salt ücret artışı değildi. 12 Eylül’ün ardından kaybettikleri ekonomik, sosyal ve demokratik haklarının en azından bir kısmını geri almak amacındaydılar. Örneğin yılda 6 ikramiye alıyorlardı, oysa yeni yasada ikramiyeler 4’le sınırlandırılmıştı. Disiplin kurullarında işçi ve işveren eşit sayıda temsil edilecek ve başkanlığı dönüşümlü olacaktı. İşten çıkarılan işçiye 3 ay daha ücret ödenmesini öngören işsizlik tazminatı talep ediliyordu.

Bu taleplerin birçoğu bugün işçiler için hayal bile edilemez durumdadır. Ama Netaş işçileri, sendikaları ile birlikte aylar öncesinden tüm işçileri kapsayan çeşitli komiteler kurarak hazırladıkları 88 maddelik toplusözleşme taleplerine sahip çıktılar. Kararlı bir mücadeleyle de başarıya ulaştılar.

Grev sırasında her gün en az 500 işçi aktif bir şekilde görev üstlendi. Her gün değişen 163 grev gözcüsü vardı. Grev boyunca tek bir işçi bile başka bir işte çalışmadı ve “kendi dayanışma işlerimizde çalışırız, dayanışmamızı kendimiz örgütleriz” dediler. Bunun için “Netaş işçileri için bir saatini ver” sloganıyla işçi sınıfını dayanışmaya çağırdılar. Oluşturdukları dayanışma fonunu grev bittikten sonra da grevci işçilerle dayanışma fonu olarak sürdürmeye çalıştılar. Bu çerçevede aynı dönemde mücadele yürüten grevci Derby işçilerine o zamanın parasıyla bir milyon lira nakit ve bir kamyon dolusu gıda ve ihtiyaç maddesini dayanışma olarak sundular.

Netaş grevcileri, kendi iç örgütlülüklerini sağlam oluşturma yanı sıra, diğer sendikalarla, çevre fabrikalarda ve işyerlerinde çalışan işçilerle, bölge halkıyla, çeşitli gençlik kesimleriyle de ilişkiler kurdular. Diğer birçok sektördeki grev ve direnişlere ilham kaynağı oldular.

Grevin etkisiyle sendikaların bölünmüşlüğüne rağmen tabanda birliğin koşulları oluşturulmuştu. Netaş işçileri, grevin yürütülmesi işini de sendikacılara havale ederek bir kenara çekilmek yerine, bizzat kendi öz güçlerine dayanarak, grev mücadelesini öncesiyle ve sonrasıyla nasıl yürütüleceğini gösterdiler.

Tüm bu özellikleriyle Netaş grevi ve grevci işçileri, metal işçilerinin mücadele tarihine eşsiz bir deneyim bıraktılar. Bu deneyimden öğrenmeli ve geleceği kazanma mücadelemizde Netaş grevini bayrak yapmalıyız

Kapitalizmin ruhu ve krizler – II

Kapitalist kriz tipleri

Volkan Yaraşır

Kapitalizmin krizleri ne bir sapma, ne de yaşanan bir talihsizliktir. Kriz sistemin karakteristik özelliğidir. Kapitalizm bir anlamda sürekli kriz sistemidir. Sistem kendi iç çelişkilerinden dolayı bir krizden diğerine sürüklenir. Her kriz geçmişte yaşanan krizden daha yoğun kendini dışa vurur. Sistemin krize çözümleri son tahlilde palyatiftir. Fakat bu özelliği antagonizmanın emek cephesinde bir reaksiyon yaratmadığı müddetçe bir konsolidasyonun ve yenilenmenin ifadesi olabilir.

Kapitalist sistemde iki kriz tipi vardır: Birincisi *kısa çevrimli krizlerdir*, ikincisi ise *buhranlar ve büyük bunalımlardır*.

Kısa çevrimli krizler ekonomide daralma ve gelişme periyotlarına bağlı olarak sık görülen bir kriz tipidir. 19. yüzyılda kapitalizmin merkez ülkeleri olan İngiltere, Fransa, Almanya ve ABD’de aşağı-yukarı 8-10 yıllık periyotlarda (1816, 1825, 1836, 1847, 1857, 1866, 1873, 1882, 1890’da) kendini göstermiştir. Emperyalizm çağında ise kısa çevrimli krizlerin nüksetmesi daha karmaşık bir görünümündedir (**). Büyük bunalımlar arasında kısa dalgalanmalar şeklinde dışa vurmaktadır. Son 25 yılda uluslararası çapta bu bağlamda bir dizi kriz yaşanmıştır. 1982 Avrupa para krizi, 1987 ABD borsa krizi, 1993 Sterlin krizi, 1994 Türkiye-Meksika krizi, 1997-98 Doğu Asya krizi, 1998 Rusya-Brezilya krizi, 2001 Türkiye-Arjantin krizi bu krize örnek krizlerdir. Kısa çevrimli krizlerin en temel özellikleri şunlardır; bu krizler bölgesel mahiyettedir, ağırlıkla finans sektörüyle sınırlıdır, birkaç yılı geçmeyen ve süresi uzamayan krizlerdir.

Sistem bu krizlerle rektifiye olur. Bilindiği gibi kapitalist sistem bünyesinde toksin üretir. Hatta kapitalist sistemin kendisi toksinli “varlıktır”. Bu krizlerle sistem toksinlerini atar. Krizlerle kapitalist sistem çelişkisini, anarşisini boşaltır.

Buhran ya da büyük bunalımlar ise kapitalizmin tarihinde üç kez yaşanmıştır. Bu krizler kapitalist üretim tarzını sarsacak içeriktedir. Yıkıcı sonuçlar doğuran kitlesel işsizliğin yaşandığı, küresel düzeyde yoksulluğun arttığı, büyük dev şirketlerin iflas ettiği, yeni bir kapitalist formasyona geçildiği şiddetli alt-üst oluşları ifade eder. Bazı temel özellikleri bulunmaktadır.

En başta bölgesel değil, küresel mahiyettedir. Bir ülkede başlasa bile hızla uluslararası düzeye yayılma özelliği vardır. İkinci temel özelliği senkronize bir karakter gösterir. Bugün yaşadığımız kapitalist krizde görüldüğü gibi senkronizasyonun bir boyutu sektörden sektöre sıçraması ve ülkeden ülkeye yayılmasıdır. Senkronizasyonun ikinci boyutu ise kriz bir dizi krizle birlikte kendini dışa vurur. Örneğin bugün gıda krizi kapıdadır. Daha önce Mısır ve Haiti’de yaşanan gıda isyanlarının küresel çapta yaygınlaşması olasıdır. Ayrıca 21. yüzyılın bu konjonktürü kendini hegemonya kriziyle de göstermektedir. G-20 zirvesi bir taraftan emperyalist özneler arasında bir konsensüs arayışını işaretlese de, öte taraftan hegemonya krizinin açığa çıktığı bir zirve olmuştur. Yaşanan kriz aynı zamanda bir uygarlık krizi olarak da görülebilir. Makineye ve tüketime dayalı kapitalist uygarlık çürümekte ve çökmektedir. Ayrıca dünyanın yok oluşunu işaretleyen ekolojik kriz

bütün yıkıcılığıyla sürmektedir. Kapitalist sistem bırakın insanların geleceğini, tüm canlıların ve dünyanın geleceğini tehdit eder içeriktedir. Bütün bunlarla birlikte hırs, rekabetle kendini üreten ve insanın insan tarafından sömürülmesine dayanan kapitalist sistem, çıplak bir etik kriz içindedir. Bir başka boyutuyla konformizm, tüketim terörü ve hedonizmle özdeşleşmiş sistemin bütün çürümüşlüğü alenidir. Kısacası büyük bunalımlarda bugün yaşandığı gibi kriz senkronizasyonu ortaya çıkar.

Diğer bir özellik, krizin hızlı deforme edici niteliğidir. Bu deformasyon daha önceki krizlerde görüldüğü gibi dünya çapında üretim kapasitesinin sert düşüşünde gözlemlenebilir. Ayrıca bugün bırakın merkez ülkeleri, ikinci kuşak ülkeler diye de tanımlanabilecek Brezilya, Çin, Hindistan, Güney Kore’de hem ticari, hem de finansal çöküşler yaşanmaktadır. Periferideki durum ise çok daha vahimdir.

Son olarak büyük bunalımların temel özelliklerinden bir tanesi uzun süreli olmalarıdır. 1873 krizi 20 yıllık bir zamanda, yani 1873-1893 arasında kendini hissettirmiş, yıkıcı etkilerini 20-30 yıllık bir kesitte göstermiştir. Benzer bir durum 1929 krizinde yaşanmıştır. 10 yıllık bir süreyi kapsayan bu krizin, sarsıcı sonuçları II. Paylaşım Savaşı’nda ortaya çıktı. Savaş sonrasındaki yeni kapitalist formasyonu belirledi. Yaşadığımız krizin de 10-15 yıllık bir süreye yayılması büyük bir olasılıktır.

Yaşanan krizin bir kısa çevrimli kriz olmadığı ortadadır. Ve bu kriz büyük bir bunalımı işaretliyorsa, yeni bir tarihsel momentumda olduğumuzun bir göstergesidir. Bu momentum 21. yüzyıldaki sınıf mücadelelerini kapsayan içeriktedir. Bunun anlamını daha önceki büyük bunalımlara bakarak görebiliriz. Çünkü her büyük bunalım, döneminin sınıf ilişkilerine ve çatışklarına damgasını vurmuştur. Krizin bu manada tartışılması bir anlamda krizin içeriğinin anlaşılması anlamına gelir. Bunun dışında kriz tartışmaları ya totolojik mahiyettedir, ya da aktüelitenin içine hapsolmuştur.

1873-1893 krizi tekel öncesi dönemden, tekel

sonrası döneme geçişi ifade eder. Tekelleşme süreci kapitalizmin bir tarihsel döneminden diğerine geçişin bir göstergesidir. Emek-sermaye arasındaki antagonizma en sert şekilde kendisini dışa vurmuş, sınıflar mücadelesi keskinleşmiştir. Krizin arkasında emek cephesinin yarattığı 1830-1848 devrimleri, işçi sınıfının toplumsal maddi güç olarak tarih sahnesine çıkışı, genel grevler, barikat savaşları ve iktidar atakları vardır. *Komünist Manifesto* bu mayanın ya da İngiliz sanayi devriminin ve 1789 Fransız Devrimi’nin yarattığı tarihsel konjonktürün ürünü olarak doğdu ⁽⁸⁾. 1864 I. Enternasyonal dünya işçi sınıfının partisi olarak emeğin gücünü örgütledi ve gösterdi. 1871 Paris Komünü işçi sınıfının iktidarını simgelerken, burjuvazi için korkulu bir rüya oldu. 1870 ve 80’lerde ABD, İngiltere ve kıta Avrupası’nda yoğun işçi grevleri yaşandı. İşçi sınıfı giderek şekillendi. Büyük bunalım bu faktörlerle tetiklendi. Aynı süre, Engels’in ifadesiyle, İngiliz endüstri tekelinin çöktüğü ve İngiliz işçi sınıfının ayrıcalıklı konumunu kaybettiği bir dönem oldu. Yani bir başka boyutta hegemonya krizi açığa çıkmaya başladı. Kriz çalışma rejiminde önemli değişikliklere yol açtı. Pre-Taylorizm’den Taylorizme geçildi. Taylorizm özünde bilginin emek sürecinin dışına çıkartılmasını içeren bir yönetim tekniğiydi ve detaylı planlamaya ve son derece iyi hesaplanmış işbölümüne dayanıyordu. Hedef, üretkenliği arttırmaktı ⁽⁹⁾. Bu yönde üretim ve yönetim birbirinden ayrıldı. İş standardize edildi. İşçi Taylorizm’de akıl melekeleri olmayan ve kendine verilen görevleri düşünmeden yerine getiren bir nesne olarak ele alındı.

Büyük bunalım dönemi buhar enerjisinden elektrik enerjisine geçişi simgeledi. Elektrik enerjisinin üretime girmesiyle makinelerin işleyişinde, güç motorlarının yenilenmesinde, iletişimde önemli gelişmeler yaşandı. Sömürge savaşları hızlandı. Sonuçta kapitalizmin yeni bir formasyona geçişi ve emperyalist özneler arasındaki rekabet ve çatışkı kendini Rosa Luxemburg’un tanımlamasıyla “düzeltici savaş”ta gösterdi ⁽¹⁰⁾. Yani bu büyük alt-üst oluşların veya ilk büyük bunalımın

somut sonucu I. Emperyalist Paylaşım Savaşı oldu.

İkinci büyük bunalım 1929-1939 yıllarında yaşandı. Bu dönemin karakteristik özelliği emperyalizm çağı olmasıydı. Yine arkasında muazzam antagonist çelişkiler yatıyordu. İşçi sınıfı Ekim Devrimi'yle Paris Komünü'nden aldığı birikimi gerçek haline getiriyor, iktidarı fethediyordu. Bu muazzam sarsıcı gelişme 20. yüzyılın tüm sınıf ilişkisi ve çatışkılarına damgasını vuracaktı. Kapitalizmin kalbi sekteye uğrayacak, Almanya'dan İtalya'ya, Avusturya'dan Macaristan'a devrimci durumlar yaşanacaktı. Birinci sol dalga diye tanımlayacağımız bu gelişme İngiltere 1926 genel grevi ve İspanya iç savaşıyla (1936-1939) kırılacaktı. Özellikle devrimci durumun yaşandığı İtalya ve Almanya'da faşizmin iktidara gelişi işçi sınıfına karşı gerçekleşen, karşı devrimci bir hareketti. Bu gelişmeler ve emperyalist güçler arasındaki çelişki ve çatışkılar ikinci büyük bunalıma yol açacaktı. 1870'te başlayan İngiliz sömürgeciliğinin gerilemesi devam etmekteydi. Bu gerileme 1940'a kadar, yani 70 yıl sürdü. Aynı dönemde ABD'nin atağı olsa bile henüz yeni hegemon bir güç oluşmamıştı.

Büyük bunalım üretim tekniği olarak Taylorizm'den Fordizme geçişi simgeledi. Yönetim teknikleri, üretim ve emek süreçleri Fordizme göre biçimlendi. Fordizm kitlesel bir üretim sistemiydi. Taylorizm'de olduğu gibi işçiler üretim hattı boyunca hareket etmeyecek, iş işçiye gelecekti. Kayan bant sistemi ile bu olanak sağlandı. Fordizm aslında Taylorizmin bilimsel yönetim adı verilen anlayışının pratiğe uygulanması, üretkenlik artışının sağlanması, buna göre ücret sisteminin belirlenmesini içeriyordu. Teknolojik gelişmelerle birlikte kitlesel üretimin önü açıldı. Üretim patlamaları yaşandı. Fordizmde işçi makinenin uzantısı olmaktan çıkarılıp makinenin parçası haline geldi. Makinenin mantığına ve nesnellğine göre örgütlenmiş bir üretim sürecine geçildi. İşçi makinenin bir vidası gibi konumlandırıldı. İşçi makinenin aklına tabi oldu. İşçinin bilgi ve becerisi tümüyle gereksiz hale geldi. İşçiler kalifiye bir nitelik göstermiyordu. Tecrübesiz yeni işçi, uzun yıllar çalışan bir işçinin yerini hemen alabiliyordu. Bu durum aynı zamanda bütün işsizleri yedek işçi ordusu haline getiriyordu. İkinci büyük bunalım emperyalist özneler arasındaki çatışkıyı en uç noktaya yükseltti ve sonuçta ikinci paylaşım savaşı yaşandı. Bu dönemin enerjisi elektrik enerjisiyle birlikte yaygın petrol ve petrol ürünleri kullanımı ve nükleer enerji oldu.

1945-75 arası kapitalizmin altın çağı olarak tanımlandı. Bir tarafta sosyal devlet ve refah toplumu, diğer tarafta reel sosyalizm döneme damgasını vurdu. İki kutuplu dünya ve büyük devlet politikaları süreci belirledi. Bu dönem her ne kadar toplumsal uzlaşma ve işçi aristokrasisinin yaygınlaştığı dönem olarak tanımlansa da, aslında büyük sınıf mücadelelerine sahne oldu. Örneğin 1919-1939 arasında metropollerde grevlere yaklaşık 75 milyon işçi katılmışken, 1946-1963 döneminde greve katılan işçilerin sayısı 125 milyona yükseldi. 1960-1970 arasında tüm kapitalist dünyada grevlere katılan işçilerin sayısı 425 milyondur. Ve bu dönem Fordizm ile anılsa da, özellikle 60'lı yılların ortalarından sonra Fordizmin krizi açığa çıkmaya başladı. İşçi sınıfı fabrika içindeki kapitalist tahakküme karşı çeşitli isyan biçimleri geliştirdi. İşe gitmeme, üretkenliği düşürme, endüstriyel sabotaj, spontane grevler, işi reddetme, fabrika işgal eylemleri, Fordizmin krizini bütün açıklığıyla ortaya çıkardı. 1968 küresel ayağa kalkışı metropollerde büyük alt-üst oluşlara yol açtı. Özellikle Vietnam savaşı, Çin Kültür Devrimi sürecin siyasal ayaklarını oluşturdu. Amerika'da savaş karşıtı ve sivil haklar hareketi sarsıcı etkiler yarattı. Siyahilerin kimlik mücadelesi ve ayağa kalkışı siyah

devrimi tartışılır kıldı. Bütün bu toplumsal ve siyasal büyük dalgalanma kapitalist sistemi krize sürükledi.

Yaşadığımız krizin kökleri de bu döneme dayanmaktadır. Vietnam savaşının yarattığı bütçe açıklarının kapanması için altın-Dolar bağının kopartılması (**), yani 1971 yılında uluslararası para sisteminin çöküşü, 1972-74 yıllarında yaşanan küresel gıda krizi, 1973-74 yıllarında ortaya çıkan enerji krizi üçüncü büyük bunalımın başlangıcını gösterdi. Kar oranlarında 1960'lı yılların sonlarına doğru belirgin hale gelen düşme 1973 krizini tetikledi. Bu süreç de yeni bir kapitalist formasyonu işaretledi. Sistem bir taraftan kar maksimizasyonu sağlamak, diğer taraftan sınıfın her düzeydeki (ekonomik, demokratik, siyasal) örgütlülüğünü parçalamak amacıyla sistematik bir karşı devrim programı olan neo-liberal politikaları hayata geçirdi.

Metropollerde M. Thatcher, R. Reagan ile simgelenen bu dönem ideolojik, kültürel ve ekonomik boyutları olan konsantre bir karşı devrim olarak yaşandı ⁽¹¹⁾. Üretim sistemi olarak Fordizm'den, post-Fordizme geçildi. Sınıfın boyunduruk altına alınması ve disipline edilmesi için son derece konsantre uygulamalar gerçekleştirildi. Bu süreç tarihin en büyük proleterleşme dalgasını yarattı. Ama aynı zamanda sınıfın amorf ve atomize oluş süreci olarak yaşandı. Sınıfın organik birliği parçalandı, sınıf hızla katmanlaştı. İngiltere manifiaktür ve ticari kapitalizm döneminde dünyanın atölyeliğini yapmıştı. Post-Fordizm döneminde ise dünyanın atölyeliğini Doğu Asya yapmaya başladı. Hatta bütün dünya atölyeye dönüştü. Maksimum kârı hedefleyen post-Fordizm, kendini en net olarak esnek üretim ve sistematik güvencesizleştirme politikalarıyla dışa vurdu. Taşeronlaştırma, fason üretim post-Fordizmin ayrılmaz bir parçası olarak hayata geçirildi. Post-Fordizmde işçi yalnızca makinenin bir vidası değildi. Aynı zamanda işçi makineye, aklını ve ruhunu vermeliydi ya da işçi artık organik bir makineye dönüşmüştü. Biyo-teknoloji ve nano-teknoloji, bilişim ve haberleşme teknolojisinde önemli atılımlar gerçekleşti. Üretim alanında bu teknolojiler kullanılmaya başlandı. Yeni düzeltici savaşlar bu dönemde bölgesel savaşlarla kendini gösterdi. Ruanda'da 2 milyon (1994), Sudan'da 2 milyon (1984-2004), Yugoslavya'da 250 bin (1991), Irak'ta 1.5 milyon (2003), Afganistan'da 60 bin (2001) kişi bölgesel savaşlarda yaşamını yitirdi.

Sosyal devletin ilgasi, reel sosyalizmin çöküşü ve bunun yarattığı büyük alt-üst oluş, yeni jeo-politik, 1.5 milyar insanın emperyalist-kapitalist sisteme entegrasyonu 1970'lerin başında başlayan krizin daha önce şiddetle kendini dışa vurmasını engelledi.

1930'lu yıllarda geliştirilen esas olarak II. Dünya Savaşı'ndan sonra uygulanan Keynesyen model, kendini refah toplumu veya sosyal devlette simgeledi ve 1980'li yıllara kadar varlığını korudu. Aslında bu model sınıfın yıkıcı gücünü absorbe etmeye ve sınıfı sisteme entegre etmeye dayanıyordu ⁽¹²⁾. Ekim Devrimi'nin sarsıcı etkisi kapitalist sistemin acil önlemler almasına neden olmuştu. Sınıf terbiye edilmeli, denetlenmeli, farklı kontrol mekanizmalarıyla sistemle bütünleştirilmeliydi. Emeğin direnme gücünün kırılması ve sisteme eklemelenmesi hesaplandı. Sınıf hem kitlesel üretimin yaratıcısı, hem de kitlesel tüketiminin uygulayıcısı oldu. Kapitalizmin bir tarihsel dönemine damgasını vuran sosyal devlet, neo-liberal karşı devrim politikalarıyla radikal bir tasfiye sürecine girdi. Dün sosyal devletin temel ayakları olan eğitim, ulaşım, haberleşme, sağlık hızla metalaştı. Kısaca sosyal devletin sosyal yanı özelleştirildi. Bu uluslararası sermaye için olağanüstü bir kar realizasyonuydu.

Reel sosyalizmin çöküşüyle birlikte çok geniş bir coğrafya kapitalist barbarlığın operasyonlarına açıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu coğrafyalardaki enerji kaynakları, kıymetli madenler, kıymetli topraklar, besin ve su kaynakları talan ve yağma edildi, ediliyor. Yine bu coğrafyalarda yaşayan 1.5 milyar insan hızla ucuz işgücü olarak emperyalist-kapitalist sisteme entegre edildi. Kapitalist sistemin 1990 sonrasında elde ettiği bu olağanüstü "kaynaklar", açığa çıkması beklenen krizi öteledi. Bu süreç tarihteki en acımasız imparator ve diktatörlerin, yani Sezar'ın, Atilla'nın, Hitler'in dahi tahayyül bile edemeyeceği en büyük talan ve yağmaydı. "Modern" barbarlıktı.

Kısaca 1970'lerin başıyla 2008 yılı arası krizin uzun durgunluk dönemini simgeledi. Yukarıda saydığımız nedenler bu sürecin uzamasının temel saikleri oldu. 2008 sonrası süreç ise krizin depresif aşamasını işaretledi.

Yaşanan süreç bütün bu yönleriyle yeni bir tarihsel momentumu işaretlemektedir. Bunun bir diğer anlamı yeni sermaye birikim rejimine geçiştir. Yeni bir kapitalist formasyonun zeminlerinin örülmesidir.

Bu tarihsel momentumdan 21. yüzyılın bütün sınıf ilişkisi ve çatışkılarını okuyabiliriz. Böylesine bir süreç ideolojik-teorik Rönesans'ı ve politik-pratik bir cüreti içinde taşımaktadır ve paradigmaların kırılması kaçınılmazdır. Tıpkı 1873-1893 krizinin 20. yüzyılın başlarında Marksist harekette yarattığı ideolojik-teorik Rönesans ve politik-pratik cüret gibi. 1905-1915 arası Avrupa kıtasında Marksist hareketin önemli politik aktörleri ve kuramcıları yaşanan süreci anlamaya, kapitalizmin geçirdiği formasyon değişikliğini kavramaya çalıştılar ve buna bağlı olarak politik bir duruş gösterdiler. Bu dönemdeki üretilen fikri zenginlik ve sosyal pratik bir anlamda 20. yüzyılın tarihini belirledi. Ekim Devrimi bu zenginlikten güç aldı. Avrupa'yı saran devrim dalgası bu zenginliğin ürünü olarak kendini dışa vurdu. Yine bu süreç II. Enternasyonalin çöküşüne, "evrimsel sosyalizme", sosyal şövenizme yol açtı. Kısaca tarihinin diyalektiği işledi.

(Devam edecek...)

Dipnotlar:

(**) Emperyalist yayılmacılıkla sömürgeci yayılmacılık arasında önemli farklar bulunmaktadır. Her şeyden önce emperyalizm kapitalizmin en yüksek aşamasıdır ve mali sermaye egemenliğine dayanan bir dünya sistemidir. Tekelci rekabet üzerinde yükselen bir yayılmacılıktır. Kapitalizmin bu aşaması 19. yüzyıldan beri görülmekte olan çevrim periyotlarında "farklılaşmalar" yaratmıştır.

(***) Bu durum ABD'ye sınırsız bir senyoraj hakkı tanıdı.

(8) İşçi sınıfının 1811-1812'deki muhteşem Ludist ayaklanmaları, 1838'de başlayan, üç dalga halinde gelişen Çartist hareket, 1831 ve 1834 Lyon ayaklanmaları ve komünleri, 1844 Silezyalı dokumacıların başkaldırısı manifestonun ruhunu belirledi. Ayrıca dönemin entelektüel birikimleri maya işlevi gördü, sözlerin güce dönüşmesini sağladı. Böylece komünist manifesto işçi sınıfının teorik ve pratik silahı haline geldi. *Manifesto* sınıflar mücadelesinin yenilgileri ve yengileri üzerinde biçimlendi.

(9) Taylorizm ağırlıkta alet kullanılan bir sistemdir. Ürün, işbölümü ilkesine göre çeşitli ellerden geçse de, üretim hala insanın becerisine bağımlı ve işçinin kişisel iradesinden ve tepkisinden etkilenebilmekteydi. Taylorizmi "en iyi işi en düşük maliyetle yapabilmek" koşullarını yaratma olarak da tanımlayabiliriz. Taylorizm bir başka ifadeyle işçinin son derece rafine bir şekilde sermayeye dönüştürme faaliyetidir.

(10) Savaş sermaye birikiminin tıkanığı, dönemlerde aşırı birikimi düzenlemenin en garantili yöntemidir. Sermaye dün bu yöntemi I. ve II. Paylaşım Savaşları'nda en acımasız bir şekilde kullandı. Bugün de aynı yöntemi yeni paylaşım savaşları olarak değerlendirebileceğimiz ya da "düzeltici savaşlar" olarak görebileceğimiz bölgesel savaşlarda da kullanılmaktadır ve kullanacaktır.

(11) Konu hakkında ve Neo-liberal politikaların P. Joseph Goebbels'leri olan Fukuyama ve S. Huntington ve diğerleri hakkında daha geniş bilgi için bakınız; Volkan Yaraşır, "*Finansal Tsunami, Öncü Sarsıntıdan Büyük Çöküşe mi? Kapitalizmin Krizi ve İşçi Sınıfı*," adlı makale.

(12) Keynesyen politikalar ve sosyal devlet hakkında daha geniş bilgi için bakınız; Volkan Yaraşır, "*Sosyal devletin gelişimi ve dönüşümü*," adlı makale.

6 Kasım eylemlerinden yansıyan tablo üzerine...

Yakıcı ihtiyaç, sistematik bir çalışmaya dayanan birleşik mücadele hattıdır!

Gençlik hareketi açısından temel bir gündem olan 6 Kasım'ı geride bıraktık. Bu sürecin değerlendirmesi önümüzdeki dönemler açısından doğal bir önem taşımaktadır. Geçirdiğimiz sürecin toplam tablosuna hakim olabilmek, eksiklikleri ve olumlu yanlarını ortaya koyabilmek, harekete dair iddiası olan her siyasal gençlik grubunun görevidir.

Geçtiğimiz senelerin 6 Kasım sürecini değerlendirirken ön sürecin verimsiz geçmesinin nedenleri, tartışmaların çok uzun sürmesi ve bunun sonucunda da oluşturulan birlikteliklere rağmen yerelerde pratiğe zaman kalmamasıydı. 2009 6 Kasım'ı açısından birkaç yereli dışta tutarsak farklı bir tablonun varlığından bahsedemeyiz.

6 Kasım sürecinin gündemleri

Bu yılın 6 Kasım gündemleri; ticarileşen eğitim, YÖK'ün baskıcı ve anti-demokratik uygulamaları (soruşturmalar, cezalar), sistemin krizi ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine yapılan saldırılar - sahte açılımlar olarak belirlendi. Genç komünistlerin yürüttüğü tüm çalışmalarda 6 Kasım süreci birçok politik başlık ile birlikte ele alınarak, düzenin teşhiri ve gençliğe yönelik saldırılar bu kapsamda işlendi.

6 Kasım eylemlerinden bir kez daha parçalı durum yansıdı

Geçmiş yılların 6 Kasım tablolarında eylem değerlendirmelerinde, genelde eylemlerin parçalılığına işaret edilmekteydi. Politik ayrışmaların yanı sıra biçimsel kaygılar ve dayatmalar eylemin bölünmesini koşullayabilmişti. Bu sene açısından parçalı tabloyu yaratan esas etken ise, daha çok politik yaklaşımlardaki farklılıklardı.

6 Kasım hazırlık toplantılarının başlaması ile birlikte Emek Gençliği, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri ve TKP'li Öğrenciler'in politik yaklaşımlarının ana eksenini, AKP karşıtlığı üzerinden eğitimde gericilik ve piyasalaşma vurgusu belirledi. Birkaç yereli istisna olarak dışta tutarsak, yukarıda saydığımız siyasal gençlik grupları kentlerde süreci birlikte örmüş oldular.

Çoğunluğu gençlik içindeki reformizmin temsilcisi olan bu akımlar, eğitim alanında yaşanan neo-liberal dönüşümleri, düzenin yaşadığı krizi ve çözümsüzlüğünü, öğrencilerin eğitim hakkının gaspını, burjuva gericiliği-AKP karşıtı mücadeleye indirgeyen bir çizgide hareket ettiler. Bu bakışla örgütlenen bir muhalefet, gerçek sorunu tariflemekten kaçınan, gençliğin enerjisini düzen sınırlarında tutan bir yaklaşımdan öteye geçememektedir.

6 Kasım ve Genç-Sen

6 Kasım sürecine yaklaşımı üzerinden değinilmesi gereken bir diğer özne ise Genç-Sen'dir. Genç-Sen bu sene de geçen yılki gibi merkezi bir Ankara mitingi kararı almıştır. Bunun öncesinde ise Genç-Sen önüne belirli politik gündemlere dair çalışma hattı ve eylemlilikler koymuştu. Geçen sene ile karşılaştırıldığında belirli yereller açısından

hareketsizliğini kıran bir seyir izleyebildi. Bazı yerelerde çalışma yürütülerek, yerel eylemin ve merkezi mitingin ön sürecinde duyurusu yapılabilirdi.

Genç-Sen kendi önüne koyduğu eylem dışında - birkaç yereli dışta tutarak - yerellerdeki ortak süreçlerin parçası olmamıştır. Genç-Sen yerelerde de kendini ifade edebileceği eylem biçimleri önermiştir. Bunun dışında ortaya çıkan kurguların parçası olmayı tercih etmemiştir. Tercihen ortak süreçlerin dışında kalan bir eylem pratiği sergilemiştir. Genç-Sen'in içerisindeki liberal-reformist bloğu oluşturan çevreler de 6 Kasım sürecini sadece Genç-Sen üzerinden örmek sınırlarında hareket etmiş, yerelerde yürüyen tartışmaların etkin parçası olmayı tercih etmemişlerdir.

Üniversitelerde artan baskılar ve faaliyette ısrar!

Son yıllarda toplumsal muhalefetteki geri düşüş ile birlikte üniversitelerde de düzen saldırılarını alabildiğine yükseltmektedir. Artan soruşturma-ceza terörünün yanı sıra keyfi yasaklar dayatılmakta, faşist saldırılar giderek tırmandırılmaktadır. 6 Kasım pratiğini örerken birçok yerelde saldırılar yaşandı. Düzenin karşısına dikilmekten çekinilmeyen yerelerde gençlik mücadelesi adına mevziler kazanıldı. Örneğin Hacettepe Üniversitesi'nde polis saldırısı ardından kesintiye uğrayan faaliyet kısa bir sürede toparlanmış ve saldırı süreci püskürtülebilmştir. Birçok yerelde ÖGB'lerin ve sivil polislerin tüm engellemelerine rağmen politik faaliyet gerçekleştirilebilmiştir.

Saldırıları kimi zaman sivil faşistler eliyle, kimi zaman ise resmi görevliler ve idare tarafından gerçekleştirilmektedir. Tablonun bütününde ise baskı koşulları üniversite gençliğini susturmayı ve kimliksizleştirmeyi amaçlamaktadır. Somut baskı koşulları 6 Kasım sürecinde de belirmiş, kimi illerde saldırılar yaşanmıştır. Gençlik hareketinin kırması gereken bu cendere her geçen gün daralırken, devrimci güçlere ve gençlik kitlesinin ileri unsurlarına düşen görev, devrimci bir kararlılık ve militan bir pratiktir. Düzenin baskıcı ve faşist politikalarını, saldırılarını, soruşturmalarını, cezalarını, yasaklarını, faşist saldırılarını, giderek tırmandırılmaktadır. 6 Kasım pratiğini örerken birçok yerelde saldırılar yaşandı. Düzenin karşısına dikilmekten çekinilmeyen yerelerde gençlik mücadelesi adına mevziler kazanıldı. Örneğin Hacettepe Üniversitesi'nde polis saldırısı ardından kesintiye uğrayan faaliyet kısa bir sürede toparlanmış ve saldırı süreci püskürtülebilmştir. Birçok yerelde ÖGB'lerin ve sivil polislerin tüm engellemelerine rağmen politik faaliyet gerçekleştirilebilmiştir.

mücadelenin ileri güçleri bunları karşılamaktan çekindikleri ölçüde düzenin icazet sınırlarına hapsolurlar. Bunun bilinciyle hareket eden devrimcilerin duruma yaklaşımındaki netlik ile faaliyet gerçekleşmiş ve düzenin bekçilerinin saldırısı boşa düşürülmüş, üniversitelerde devrimci faaliyetin meşruluğu korunmuştur. Sermaye diktatörlüğü koşullarında düzene rağmen var olan haklarımız ödenen bedeller ile kazanılmıştır ve ancak militan bir mücadele çizgisi izlenerek, devrimci bir kararlılık sergilenebilir.

Birleşik bir 6 Kasım eylemi örgütlenme çabası

Genç Komünistler 6 Kasım sürecinde gençlik hareketi üzerine değerlendirmelerinin gösterdiği yolda ilerlemişlerdir. Bugün ihtiyaç birleşik ve kitlesel bir gençlik mücadelesini işaret etmektedir. Bunun güncel plandaki anlamı, politik bir birlikteliğin gençliğin ilerici unsurları ile her platformda zorlanmasıdır. Gençliğin doğrudan muhatap olduğu yakıcı sorunlar, bu hedefin manivelalarını oluşturabilmektedirler. Politik tartışmaların odağında ise bu manivelaların etkili bir biçimde değerlendirilebilmesi için doğru müdahale olmalıdır. Bu kavrayış çerçevesinde, katıldığımız toplantılarda birleşikliğin olanaklarını yaratmanın çabasını sarf ettik.

Sonuçta, bu seneki 6 Kasım süreci bir kez daha göstermiştir ki, birleşik bir mücadele hattının geliştirilmesinde birçok engel vardır. Bu aynı zamanda birleşik mücadeleden ve ortak bir eylem sürecinden ne anlaşılması gerektiği ile ilgili bir sorundur.

Birleşik bir mücadele ve eylem süreci, ortak bir politik hatta dayanmalı ve bu çerçevede etkili ve yaygın bir kitle çalışması pratiği ortaya konulabilmelidir. Bu hat çerçevesinde ısrarlı bir müdahale yapılabilir. Ancak bu seneki 6 Kasım süreci, kimi yerellerdeki olumlu örnekleri saymazsak, afiş ve bildiri dağıtımına sıkışmış bir "ortaklığın" ve "birleşikliğin" dışına çıkamamıştır. Siyasal gençlik gruplarının 6 Kasım sürecini takvimsel bir eylemlilik olarak algılayan bakışı, yazık ki varlığını sürdürmektedir.

Sonuç yerine...

6 Kasım sonrası süreçte yapılması gereken, açığa çıkan tabloyu iyi analiz edebilmek ve bunun ışığında önümüzdeki süreçlere bakabilmektir. Kimi yerelerde anlamlı eylem süreçleri yaşanmıştır. Kimi yerelerde başarılı bir kitle çalışması pratiği sergilenebilmiştir. Olumlu ve olumsuz yanlarıyla birçok dersi içerisinde barındıran bir 6 Kasım süreci daha yaşanmıştır.

Gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt verme ve hareketi ileriye taşıma iddiası taşıyan tüm güçlerin yapması gereken, olanakları güce dönüştürüp güne yüklenmek ve geleceği kazanmaktır. Bu irade ortaya konulduğu ve bunun gerekleri yerine getirilmeye başlandığında, bugün yaşanan darlık ve durağanlık da bir yerinden parçalanmaya başlayacaktır.

(Ekim Gençliği'nin Kasım 2009 tarihli 121. sayısından alınmıştır...)

Gençlik YÖK düzenine karşı alanlardaydı!

Gerçekleştirilen 6 Kasım protestolarında eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebi öne çıkarken, üniversitedeki baskılar ve anti-demokratik uygulamalar teşhir edildi. Kardeş Kürt halkının taleplerinin de işlendiği açıklamalarda öğrenciler YÖK karşıtı mücadelelerini sürdüreceklerini ilan ettiler.

İstanbul

Çeşitli üniversitelerden ve liselerden bir araya gelen YÖK Karşıtı Öğrenciler, “YÖK’e rake, zanîng gehê rızgar bike! / Xwendekaren lı dji YÖK’e” pankartı açarak Beyazıt Meydanı’na yürüdüler.

Sloganlarla meydana gelen kitleyi “Soruşturmalara ve baskılara son! Eşit, parasız, bilimsel, anadilde, eğitim için YÖK’e hayır! / YÖK Karşıtı Öğrenciler” pankartı ile İÜ Merkez Kampüsü’nden çıkan öğrenciler karşıladı. Burada İstanbul Üniversitesi’nden uzaklaştırma cezaları alan ve Demokrasi Nöbeti’nin 16. gününde olan öğrencilere destek konuşması gerçekleştirildi. Konuşmanın ardından kitle Beyazıt Meydanı’na yürüdü ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın metni Türkçe ve Kürtçe okundu.

Liselilerin yaptığı konuşmada üniversite öğrencileri ile ortak mücadelenin önemine vurgu yapıldı.

Konuşmaların ardından kitle Beyazıt Marşı’nı söyledi ve sloganlarla araç kapısına yürüdü. Çav Bella Marşı’nın söylenmesinin ardından eylem sona erdi.

Beyazıt Gazetesi, Ekim Gençliği, DGH, DPG, YDGM, DİP’li Öğrenciler, Tüm-İGD’nin örgütlediği eyleme PDG ve Ekmek ve Özgürlük de destek verdi.

Eğitim-Sen 6 No’lu Şube, DÖB, Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri, TKP ve EMEK Gençliği bileşenlerinden oluşan Üniversite Öğrencileri ve Genç-Sen de 6 Kasım günü Beyazıt Meydanı’ndaydı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir’de 6 Kasım

Ekim Gençliği, DPG, DÖB, DGH ve ODAK/Genç Direnişçi’nin örgütlediği eylem Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü’nde gerçekleşti. “YÖK’ü aşalım emperyalist-kapitalist sistemi yıkalım! / Üniversite Öğrencileri” pankartının açıldığı eylem coşkulu bir yürüyüşün ardından rektörlük önünde yapılan basın açıklamasıyla sona erdi.

Ayrıca aynı gün Genç-Sen, TMMOB Gençlik Komisyonu ve “Üniversite Öğrencileri” imzasıyla iki eylem örgütlendi.

Eskişehir Ekim Gençliği

İzmir

Genç-Sen DGH ve DÖB’ün örgütlediği ve 6 Kasım’a çağrı biçiminde kurgulanan etkinlik 4 Kasım günü Dokuzçeşmeler Yerleşkesi’nde gerçekleşti. Müzik dinletisi ve tiyatro gösterimi ile etkinlik zenginleştirildi.

Ege Üniversitesi’nde Genç-Sen, DGH ve DÖB’ün örgütleyicisi olduğu, Ekmek ve Özgürlük dergisi ve DPG’nin de desteklediği 6 Kasım eylemine çağrı etkinliği 5 Kasım günü gerçekleştirildi.

6 Kasım günü ise EÜ Edebiyat Fakültesi önünde toplanılarak alkış ve sloganlarla birlikte ajitasyon konuşmaları yapıldı. “Paralı eğitime ve

geleceksizleştirmeye karşı eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” şiarlı ortak pankartın arkasında DGH, DÖB, Ekmek ve Özgürlük ve Genç-Sen kendi pankart ve dövizleriyle eyleme katıldılar.

Öğrencilerin yoğun olarak bulunduğu E- cafe önüne gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Bornova Metro önünde gerçekleştirilen eylemde ise ortak pankartla birlikte Genç-Sen, DGH, DÖB, Ekmek ve Özgürlük, destekleyici olarak gelen Dev-Lis ve Liseli Arkadaş’ın pankartları açıldı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

İzmir Ekim Gençliği

Kocaeli

Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Yerleşkesi’nde biraraya gelen üniversite öğrencileri YÖK’ü protesto etti. Sabah erken saatlerden itibaren kapının önünde konuşlanan ÖGB’ler üst araması yaparak terör estirdi. Ekim Gençliği olarak ÖGB’lerin keyfi tutumunu boşa düşürmek için giriş kapısının önünde toplanarak üst aratmadan fiili bir şekilde okula giriş yaptık.

Eylemde “YÖK’e hayır! Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz!” pankartı taşındı. Kortejler halinde rektörlüğe kadar sloganlarla yüründü.

Bu yıl Kocaeli’de üç ayrı YÖK eylemi gerçekleşti. YDGM ve Dev-Genç ayrı eylem yaptılar. Ayrıca TKP’li Öğrenciler, Emek Gençliği ve Gençlik Muhalefeti de eylem gerçekleştirdi.

Kocaeli Ekim Gençliği

Adana

Çukurova Üniversitesi’nde rektörlük-polis işbirliğiyle gerçekleşen saldırılara rağmen 5 Kasım günü YÖK kitlesel bir eylemle protesto edildi.

Eylem Son Durak Kafe önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Eylemde “YÖK’e Rakın Zaningha Azadkin, Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim!” pankartı açıldı, yol kapatılarak yürüyüşe başlandı. Yemekhane önüne gelindiğinde basın açıklaması okundu. Öğrenciler buradan sloganlarla R1 çimliklerine yürüdü. Halayların ardından Gündoğdu Marşı’nın okunmasıyla eylem sona erdi.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Kayseri

Erciyes Üniversitesi öğrencileri Kayseri İşçi Kültür Evi’nde buluştu. Etkinlik bir öğrencinin dünden bugüne YÖK’ün üniversitelerde yarattığı tahribatı, krizin öğrenci gençliğe yansıyan yönlerini ve eğitimde özelleştirmeyi içeren konuşmasıyla başladı.

Toplantının ikinci bölümünde öğrenciler YÖK ile ilgili düşüncelerini dile getirdiler. Üçüncü bölümde ise örgütlülüğün önemi ve Genç-Sen’in Kayseri’de kurulması tartışıldı. Toplantıya yaklaşık 30 kişi katıldı.

Kayseri Ekim Gençliği

Bursa

6 Kasım günü Bursa’da çeşitli eylemler gerçekleştirildi. İlk eylem Uludağ Üniversitesi’nde gerçekleştirildi. İİBF – Sevgi Meydanı’nda toplanan yaklaşık 50 kişi “YÖK’e hayır!” yazılı pankartla Mediko-Sosyal önüne doğru yürüyüşe geçti. YÖK’ün teşhir edildiği açıklamada, mücadelevi büyütme

çağrısı yapıldı.

Antikapitalist Öğrenciler, DGH, Dev-Genç, Devrimci Gençlik Birliği, Ekim Gençliği, Ekmek ve Özgürlük, Genç-Sen, Genç Sol, ÖGD, SGD ve YDG’nin örgütlediği basın açıklamasının ardından çekilen halaylarla eylem bitirildi.

Akşam şehir merkezinde aynı bileşen tarafından ikinci bir eylem daha yapıldı.

Diğer bir eylem de Gençlik Muhalefeti, Öğrenci Kolektifleri, Emek Gençliği ve TKP tarafından gerçekleştirildi. Mediko-Sosyal önünde toplanarak Rektörlük binasına bir yürüyüş gerçekleştirildi ve burada basın açıklaması okundu.

Bursa Ekim Gençliği

Edirne

Trakya Üniversitesi’nde gerçekleştirilen iki ayrı eylemle 6 Kasım protesto edildi.

Menza binası önünde gerçekleştirilen eylem paralı eğitim uygulamalarının ve yarattığı sorunların tehişirini yapan küçük bir skeçle başladı. Ardından okunan basın açıklamasında YÖK’ün ve sistemin teşhiri yapıldı. Üniversitelerde, özelde de TÜ’de yaşanan sorunlara vurgu yapılan eylem Ekim Gençliği, Emek Gençliği, TÖK, TÜÖD, Devrimci Gençlik Birliği, DGH, ÖDP’li gençler, Öğrenci Kolektifleri tarafından örgütlendi. KESK’e bağlı sendika temsilcileri, Trakya’da Birlik ve Dayanışma Derneği, YDG de eyleme destek verdi.

TÜ’deki ikinci 6 Kasım eylemi ise TKP ve Gençlik Muhalefeti tarafından gerçekleştirildi.

Edirne Ekim Gençliği

Samsun

YÖK’ün kuruluşunu protesto etmek amacıyla Genç-Sen’li öğrenciler Tıp amfileri önünde toplandı. Alkışlarla başlayan protesto eylemi hastaneye yürüyüşle devam etti.

Eylemde “Eşit parasız bilimsel anadilde eğitim!” şiarlı pankart açıldı. Hastane önüne gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Aynı saatlerde Öğrenci Kolektifi, Gençlik Muhalefeti ve TKP Eğitim Fakültesi’nden Fen-Edebiyat Fakültesi’ne yürüyüş gerçekleştirdi.

Ayrıca üniversite içerisinde örgütlenen eylemler Samsun merkeze taşındı ve akşam saatlerinde iki ayrı eylem yapıldı.

Samsun Ekim Gençliği

Kütahya’da 6 Kasım eylemi

6 Kasım günü Küçükpark önünde Ekim Gençliği, YDGM, ÖGD ve Eğitim-Sen Kütahya Şubesi ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eğitim-Sen Kütahya Şube Başkanı’nın okuduğu basın metninde YÖK-sermaye ilişkisine vurgu yapıldı, anadilde eğitimden özerk, demokratik, bilimsel üniversiteye kadar birçok talep dile getirildi. “Piyasalaşmaya, ticarileşmeye, yozlaşmaya, kimliksizleştirmeye, şovenizme, faşizme, YÖK’e HAYIR! / Üniversite Öğrencileri” imzalı pankartın taşındığı eyleme Kütahya halkı ve öğrenciler yoğun ilgi gösterdi.

Kütahya Ekim Gençliği

GM patronlarının işten atma tehdidine Opel işçileri grevle karşılık verdi!

General Motors (GM), kapitalizmin küresel krizinin çöküşün eşiğine sürüklediği büyük tekellerden biriydi. Barack Obama yönetiminin akıttığı milyar dolarlarla kurtarılan GM, 1929 krizinden sonra ele geçirdiği Opel'i elden çıkararak küçülme kararı almıştı.

Bir süre önce, uzun süren pazarlıklar sonucu Opel'in GM'den ayrılarak Avusturya şirketi Magna ile Rus şirketi Sberbank'a satılması konusunda anlaşma sağlandığı açıklanmıştı. Opel'in ABD'den geri alınmasını destekleyen Angela Merkel hükümeti, fabrikaların kapatılmaması koşuluyla Opel'e 1.5 milyar avro devlet yardımı vermiş, Magna şirketine ise 3 milyar avro ek yardım vaat etmişti.

Görüldüğü üzere Merkel hükümeti, Opel'in GM'den satın alınmasına özel bir önem veriyor.

Ancak tam devir işlemi başlamak üzereyken satış kararından vazgeçtiğini açıklayan GM yönetimi, Opel'in Almanya'daki fabrikalarından 10 bin işçinin atılacağını ilan etti. 6 bin işçinin çalıştığı Opel Bochum'un ise tamamen kapatılacağı belirtildi.

GM'nin kapsamlı saldırı ilanını Opel işçileri uyarı grevleriyle karşıladı. Aynı saatlerde Bochum, Kaiserslautern, Eisenach, Rüsselsheim kentlerinde iş bırakan Opel işçileri, sokaklara çıkarak kararı protesto ettiler. İşten atılma tehdidi altında bulunan Opel işçileri, GM saldırısına karşı mücadelede kararlı bir duruş sergileme eğiliminde olduklarını dile getiriyorlar. İşçiler, önümüzdeki günlerde eylemlerin diğer Opel fabrikalarına da sıçrayacağını söylüyorlar.

Daha önce satış işiyle ilgilenen Opel'de örgütlü IG Metall Sendikası, GM'nin satış kararından vazgeçmesinden rahatsız oldu. 10 bin işçinin işten atılmasıyla ilgilenmeyen sendika bürokratları, tekeller arasındaki alışverişe yakın ilgi gösteriyorlar. Oysa satış işlemi gerçekleşseydi yine 10 bin işçi işten atılacaktı. Üstelik bu saldırı, bizzat IG Metall şeflerinin onayıyla yapılacaktı.

GM'nin satış anlaşmasından çark etmesinden 21 gün önce Magna temsilcileri ile görüşen IG Metall şefleri ile işyeri temsilciliği, yıllık 265 milyon avro taviz vermeyi içeren bir sözleşmeye imza atmışlardı. Bunun karşılığında ise GM'den ayrılacak Opel'in yüzde 10'u sendika tarafından yönetilecek bir fon aracılığıyla işçilere verilecekti.

Tam bir ihanet sözleşmesine imza attığı halde, son gelişmeler üzerine GM'in Avrupa'daki toplam 50 bin Opel işçisini aylarca oyaladığını savunan IG Metall Genel Başkanı Berthold Huber, "Şimdi ise anlaşılmaz bir 'U' dönüşü ile karşı karşıyayız" dedi. GM'in 10 bin işçiyi işten çıkartacağını şimdiden ilan ettiğini söyleyen Huber, "Bunu kabullenmeyeceğiz" şeklinde konuştu.

İşten atılmak istenen 10 bin işçiyle olmasa da Opel'in GM'den alınmasıyla yakından ilgilenen Angela Merkel hükümeti, satış kararının iptalinden duyduğu rahatsızlığı kamuoyuna duyurdu. "Bu kararın anlaşılır yanı yok, daha birkaç hafta önce bize kesin satma kararları iletilmişti" diye konuşan Angela Merkel, yeni durumu gözden geçirdikten sonra Opel'e yardım konusunda karar vereceklerini söyledi. Merkel, konuyu ABD Başkanı Barack Obama'yla konuşacağını da açıkladı

Angela Merkel'in yanısıra Kuzey-Ren Vestfalya eyaleti başbakanı Jürgen Rüttgers ile "işveren dostu" olarak bilinen Hessen eyaleti başbakanı Roland Koch gibi gericiiler de, GM'nin kararından rahatsız oldular.

Yaklaşan seçimlere hazırlık amacıyla eyleme geçen işçilere destek veren bu gericilerin derdi, olası bir seçim hezimetini engellemektir.

IG Metall şefleri, Angela Merkel, Jürgen Rüttgers, Roland Koch gibi gericilerin derdi, Opel'i Amerika'dan satın almaktır. Tabii bu amaca ulaşılsa eğer, 10 bin işçi yine işten atılacak; yani her durumda saldırının hedefinde Opel işçileri bulunuyor. Dolayısıyla şirketin satışından bağımsız olarak, grev dahil meşru ve militan bir mücadele hattı izleyip, Opel'in Avrupa'daki tüm fabrikalarını eylem alanına çevirebilirlerse, işçilerin saldırıyı püskürtmesi zor olmayacaktır.

Cunta şefleri Manuel Zelaya ile vardıkları anlaşmayı bozdular...

Honduras halkının darbe karşıtı direnişi sürüyor!

30 Ekim'de başkent Tegucigalpa'dan yapılan açıklamada, askeri darbeye başa geçen cunta şefleri ile devrik devlet başkanı Manuel Zelaya arasında yürütülen görüşmelerin anlaşmayla sonuçlandığı belirtilmişti. Anlaşmaya göre tarafların katılımıyla bir koalisyon hükümeti kurulacak, Zelaya ise yeniden devlet başkanlığı görevine geri dönecekti.

Anlaşmaya zoraki imza atan cunta şefi Roberto Micheletti, pratikte herhangi bir adım atılmadan çarkettiğini açıkladı. Zelaya ile bakanları olmadan "ulusal birlik hükümeti" kuracağını ilan eden cunta şefi, dört aydır devam eden siyasi krizin ancak 29 Kasım seçimlerinden sonra çözülebileceğini öne sürdü.

Darbecilerle "ulusal birlik ve uzlaşma hükümeti" kurulması konusunda anlaşmaya varan Zelaya ise, cunta şeflerinin sahtekarlığı belli olduğunda, anlaşmanın geçersiz olduğunu ilan etti.

Sığınmacı konumunda bulunduğu Brezilya Büyükelçiliği'nde basına açıklama yapan Zelaya, "yeniden devlet başkanı olmasına ilişkin meclis oylamasının yapılmadığını ve karma bir hükümet kurmak adına hiçbir girişimde bulunulmadığını" belirterek, "yapılan anlaşma artık ölü bir kağıt parçasıdır. Hükümlerinin yerine getirilmemesi bu anlaşmayı geçersiz kılmıştır" dedi.

Cunta şeflerinin manevrası üzerine açıklama yapan Zelaya'nın sözcüsü Victor Meza da, anlaşma çerçevesinde, birlik hükümetinin kurulması için son gün olan perşembeye kadar Kongre'de Zelaya'nın görevine dönmesi için oylama yapılmaması nedeniyle anlaşmanın çöktüğünü ifade etti.

Gelişmeler, darbeyi tezgahlayan faşist çetelerin 29 Kasım'da yapılacak seçimlere kadar süreci uzatmaya çalıştıklarına işaret ediyor. Nitekim darbeyi destekleyen gerici faşist güçler, şimdiden ittifak kurarak seçim sürecini fiilen başlattılar.

Bu arada "darbe hükümeti halkı kandırmaya çalışmaktadır ve çözüme dönük en ufak bir samimiyeti bulunmamaktadır" açıklamasını yapan Zelaya, cunta şeflerinin amacının 29 Kasım seçimlerine kadar durumun bu şekilde devamını sağlamak olduğunu, seçimlerde ise yolsuzluk yaparak kendisini tasfiye etmeyi amaçladıklarını belirtti.

Faşist çetelerin varılan anlaşmayı hiçe sayan tutumlarına tepki gösteren darbe karşıtı güçler de, Roberto Micheletti ile suç ortaklarının oyunlarını boşa düşürme konusunda kararlılık ifade ediyorlar.

Son gelişmeler üzerine açıklama yapan Darbeye Karşı Ulusal Cephe, "Honduras'ın anayasal devlet başkanı Manuel Zelaya görevine geri dönmedikçe hiçbir seçimin yapılmayacağını" ilan etti. Cunta yönetimine karşı direnişi sürdüren cephe, halen faşist çetelerin planları önündeki en ciddi engeli teşkil ediyor.

Manuel Zelaya'nın cunta şefleriyle görüşmeler yürütmesine rağmen sokakları terk etmeyen darbe karşıtı cephe, seçim oyunuyla cuntaya meşruluk kazandırmayı hesaplayan Micheletti ile suç ortaklarının kirli planlarını da bozmaya kararlı görünüyor. Meşru zeminde militan bir mücadele yürüten darbe karşıtı cephe, kapitalizmi direk hedef almasa da, faşist çetelerin planlarını bozabilecek güçte olduğunu kanıtlamıştır. Cunta şeflerini Zelaya ile masaya oturmaya zorlayan cephe, faşist darbeye meşruluk kılıfı uydurmaya yarayacak seçim oyununu da bozabilecek tek güç durumundadır.

Cunta şefleriyle uzun süren görüşmeler sonunda varılan anlaşmanın birkaç günde çöpe gitmesi, Zelaya'nın uzlaşma arayışlarının bir işe yaramadığını ortaya koydu. Hem tarihsel hem güncel deneyimler, faşist çetelerin ancak meşru-militan bir direnişle püskürtülebileceğini sayısız kez kanıtlamıştır. Honduras'ta da sürecin farklı bir seyir izlemesi için bir neden görünmüyor.

“NATO’nun adamı” olanlar için yolsuzluk da, rüşvet de serbesttir!

Halkları köleleştirme seferini sürdüren ABD emperyalizmi ile suç ortakları, işgal ettikleri ülkelere “demokrasi” ve “özgürlük” ihraç etmenin yanı sıra, yolsuzluğa karşı mücadele ettiklerini de iddia ediyorlar. Bu zırvalığa göre emperyalist güçler, işgal ettikleri ülkelerde “temiz yönetim”ler kurmaya önem veriyorlar.

Kapitalizmin egemen olduğu yerde yolsuzluk, rejimlerin temel niteliklerinden birini oluşturur. Zira sömürü ve yağmaya dayalı bir sistem olan kapitalizmin bekçiliğini yapan bir rejimde yolsuzluk, egemenler nezdinde başarının kıstaslarından biri kabul edilir.

Emperyalist metropollerdeki rejimler ise yolsuzluk, rüşvet, adam kayırma gibi hasletleri kılıfına uydurma konusunda deneyimlidir. Bu yüzden her zaman açık vermezler; buna karşın sözkonusu devletlerde skandallar da eksik olmaz. Açık verdiklerinde ise gözden çıkarılabilecek figüranları harcayarak rejimin “temiz yönetime” verdiği önemi güya kanıtlamış olurlar. Önemli olan kişiler değil, kokuşmuş kapitalist düzenin bekasıdır.

Bağımlı ülkelerde ise zorba rejimler, yolsuzluk yapan, rüşvetle servet biriktiren teşhir olmuş figüranlarını bile harcamazlar. Zira bu rejimlerde söz sahibi olanların tümü aynı suçun ortakları olduğu için, böyle bir tasarruftan özenle kaçınırlar. Türkiye devletinin de dahil olduğu bu tür örneklerde zorbalık, yolsuzluk, rüşvet, küstahlık rejimlerin alamet-i farikası durumundadır.

Emperyalist işgalle kurulan kukla rejimlerde ise, ne bir kural ne bir yasa uygulanır. İşgalcilerle işbirliği yapan tüm gerici odaklar, yağmadan pay alma yarışına girerler. Zira bu güçler, işgalcilerle suç ortaklığı yapmanın kendilerine yağmadan pay alma ayrıcalığı tanıdığının farkındalar. “Temiz yönetim” kurmaya çalıştığını iddia eden emperyalist işgalciler, kemik atar gibi suç ortaklarının önüne kırıntılar atarak işbirlikçi soysuzların birbiriyle tepişmelerini keyifle izlerler.

Yolsuzluk sözkonusu olduğunda, CIA’nın fideğinde yetiştirilen Hamid Karzai başkanlığında kurulan Kabil’deki kukla yönetimle kimse bol ölçüşemez. Öyle ki, Afganistan işgalini destekleyen güçlerin hesaplamalarına göre bile, yeniden inşa için bu ülkeye ayrılan kaynakların yaklaşık yüzde 80’inin akıbeti “meçhul”dür.

Washington’daki savaş baronları, “yeniden inşa” için harcanmak üzere Afganistan’daki yönetime milyarlarca dolar aktarıldığını söylüyorlar. Oysa işgal 9. yılında, Afganistan’da ise yeniden inşa edilen bir şey yok. Demek oluyor ki, bu ülkeye aktarılan kaynakları, ülkelerinin emperyalist zorbarlar tarafından işgal edilmesine destek veren her türden düşküne rüşvet olarak dağıtanlar, işgalcilerden başkası değildir.

CIA fideğinde yetiştirilen Hamid Karzai ile onun gibi soysuzlar sürüsü tarafından oluşan ekibin yolsuzluk dosyası mali alanla sınırlı değil. İşgal ordularının namlularının gölgesinde yapılan seçimlerde de diz boyu yolsuzluk yaşandı. Birleşmiş Milletler’in Afganistan Özel Temsilcisi Kai Eide, Afganistan’da 20 Ağustos’ta yapılan devlet başkanlığı seçimlerinde “genel bir yolsuzluk” olduğunu itiraf etmişti. Hal böyleyken, seçimlerin ikinci turunun yapılmasını engelleyen Hamid Karzai, utanmadan da “zafer” ilan etti. Elbette “yeni devlet başkanı”nı ilk

kutlayan emperyalist rejimlerin şefleri oldu.

Bu örnek, savaş aygıtı “NATO’nun adamı” olanların, her tür yolsuzluğu yapabileceğini, emperyalistlerin de bu kokuşmayı savunacağı anlamına geliyor. Nitekim işgalci devletlerden biri olan Fransa Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner bu durumu açıkça ortaya koydu.

New York Times gazetesine açıklama yapan Fransız bakan, “Karzai yolsuz ama NATO kabul etmelidir ki, o bizim adamımız... Biz onu meşrulaştırmalıyız” diye konuştu.

Görüldüğü üzere ne Hamid Karzai’nin rüşvet ve

yolsuzluk batağı içinde yüzdüğü ne de işgalci zorbarların bu bataklığı her gün suladığı bir sır değil. Bu iğrenç işbirliğinin niteliğini artık dünya biliyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, henüz canını emanet edebileceği bir Afganlı bulamadığı için ABD deniz piyadeleri tarafından korunan bir düşkünün devlet başkanlığına seçilmesi, ancak yolsuzluk bataklığına dönüştürülmüş bir rejimde mümkün olabilir.

Bu kokuşmuş tablo, kuşkusuz ki, Hamid Karzai’ye “yolsuzlukla daha etkili bir şekilde mücadele etmelisin” diye vaaz veren emperyalist zorbarların eseridir.

Afgan köylüler NATO’nun katliamlarını protesto etti...

8. yılını tamamlayan Afganistan işgali süresince sivil halkın tepesinden emperyalist orduların bombaları eksik olmadı. Kimi zaman bir düğün töreni için kimi zaman ölen yakınlarını gömmek için biraya gelen Afganistanlı köylüler, aniden üstlerine yağın bombalarla paramparça edildiler.

Önce ABD ordusu, ardından savaş aygıtı NATO komutasında gerçekleştirilen bu vahşi katliamlar, “yanlışlık oldu”, “terörist sandık” gibi uyduruk açıklamalarla geçiştirildi. 8 yıldır bu tür bombardımanlarla öldürülen, yaralanan, sakat bırakılan sivil Afganlılar’ın çetelesi bile tutulmadı. Katliamlara maruz bırakılan Afganistan halklarının, “demokrasi ve özgürlük” vaadedilen işgalciler nezdinde en ufak bir değeri dahi bulunmuyor.

Katliamların bir türlü son bulmaması, Hamid Karzai gibi bir CIA kuklasını bile rahatsız ettiği dönemler oldu. İşgalciler eliyle Kabil’e yerleştirilen Hamid Karzai, sivil halkı hedef alan hava saldırıları devam ettiği sürece “güvenliği” sağlamanın mümkün olmayacağını işgalci efendilerine pekçok kez hatırlatmak zorunda kaldı. Ancak işgalcilerin icraatlarında kayda değer bir değişiklik olmadı; sivilleri hedef alan hava saldırıları aynı fütursuzlukla sürdürülüyor.

Bu katliamların sonuncusu geçen hafta bir köye düzenlenen hava saldırısı sırasında gerçekleşti. Tarlalarda çalışan köylülerin üzerine bomba yağdıran NATO güçleri, 9 köylüyü katletti.

Bu katliamla işgalcilere karşı biriken öfkeleri taşıyan Afganlılar, işgal güçleriyle Kabil’deki işbirlikçi düşkünleri protesto ettiler.

Afganistan’ın güneyindeki Helmand eyaletinin başkentinde yanlarında cesetlerle birlikte yürüyüş yapan Afganlılar, Kabil’deki kukla Afgan hükümeti ve işgalci güçler aleyhine sloganlar attılar.

Cesetleri eylem alanına taşıyan Afganlılar, emperyalist işgalcilerin “öldürülenler sivil değildi” yalanını dünya nezdinde teşhir ettiler. Tercih edilen eylem biçimi ise hem NATO komutasındaki işgalcilere hem Afganistan halklarının bu katilleriyle işbirliği yapan Kabil’deki kukla rejime karşı biriken öfkenin vardığı boyut hakkında fikir veriyor.

Başkent Kabil’i bile denetleme gücünden yoksun bulunan işgalcilerin aczi öyle bir noktaya vardı ki, artık birbirlerini de bombalamaya başladılar. Birbirini öldürebilecek kadar gözü dönen işgalcilerin, Afgan sivillere neler yapabileceklerini kestirmek güç değil.

İşgalci sayısını arttırarak savaşı daha da derinleştirme hazırlığında bulunan emperyalist güçlerin, Afganistan halklarına karşı daha acımasız bir saldırganlığa yönelme ihtimali yüksektir. Bu yönelim, Afganistan’ın işgali suçuna ortak olan güçlerin hezime ilerleyişini de hızlandıracaktır aynı zamanda.

Dünya işçi ve emekçi eylemlerinden...

Romanya'da uyarı grevi!

Romanya'da devlete ait Metrorex metro şirketi çalışanları 12 Kasım Perşembe günü uyarı grevi yapacak.

Metrorex Genel Müdürü Gheorghe Udriste 10 Kasım günü yaptığı açıklamada 12 Kasım'da metroların minimum düzeyde çalışacağını söyledi.

Toplu sözleşme ve zam talebiyle greve çıkacak olan işçiler sadece 16.00-23.00 saatleri arasında çalışacaklarını duyurdular.

Geçtiğimiz ay yaklaşık 700 metro işçisi Ulaşım Bakanlığı önünde eylem yapmıştı.

İspanya'da grev!

İspanya'nın en büyük havayolları şirketi Iberia'da kabin görevlileri 2 günlük greve çıktı. En son iki hafta önce grev yapan işçiler talepleri karşılanmadığı için tekrar iş bıraktı.

Daha iyi çalışma koşulları ve daha iyi ücret için başlatılan grevle birlikte önümüzdeki 48 saat içerisinde 370 uçuşun iptal edilmesi bekleniyor. Ayrıca, grevden 40 bin yolcunun etkileneceği söyleniyor.

Yunan işçilerin grevi yasadışı ilan edildi!

Yunanistan'ın en büyük limanı Piraeus limanında bir süredir grevde olan işçilerin eylemi Yunan mahkemesi tarafından yasadışı ilan edildi.

Konteynır terminalinin Çin şirketi Cosco Pasifik'e verilmesine karşı başlatılan grev, yüzbinlerce kargonun limana giriş çıkışını engellemiştir.

Liman işçileri sendikası 1 milyar dolar değerindeki 35 yıllık tavizin işten atmalara yol açacağını söyledi.

İşçiler geçtiğimiz ay da 17 günlük bir grev yaparak limanın satılmasına karşı çıkmıştı.

Belçika'da grev!

Belçika'da demiryolu işçileri 5 Kasım günü bir günlük grev yaptı.

Sendikalarda örgütlü demiryolu işçilerinin grevi devlete ait NMBS-SNCB demiryolu şirketinin kargo bölümünün yeniden yapılandırılmasına ilişkin işçilere bilgi verilmemesini protesto etmek için yapıldı.

Grev ülkede büyük etki yarattı. Yolcuların bir kısmı evden çıkamazken bir kısmı ise karayolunu kullanmayı tercih etti. Tren istasyonlarında neredeyse bomboştu ve Brüksel, Antwerp ve Ghent şehirlerinde trafik sıkışıklığı yaşandı.

Sendika sözcüsü Jos Digneffe, işçilerin yeniden yapılandırma planlarıyla ilgili açıklık beklediklerini, yönetim eğer bu konuda bir şey yapmazsa bir haftalık greve çıkacaklarını söyledi.

Sendikalar, bu plan hayata geçirildiği takdirde 3 bin kişinin işten atılabileceğini belirtiyor.

Güney Koreli işçiler grevde!

Güney Kore'de sendikada örgütlü demiryolu işçileri 5 Kasım günü 2 günlük greve çıktı. Grev, işçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesine ilişkin yönetimle sendika arasında çıkan anlaşmazlık sonucunda yapıldı.

25 bin üyesi bulunan Kore Demiryolu İşçileri Sendikası, greve 6 Kasım gününden itibaren metropolde çalışan demiryolu işçilerinin de

katıldığını söyledi.

Romanya'da işçiler eylem yaptı!

Romanya'da Bükreş Metro işçileri 6 Kasım günü eylem yaptı. 1 Kasım'da toplu sözleşme süresi sona eren işçiler sözleşmenin yenilenmesi için bugüne kadar kimsenin kendileriyle görüşmediğini söyleyerek yaptıkları eylemle bu durumu protesto ettiler.

İşçiler ayrıca 2010 yılı için maaşlarında %25 zam talebinde bulundular.

İrlanda'da onbinler sokaklardaydı!

İrlanda'da binlerce kişi hükümetin maaş ve hizmet kesintisi planlarına karşı sokaklara çıktı. 6 Kasım günü yapılan eylemler Dublin, Cork, Dundalk, Galway, Limerick, Sligo, Tullamore ve Waterford'ta gerçekleşti.

Eyleme yaklaşık 70 bin kişinin katıldığı söyleniyor.

Kamu sektörü çalışanlarıyla dayanışmak için özel sektörden de pek çok işçinin eyleme katıldığı ifade ediliyor.

Hindistan'da grev sona erdi

Neu Delhi yakınlarındaki Gurgaon kentinde otomobil yan sanayi işletmesi olan Rico'da 6 hafta

önce 2200 işçinin başlattığı grev sona erdi. İşçiler işten atılan 16 arkadaşlarının yeniden işe alınmasını talep ediyorlardı.

Varılan anlaşmaya göre 8 işçi hemen işbaşı yapacak.

Grev nedeniyle yedek parça sıkıntısı çeken ABD de Ford ve GM fabrikalarında bazı günlerde bantlar çalışmadı.

Peru'da özelleştirmelere karşı grev

Peru'da 14 bin liman işçisi, limanların özelleştirilmesine karşı 2 günlük greve gitti. Grev kararı Peru hükümetinin limanlara yatırım yapmaları ve onları modernize etmeleri için yabancı tekelleri ülkeye davet etmesi üzerine verildi.

Grev nedeniyle özellikle hammadde ihracatı durdu.

Fas'ta öğretmenlerden grev

Fas'ta Perşembe günü devlet okullarında çalışan öğretmenler ülke genelinde greve gitti. Greve 4 öğretmenler sendikası çağrı yapmıştı. Öğretmen grevleriyle eğitim sektöründeki kötü koşulları, dolu sınıfları, öğretmen ve okul eksikliği gibi sorunları protesto ettiler. Sendikalar greve katılımın yüzde 90 olduğunu açıkladı.

Almanya'da bantlar durdu

Almanya'da Osnabrück yakınlarında yan sanayi Karman işletmelerinde işçiler Pazartesi gününden beri üretimi durdurdu. Grev nedeniyle özellikle Bremen'deki Mercedes SKL işletmesine parça gitmiyor ve orada da iş durdurulmak zorunda kalındı.

İşçiler grevi, 20 milyon euroluk ödeme yapılmaması üzerine Karmen ve Mercedes arasında süren tartışma ve Karmen'in iflas ile karşı karşıya olması nedeniyle başlatıldı.

Şili'de kamu emekçileri greve çıktı

ANEF Sendikası üyesi emekçiler ayrıca 250 bin peso (460 dolar) asgari ücret ve geçici ve sözleşmeli çalışan personelin kadrolu yapılması talebinde bulundular.

48 saat süren greve hastanelerde %80 oranında katılım sağlandı.

ANEF Başkanı Raul de la Puente ekonomi ve çalışma bakanlıklarının kamu emekçilerinin çalışma koşullarının düzeltilmesi için verilen sözü tutmadıklarını söyledi.

De la Puente, hükümetin 2010 yılı için yaptığı %2.5'luk zammın kabul edilemez olduğunu ifade etti.

Bielefeld Üniversitesi'nde amfi işgali

11 Kasım Çarşamba günü Bielefeld Üniversitesi'nde Avusturya'da sürmekte olan öğrenci eylemlerine destek vermek amacıyla derslik işgali gerçekleştirildi.

Yaklaşık 250 öğrencinin katıldığı eylemde işgal sözcüsü yaptığı açıklamada Viyana'da gerçekleştirilen işgallere destek vermek gerektiğini ifade etti, işgal eylemlerini bu amaçla gerçekleştirdiklerini açıkladı.

Potsdam, Heidelberg ve Londra'da da işgal eylemleri gerçekleştirildi. Paderborn Üniversitesi'nde öğrenciler ve üniversite yönetimi arasında gerginlik yaşandı.

Öğrenciler Haziran ayında paralı eğitime karşı birçok eylem düzenlemişlerdi. Eylemlere 100 binin üzerinde öğrenci katılmıştı. Yeni öğrenim döneminin başlamasının ardından öğrenciler eylemlerine devam etme kararı aldılar. 5 Kasım '09 tarihi itibarıyla "Sıcak bir sonbahar" şiarıyla eylemler tekrar başladı.

17 Kasım günü de tüm Almanya çapında merkezi eylemler düzenlenecek. Aynı gün Bielefeld'de de öğrenciler sokağa çıkacak.

Bir-Kar Gençliği / Bielefeld

Ekim Devrimi etkinliklerinden...

Ekim Devrimi'nin 92., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 11. yılı çeşitli illerde gerçekleştirilen etkinliklerle selamlandı.

Ankara

Ankara BDSP, Ekim Devrimi'nin 92. yılını 8 Kasım günü gerçekleştirdiği etkinlikle selamladı.

Açılış konuşmasının ardından devrim ve sosyalizm şehitleri anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile etkinlik başladı. Ardından Ekim Devrimi'nin anlamı üzerine bir sunum gerçekleştirildi. Sunumda Bolşevik Parti, şekillenışı ve Leninist örgüt modeli üzerine konuşuldu.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi'nin Ekim Devrimi ve Yeni Ekimler'in Partisi üzerinden yaptığı şiir dinletisi büyük ilgi gördü. Ardından Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamı, misyonu ve bugüne tuttuğu ışık üzerinden bir sunum gerçekleşti. Sincan'da tutsak bulunan sınıf devrimcilerinin Ekim Devrimi'nin yıldönümü üzerine gönderdikleri mektuptan bir bölüm okundu. Mektup etkinliğe katılanlar tarafından alkışlarla karşılandı.

Sinevizyonun ardından Sincan İşçi Derneği üyesi tarafından Ekim Devrimi ve işçi sınıfının kazanımları konulu bir konuşma yapıldı. Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı ise Ekim Devrimi ve etkilerinin kültür-sanat alanına yansımaları konulu bir konuşma gerçekleştirdi.

Müzik dinletisi ile devrimci marşlar ve ezgiler hep bir ağızdan söylendi. Etkinlik mücadele çağrısı ile sonlandırıldı.

Mustafa Suphi Kültür Merkezi'nde yapılan etkinliğe yaklaşık 50 kişi katıldı.

Adana

8 Kasım Pazar günü gerçekleştirilen etkinlik Ekim Devrimi ışığında parti davasını anlatan sinevizyon gösterimiyle başladı. Ardından devrim ve sosyalizm davasında mihenk taşı olan tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu gerçekleştirildi.

BDSP temsilcisi Ekim Devrimi'yle ilgili bir konuşma yaptı. Konuşmada Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamına vurgu yapıldı. Kapitalizmin krizler içinde debelendiği ve tüm insanlığı yıkıma sürüklediği bir dönemde yeni Ekimler'in bir zorunluluk olduğu ifade edildi. Konuşma yeni Ekimler için mücadele çağrısıyla son buldu.

Daha sonra ücretli kölelik düzenine karşı işçilerin ayağa kalkışını ve bir avuç asalağı başlarından defedişini anlatan kendi yazdıkları oyunlarıyla Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Tiyatro Atölyesi sahne aldı. "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" sloganıyla biten oyun etkinliğe katılanlardan yoğun alkış aldı. Tiyatro oyununu Şakirpaşa İKE Şiir Atölyesi'nin kavga şiirlerinden oluşan programı izledi. Etkinlik Şakirpaşa İKE Müzik Atölyesi'nin seslendirdiği devrimci marşların ardından mücadele çağrısıyla sona erdi.

Kayseri

Ekim Devrimi'nin 92., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 11. yılı vesilesiyle Kayseri İşçi Kültürü'nde bir söyleşi düzenlendi. Etkinlik saat 13.30'da başladı.

Birinci bölümde Ekim Devrimi'nin özlü bir sunumu yapıldı. Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesinde devrimci partinin oynadığı role vurgu yapılarak ve Türkiye üzerinden örnekler verilerek güncel bir anlatım yapıldı. İşçilerin bugün Ekim Devrimi'nin deneyimlerinden öğrenip kendi ülke koşullarında buna uygun teorik-örgütsel bir yapı içerisinde mücadele

etmesi gerektiği ifade edildi.

Vahşi kapitalizmden kurtuluşun yolunun, Yeni Ekimleri yaratmaktan geçtiği, bu çerçevede işçi sınıfı devrimciliğinin ve işçi sınıfının devrimci partisinin belirleyici rolünün altı çizildi.

İkinci bölümde katılımcıların Ekim Devrimi'ne ilişkin soruları yanıtladı.

Canlı tartışmaların yaşandığı söyleşiye yaklaşık 30 kişi katıldı.

Ekim Devrimi İzmir'de selamlandı!

Ekim Devrimi'nin 92. yılı İzmir'de Çiğli İşçi

Kültür Evi'nde gerçekleştirilen etkinlikle kutlandı. Etkinlik saat 17.00'de devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında kapitalizmin krizi anlatıldı. Saldırıların bu denli yoğunlaştığı bir süreçte buzu kırıp yolu açan 1917 Ekim Devrimi'nin güncel olduğundan bahsedildi. Yeni Ekimler'i yaratacak olanın devrimci sınıf partisi olduğu söylendi.

Ardından BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada Ekim Devrimi'nin ezilenler ve emekçiler dünyasında kapitalist barbarlığa karşı ilk büyük zaferi olduğu, emperyalizmin ve gericiliğin uzun süre bu zaferin kabusunu yaşadığı vurgulandı. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın yıkılışından sonra emperyalist haydutların, bu kabustan kurtulduklarını sanarak nihai zaferlerini ilan ettikleri belirtildi.

İnsanlığın yakıcı bir şekilde "Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!" seçeneğiyle karşı karşıya kaldığı belirtildi.

Ekim Devrimi'ni anlatan sinevizyonun ardından Genç Komünistler'in hazırladığı şiir-dramatize ilgiyle izlendi. Sanatçı Aliyar da Ekim Devrimi'ni ve etkinliği selamlayan bir konuşma yaptıktan sonra ezgileriyle etkinliğe renk kattı.

Etkinlik devrimci marşların ardından son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara - Adana - Kayseri - İzmir

Haklar Derneklerine saldırı

9 Kasım '09 Pazartesi günü İstanbul'da 1 Mayıs Mahallesi'nde bulunan **Anadolu Haklar Derneği** ve Gülsuyu'nda bulunan **Gülsuyu Haklar Derneği**'ne yüzleri maskeli, sopalı, molotoflu ve silahlı kişiler tarafından saldırı gerçekleştirildi.

Saat 19.00 sıralarında Anadolu Haklar Derneği önünde toplanan grup "Yayınlarınızda bize ve önderimize küfür ediyorsunuz" diyerek dernekte bulunan Haklar Derneği çalışanı Cem Koyupınar, PSAKD Şube Başkanı Metin Aslan, PSAKD çalışanı İbrahim ve dernek çalışanı Ekin isimli kişileri yaraladı. Dernek içinde ellerindeki kurusıkı tabancalarla 20 elden fazla ateş eden saldırganlar kaçarken molotoflarla derneği yakmaya çalıştılar. Saldırganların kaçarken "Biji Serok Apo" sloganları attıkları bildirildi.

Anadolu Haklar Derneği'ne yapılan saldırı esnasında polisin de bölgede bulunduğu ve hiçbir müdahalede bulunmadığı, olayı sadece izlemekle yetindiği görüldü.

Saldırıda Cem Koyupınar başına aldığı darbelerle bayılırken, Metin Aslan'ın ise başı yarıldı. Soyadları öğrenilemeyen ve kolu kırık olan İbrahim isimli kişinin sopalarla dövüldüğü, Ekin isimli kişinin de çeşitli yerlerinden yaralandığı öğrenildi. Metin Aslan ve İbrahim ... Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırıldılar.

Anadolu Haklar Derneği'ne yapılan saldırıdan yaklaşık 2 saat sonra yine yüzleri maskeli, sopalı, molotoflu, silahlı 20 kişilik bir grup bu kez de **Gülsuyu Haklar Derneği**'ne saldırdı. Dernek önünde toplanan saldırganlar Yürüyüş dergisinde "kendilerine ve önderliklerine küfür edildiği" yönünde bir açıklama yaptıktan sonra dernek içinde bulunan iki dernek çalışanını zorla dışarı çıkararak derneği molotof kokteylleri ile yaktılar. Saldırganlar "Biji Serok Apo" sloganları atarak kaçtılar.

Saldırıyı öğrenen 1 Mayıs, Gülsuyu halkı ve Halk Cepheçiler dernekleri önünde toplanarak saldırıyı ve saldırganları protesto ettiler.

Anadolu Haklar Derneği'ne yönelik saldırıya karşı eylem!

9 Kasım akşamı gerçekleştirilen saldırıyı kınamak için Anadolu Haklar Derneği 10 Kasım Salı akşamı saat 20.00'de 1 Mayıs Mahallesi'nde eylem yaptı. Anadolu Haklar Derneği önünde başlayan eylem Karakol Durağı'na yürüyüşle devam etti.

Karakol Durağı'na gelindiğinde basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında olayın nasıl gerçekleştiği anlatıldı. Saldırının 20-25 kişilik Kürt milliyetçisi tarafından yapıldığı ifade edildi. Yaralılar arasında Ataşehir Pir Sultan Abdal Derneği Başkanı Metin Aslan'ın da olduğu söylendi.

Basın açıklamasının ardından olayı yaşayanlardan birisi konuşma yaptı.

Eyleme Alınteri, BDSP, DHF, Partizan, SODAP, Ataşehir PSAKD da destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Ekim Devrimi 92. yılında selamlandı...

Yeni Ekimler için ileri!

Ekim Devrimi'nin 92., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 11 yılı vesilesiyle İstanbul'da çeşitli bölgelerde 7 Kasım günü etkinlikler gerçekleştirildi.

Etkinliklerde, Ekim Devrimi'nin dünya işçi sınıfı mücadelesinde tuttuğu yer ifade edildi. Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesinde devrimci partinin oynadığı role vurgu yapıldı ve Türkiye'nin bugünkü siyasal atmosferi ile bağlar kurularak Bolşevik Parti'nin önemine işaret edildi.

Kartal

Kartal İşçi Kültür Evi'nde saat 19.00'da başlayan etkinlikte öncelikle sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada devrim ve sosyalizm mücadelesinin önemine ve Ekim Devrimi'nin yol göstericiliğine vurgu yapıldı.

Bugünün Türkiye'si'nde sol harekette yaşanan tasfiyeciliğin karşısında, Ekim Devrimi'nin Bolşevik deneyiminden yararlanılarak devrim mücadelesinin sürdüğü vurgulandı. Sosyalizm mücadelesinin coğrafyamızda da temsil edildiği söylendi ve Yeni Ekimler yaratmak için kavgaya omuz verilmesi çağrısı yapıldı.

Ekim Devrimi ve Sovyet Rusyası'nı anlatan şiirlerle program devam etti. Önce bir liseli Nazım Hikmet'in "Tanya" adlı şiirini okudu. Ardından 13 yaşında bir genç Rahime Henden'in Ekim Devrimi'ni anlatan "Devleşiyordu Gölgen" şiirini okudu. Etkinlik Kartal İşçi Kültür Evi müzik topluluğunun sunduğu dinleti ile devam etti. Müzik dinletisi ile beraber Nazım Hikmet'in "28'lerin Türküsü" adlı şiiri okundu.

Etkinlik sosyalizm kavgasını sürdürme çağrısıyla bitirildi.

Ümraniye

Ümraniye BDSP'nin, 1917 Ekim Devrimi'nin 92. yıldönümünde gerçekleştirdiği etkinlik saat 17.00'de başladı.

Etkinlikte öncelikle "Dünyayı Sarsan 10 Gün" adlı belgesel gösterimi yapıldı. Belgesel, etkinliğe katılan işçi ve emekçiler tarafından ilgiyle izlendi.

Belgesel gösteriminin ardından BDSP temsilcisi söz alarak Ekim Devrimi'nin dünya işçi sınıfı tarihindeki önemine dair bir konuşma yaptı. Konuşmada devrimci teorinin önemi anlatılarak, işçi sınıfının mücadelesinde zafere ulaşabilmesi için iktidar perspektifine sahip öncü devrimci partinin rolüne vurgu yapıldı.

Konuşmanın ardından Ekim Devrimi'ne ve Türkiye sol hareketine dair tartışma gerçekleştirildi. Öncelikle metal sektöründe çalışan bir işçi söz alarak belgeselde de anlatıldığı gibi devrimin imkansız olmadığını, işçilerin bir gün mutlaka iktidarı alacağını söyledi. Lenin'in ortaya koyduğu bilimsel teorinin Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesindeki en büyük etkenlerden biri olduğuna vurgu yapılan konuşma "Yaşasın Bolşevizm!" diyerek bitirildi.

Ardından yürütülen tartışmalarda Türkiye'de düzen solunun ve reformizmin işçi sınıfı mücadelesi önünde büyük bir engel olduğu, bunlara karşı da mücadele edilmesi gerektiği söylendi. İşçilerin bugün Ekim Devrimi'nin deneyimlerinden öğrenip kendi ülke koşullarında buna uygun teorik-örgütsel bir yapı içerisinde mücadele etmesi gerektiği ifade edildi.

Yapılan tartışmaların ardından etkinlik sona erdi.

Sefaköy

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde BDSP'lilerin gerçekleştirdiği etkinlik ile muzaffer Ekim Devrimi'nin 92. yılı ve Yeni Ekimler'in Partisi'nin 11. yılı selamlandı.

Etkinlikte gerçekleştirilen sunumda, Ekim Devrimi'ni mayalayan 1905 ve 1917 tarihleri arasındaki devrimci çıkışlar ve bunları tetikleyen sosyal-siyasal konjonktür üzerine konuşuldu.

Bununla beraber Bolşevik Parti'nin devrimin örgütlemesinde oynadığı benzersiz role vurgu yapıldı.

Sunumun ikinci bölümünde Türkiye topraklarında işçi sınıfı ile buluşma, Yeni Ekimler'i yaratma iddiasındaki Yeni Ekimler'in Partisi'nin geçmişi kısaca aktarıldıktan sonra toplumsal muhalefetin büyütülmesinde tuttuğu yer üzerine konuşma yapıldı.

Marksizm-Leninizm'in ideolojik hattında illegal temellerde devrimci bir siyasal faaliyet yürüten Yeni Ekimler'in Partisi'nin sınıfla bütünleşme çabasına vurgu yapıldı.

Yapılan tartışmalar ile toplantı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Kapitalizm krizde! Çözüm sosyalizmde!” gecesı hazırlıklarından...

Köln

“Kapitalizm krizde! Çözüm sosyalizmde!” şiarlı merkezi gece etkinliği hazırlıkları aralıksız sürdürülüyor. Bu önemli etkinlik, Parti'yi emekçi kitlelere tanıtmanın bir olanağı oluyor.

Bu çerçevede bir yandan katılımı arttırmak için kitle ilişkilerine gidilirken, diğer yandan afiş, el ilan, pul vb. materyaller verimli bir şekilde kullanılıyor. Halihazırda Köln'ün belli başlı semtleri afişlerle donatılmış durumda.

Politik etkinliklerin bile konserlere dönüştürüldüğü, apolitizmin oldukça yaygın olduğu bir atmosferde, Köln'den komünistler kendi özgücüne dayanarak, tümüyle devrimci içerikte politik bir etkinlik yapmanın bütün zorluklarına rağmen faaliyetlerine devam ediyorlar.

Berlin

Devrimci bir propaganda-ajitasyon faaliyetine dayanan gece çalışması kapitalizmin krizine karşı işçi ve emekçilere devrim ve sosyalizm alternatifini sunan bir tarzda yürütülüyor.

Bölgede hem bilet satışı ve hem de geceye katılımı güçlendirmek için azami bir çaba harcanıyor. Çalışmalar kapı kapı, ev ev devam ediyor.

Gece afişleri de birçok yere yapılmış durumda.

Stuttgart

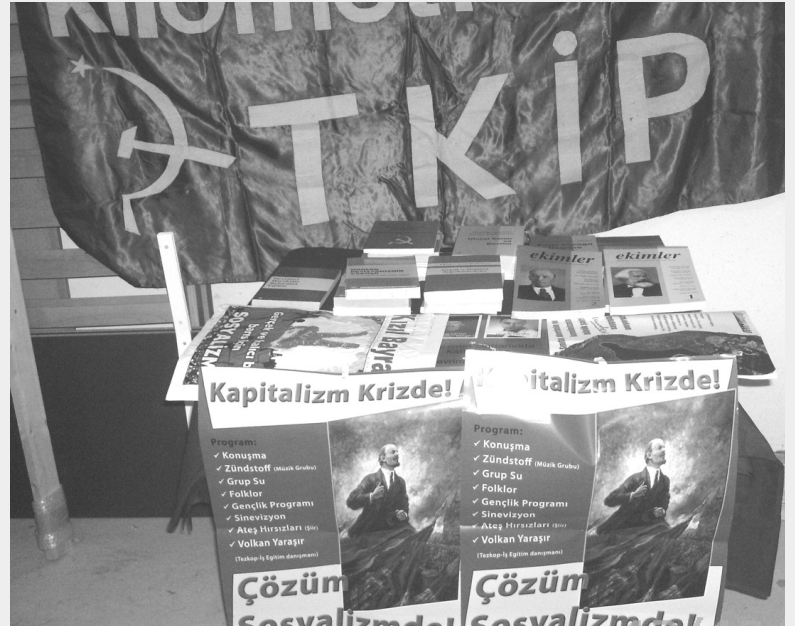
Kapitalizme ve krizine karşı devrim ve sosyalizm alternatifini sunan, devrimci ve komünist değerleri öne çıkaran propaganda-ajitasyon faaliyeti iki aydan beri ev ziyaretleriyle sürdürülüyor. Yanısıra bölgede yapılan toplantı, düşün vb. her türlü etkinlikte masa açıldı. Bu süreçte insanlarla ilişkiler geliştirildi. Yeni insanlarla tanışma olanakları yakalandı ve geceye davet edildi.

Hamburg

“Kapitalizm krizde! Çözüm sosyalizmde!” gecesinin hazırlıkları devam ediyor. Gece afişleri partilere, DKÖ'lere, Türk ve Kürtler'in yoğun olarak bulunduğu her alana ulaştırıldı. Gece bildirileri de gerçekleştirilen ziyaretlerle emekçilere ulaştırıldı, bilet satışı gerçekleştirildi. Ziyaret sırasında emekçilerle gecenin gündemiyle ilgili sohbetler yapıldı.

Ayrıca şehrin en kalabalık semtleri arasında olan Hauptbahnhof, Altona, Sternschanze, Harburg vb. bölgelere afiş yapıldı. MLPD'nin her Pazartesi günü gerçekleştirdiği “Hartz IV kaldırılсын!” eylemlerinde geceyle ilgili konuşmalar yapılarak emekçileri etkinliğe çağrıldı.

Köln, Berlin, Hamburg ve Stuttgart'tan komünistler

Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 1

M. Can Yüce

Biraz güncel konulardan uzaklaşarak daha genel ve teorik konulara değinmekte yarar var. Bu, güncel gelişmeleri daha derinlemesine kavramamıza, daha kapsamlı ve derinlikli tutum geliştirmemize yardımcı olacaktır.

Ulusal soruna bakış ve ulusal hareketlere karşı devimci tavır konusu, her dönemde tartışmalara, çelişkili yaklaşımlara ve tutum alışlara konu olmuştur. Bu, ta Marks'tan bu yana böyle olmuştur. Günümüzde de yine bu özelliğini önemli ölçüde korumaktadır. (Burada derinlikli ve kapsamlı bir tartışma içine girmeyeceğiz, ancak böyle bir tartışmaya "giriş", belki daha doğru bir deyişle onun temel sorularını sesli düşünme ve tartışma girişimi olabilecek kısa bir çalışma içine gireceğiz.)

Öncelikle vurgulamalıyız ki, her ulusun kendi kaderini belirleme, geleceği üzerinde söz söyleme ve karar verme hakkı vardır. Bu hak, hiçbir kayıt ve koşula bağlanamaz! Bu hakkın önkoşulsuz kabulü, politik, taktik ve pratik bir konu değil; ilkesel bir konudur!

Anılan hakkın herhangi bir kayıt ve koşula bağlanması, peşinen, o halkın içinde tutulduğu statü ve koşulları meşrulaştırmak anlamına gelir.

Sömürge, ezilen ve bağımlı halkların, ulusların ve ülkelerin kendi kaderlerini belirleme hakları ve bu uğurda verdikleri mücadele, yine kayıtsız ve koşulsuz meşru bir haktır. Bu meşru hakkın reddi veya kayıt ve koşullara bağlanması, hiç kuşku yok ki, kafadan o halklara "içinde bulunduğunuz statüye boyun eğin" öğütünde bulunma tavrından başka bir şey değildir! Buna hiç kimsenin hakkı olmamalı, hiç kimse bu hakkı kendinde görmemelidir.

Temel kayıt ve koşulların neler olduğunu tarih örneklerinden biliyoruz: K. Marks, Güney Slavlar'ın mücadelesine cepheden tavır alırken, Polonyalıların ulusal mücadelesine büyük bir sempatiyle yaklaşmıştır. Burada temel ölçü, dünya gericiliğinin merkezi sayılan Çarlık Rusya karşısındaki duruştur! Daha sonraki dönemlerde bu, "emperyalizm" olmuştur. Burada ilkesel bir yaklaşımdan çok, politik ve dönemin temel politik dengeleri esas alınmıştır!

Bu konuda sayısız örnek vermek mümkündür, ancak kendi içinde paradoksal olan ulusal soruna ve ulusal harekete karşı devrimci sosyalist bakış ve tavrın da ciddi paradokslar taşıdığını vurgulamak istiyoruz. "Gericiliğin parçası" veya "emperyalist çıkarların ileri kolu" gibi gerekçelerle, söz konusu halk veya ulusların kendi kaderlerini belirleme hakları, evet bu temel hakları göz ardı ediliyor mu? Bu halklara "köleliğe devam edin", "sizin geleceğiniz yok, siz ölmeye mahkumsunuz" mu diyeceğiz? Bu, hem "tarihi halklar" kavramıyla açık, hem de politik gerekçelerle dolaylı olarak denilmiştir! Peki, biz, bu hakkı nereden alıyoruz? Konunun bu boyutuyla ilgili tartışmamıza burada bir "noktalı virgül" koyarak daha az önemli olmayan diğer bir boyutuna bakmaya çalışalım:

Evet, "Her ulusun kendi kaderini belirleme, geleceği üzerinde söz söyleme ve karar verme hakkı vardır. Bu hak hiçbir kayıt ve koşula bağlanamaz!" Bu çok açık... Bu ilkesel tutum, devrimci sosyalistler için tek başına yeterli mi? Salt bu boyutla ilgili belirledikleri bu görüş ve bu bağlamda geliştirdikleri tavır yeterli mi? Bu konuda ortaya çıkan temel sorunlar konusunda kayıtsız kalabilirler mi?

Bir halk, bir ulus kendi kaderini belirlerken, bunun mücadele araç ve yöntemlerini geliştirirken, bu süreçte halk veya ulus adına güç biriktirirken, söz ve karar merkezlerini oluştururken "doğrudan demokrasi" yöntemini kullanmadığını, kullanmadığını, kullanma olanak ve koşullarına sahip olmadığını, en azından içinden geçtiği tarihsel koşulların buna elvermediğini hepimiz biliyoruz. Her halkın içinde bulunduğu tarihsel, toplumsal ve politik koşullara göre kaderini belirleme mücadelesini, bunun araçlarını, güç, söz ve karar merkezlerini oluşturduğunu, bunun da en genel anlamda "temsili" düzeyde ve temsil yöntemi ile gerçekleştiğini biliyoruz. Bu sürecin eninde sonunda o halkın toplumsal-sınıfsal güç ilişkilerine oturduğunu da...

Bir halkın meşru hakkı ve bu meşru hakkın meşru mücadelesi, tarihsel pratik içinde, o halkın içinden çıkan ama giderek ona yabancılaşan, onun üstüne çıkan, onun adına iktidar ve güç merkezlerini elinde bulunduran, aynı zamanda o halkla bu bağlamda çelişen somut bir hareket, somut bir iktidar modeli ete kemiğe bürünmektedir. Bu anılan iktidar, daha genel ifadeyle söz ve karar merci, iktidar etme eylemini ve işlemini ulusal kurtuluş, kendi kaderini belirleme hakkı adına meşrulaştırmakta ve giderek dokunulmaz kılmaktadır!

Ortaya çıkan bu iktidar modeli, "politik biçim", kimi örnek almaktadır, kimin "öğrencisidir"? Ya da bu "yeni model", o toplumun tarihsel, toplumsal, kültürel ve politik gelişme düzeylerinin çok ilerisinde, onları aşan bir konumda olabilir mi?

Somut olarak ortaya çıkan ulusal hareketlerin iktidar ilişkileri ve yapısı bakımından mücadele ettikleri egemen güçleri ve onların iktidar etme modellerini örnek aldıkları, onların kendilerinin sadece düşmanları değil, aynı zamanda "öğretmenleri" oldukları anlaşılabacaktır. Kuşkusuz kendi tarihsel iktidar gelenekleri ve kültürü de temel dayanaklarından

biridir. Ancak burada haklı bir istem ve bunun mücadelesi ile buna dayanan bir iktidar modelinin bir bakıma kaçınılmaz paradoksunu, paradoksal kaderini vurgulamaya çalışıyoruz!

Bu soruların dışında somut ulusal hareketin sayısız olumsuzluğu, anti-demokratik yapısı ve uygulaması, hatta dillerinden düşürmedikleri "demokrasi, özgürlük, barış, insan hakları" kavramlarını ayaklar altına alan sayısız pratiği ile ilgili sorular da sorulabilir!

Bu soruların somut yanıtları somut tarihsel örnekler ve veriler üzerinde tartışıldığında ortaya çıkan tablonun ne kadar paradoksal olduğu görülecektir.

Bunlarla birlikte mücadele sürecinde ortaya çıkan bu iktidar modeli, adına mücadele ettiği halk, ulus ve toplum için nasıl bir toplum projesi, nasıl bir politik model ve yaşam geleceği öneriyor? "Zafer" öncesi, mücadele süreci içinde ortaya çıkan iktidar ilişkileri ve bunun toplumun kendisiyle olan ilişkileri bir önceki sorunun yanıtlarını içinde barındırmıyor mu?

Peki, bütün bu soruların yanıtlarının oluşturduğu tabloya devrimci sosyalistler kayıtsız kalabilirler mi? Sömürgeci ve ulusal baskıya karşı ulusun mücadelesini desteklemek ile oluşan hareket ve modelin temel nitelikleri ve somut uygulamaları karşısında ertelenmez devrimci eleştirel tavır, bu ikisini aynı kişilikte veya duruşta birleştirmek mümkün mü, mümkünse ne kadar? Bunun "mümkün" olanını bulmak, ilkeli ve bütünsel yaklaşım açısından kaçınılmaz değil mi?

Başka bir ifade ile ulusal hareketi destekleme ile onun toplumuna dönük, içe dönük yüzünü, yapılanmasını eleştirel bir yaklaşıma tabi tutmak, bunu da ilkesel bir yaklaşım olarak ele almak devrimci sosyalist bakış açısından kaçınılmaz değil mi?

Burada güncel politik gerekçeler, ölçütler, kayıt ve koşullardan söz etmiyoruz. Sorularımızın, onların dayandığı bakış açımızın temel çıkış noktası, yine ilkeseldir!

Buraya kadar anlatılanları biraz daha yalınlaştırmakta yarar var: Ulusal baskıya karşı net, ikirciksiz ve açık tavır; ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkı ve bu uğurda verdikleri mücadeleyi peşinen meşru görme ile somut ulusal hareketin toplumsal, ideolojik, politik ve iktidar ilişkilerine, bunun somut pratiklerine eleştirel tavır, bu ikisi, kendi içinde tutarlı bir bütünlük oluşturması gereken bu iki yaklaşım, devrimci sosyalist bakışın ve duruşun kaçınılmaz gereği değil mi? Bunlardan birinin eksikliği, kendi kimliğinde ve tanımında bir tutarsızlığı, "yarımlığı" anlatmıyor mu?

Bu iki yaklaşımın tutarlı bütünlüğünü oluşturmak ne kadar olanaklı oldu? Ya da böyle bir çabadan, teori ve pratikten, söz etmek ne kadar mümkündür?

İlkesel yaklaşım ve bunun pratik uygulanması, doğası gereği çelişkilidir, paradoksaldır! Bu paradoksu aşmak, en azında aşma çabası içinde olmak çok özel bir duyarlılığı, tutarlı bir ilkesel duruşu zorunlu kılıyor. Ne yazık ki tarihsel pratikler, bu konuda pek parlak örnekler sunmuyor bize...

Bu konuda bir sonraki yazımızda bazı somut örnekler üzerinde durmaya çalışacağız. Son olarak da Kürdistan ulusal sorunu ve ulusal hareketine yaklaşım ve bu konuda ortaya çıkan tutarsızlıklara, paradokslara değinmeye çaba göstereceğiz...

Eyüp Baş sonsuzluğa uğurlandı

23 Eylül 2009 tarihinde karın ağrısı şikayetiyle hastaneye kaldırılan Halk Cephesi temsilcisi Eyüp Baş, 50 gündür tedavi gördüğü Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi’nde 9 Kasım akşamı saat 21.40’ta yaşamını yitirdi.

Eyüp Baş 10 Kasım günü ailesi, dostları, ilerici devrimci kurumların temsilcileri ve yoldaşları tarafından sonsuzluğa uğurlandı.

Eyüp Baş’ın cenazesi saat 12.00’de Küçük Armutlu’daki Pir Sultan Abdal Sarıyer Şubesi Boğaziçi Cemevi’nde düzenlenen tören ve yürüyüşün ardından Gazi Mahallesi’ndeki Yeşil Camii’nde yapılan dini törenle birlikte Gazi Mezarlığı’nda toprağa verildi.

Cenaze töreni için Armutlu’da toplanan ailesi, TAYAD’lı Aileler, Halk Cephesi ve kavga dostları mahalle içerisinde bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Küçük Armutlu’daki anmanın ardından araçlarla Gazi Mahallesi’ne geçildi. Saat 14.30’da yeni katılımlarla Gazi Mahallesi eski Karakol Durağı’nda toplanan yüzlerce kişi TAYAD’lı Aileler ve “Eyüp Baş yoldaş ölümsüzdür! / Halk Cephesi” pankartı arkasında sıralanarak Gazi Cemevi karşısındaki Yeşil Cami’ye doğru yürüyüşe geçti.

Kortejde kızıl bayrakların yanı sıra Eyüp Baş’ın fotoğrafları da taşındı.

Gazi-Yeşil Cami’de yapılan dini törenin ardından Gazi Mezarlığı’na doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında bazı kahvehanelerin kepenk kapattığı gözlemlendi.

Eyüp Baş, saat 16.00’da Gazi Mezarlığı’nda yapılan dini törenle toprağa verildi. Defin işleminin ardından, Eyüp Baş şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu gerçekleşti. Ardından Halk Cephesi’nin konuya ilişkin açıklaması okundu.

Eyüp Baş’ın 20 yılı bulan devrimci yaşamının aktarıldığı açıklamada, son anlarına kadar, yoldaşlarının bütün ısrarlarına rağmen yapılacak pratik işlere kafa yorduğu, önerilerde bulunduğu vurgulanarak, “Eyüp, yataklara düşse de, sakat kalsa da her koşulda görevine bağlıdır. Mücadeleyi büyütmek için gece-gündüz çalışmaktır, düşündürmek, görev bilinci demektir” denildi.

Eyüp Baş’ın onurlu mücadelesinin hapishanelerde geçtiği, her zaman direnişin ön saflarında olduğu, “96 yılında 69 gün süren Ölüm Orucu eyleminde kızıl bandı alnının akıyla taşıdığı, 19 Aralık’ta yine direnişte olduğu vurgulanarak, on yıldan fazla süresi tutsaklıkla geçen bir yaşamın düzenin her türlü zulmüne karşı, halka ve devrime olan bağlılığının gittikçe harlanan kor bir yüreğe dönüştüğü söylendi.

Eyüp Baş’ın uzun tutsaklık sürecinde vücudunda kalıcı hasarlar meydana geldiği, yıllardır yaşadıkları, hasta tutsakların serbest bırakılması ve tecrite son verilmesi mücadelesinin ne kadar gerekli olduğunu bir kez daha gösterdiğini, direnişi ve şehitliğiyle bu mücadelenin sürdürülmesinin gerekliliğini ortaya koyduğu ifade edildi.

Mezar anması, Tecrite Karşı Sanatçılar’dan şair Ruhan Mavruk ve Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmalar ve Partizan tarafından Eyüp Baş’a ilişkin okunan mesajın ardından “Bize ölüm yok” marşıyla saat 17.00’de sona erdi.

Mezar anmasının ardından kitle sloganlarla Gazi Cemevi’ne kadar yürüdü.

Yürüyüş dergisi satışı sırasında polis tarafından sırtından vurularak felç bırakılan Ferhat Gerçek de tekerlekli sandalyesiyle amada yer aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eyüp Baş ölümsüzdür!

Eyüp için ölümünden sonra bir yazı yazmak vefa borcu mu? Evet ama bununla sınırlı bir durum değil. Devrime olan inancın yüklediği bir borç aynı zamanda. Çünkü Eyüp göğsünde devrim için çarpan bir yürek taşıyordu. O yürek fiziki olarak durmuş olabilir. Ama devrime kadar çarpmaya devam edecek bir yürekti onun göğsünde taşıdığı.

Çankırı Hapishanesi’nde tanıdım Eyüp’ü. ‘96 Ölüm Orucu gazisiydi. Yoldaşları ve dostlarına karşı yumuşak, düşmana karşı ise kendine “aksi” biri dedirtecek denli sertti. Hapishanedeki rehin alma ve işgal eylemlerinde Eyüp de, Hasan Güngörmez ve Hüseyin Çukurluöz’le birlikte sorumluluklarını yerine getiriyordu. Bu sayede siper yoldaşlığı eylemlerde yoldaşlık düzeyine erişiyordu. 19 Aralık’ta bu söylediğim tümüyle ete kemiğe büründü.

2000’de Eyüp, ölüm orucu sırasında hapishane idaresiyle muhatap oluyordu. 19 Aralık’ta da saldırıya karşı direniş tavrımızı net olarak gösterdi.

19 Aralık’ta en son, atılan gazlardan en az etkilenen koğuşun lavabosuna girmiştik. Orada da azımsanmayacak bir gaz vardı yine de. Elindeki bezi gazdan korunmam için benim ağzıma tutan Eyüp olmuştu. Ama bu sıra, tek bez olduğu için, kendisi gazlı havayı soluyordu. İşte bu siper yoldaşlığının yoldaşlık düzeyine ulaşmasının en güzel örneklerinden biriydi. Ölüm orucu direnişçisini korumak için kendi yaşamını feda edebilecek gözüpeklige sahipti Eyüp yoldaş. Bu gözüpekliliğin kaynağı ise devrime olan sarsılmaz inançtı.

Eyüp’le dışarıda, ilk hapishaneden çıktığı 2004’te buluşup, eski sıcaklıkla sohbet etmiştik. Ama ondan sonra hep eylemlerde karşılaştık. Eyüp yoldaş, hiç kuşkun olmasın, bir gün devrim eyleminde de karşılaşacağız. Fiziki olarak durmuş olsa bile devrim için çarpan yüreğin o gün de çarpacak.

Eyüp yoldaş ölümsüzdür!

ÖO gazisi M. Kurşun

BDSP’li tutsaklardan mektup...

Keyfi uygulamalar sürüyor...

Bir süredir burada, çürümüş sistemin aynası olan hapishanede sağlık sorunlarıyla uğraşıyoruz. Tutulduğumuz koğuşun sorunlarından daha önce bahsetmiştik. Günlerce uğraşıp logar sorununu çözdükten sonra, şimdi de tavandan sular akmaya başladı. Evrim yoldaşın kaldığı hücrenin banyo tavanından sular damlamaya damlamaya akmaya başladı. Tesisatta nasıl bir sorun yaşıyorsa su hücre ve koridor duvarlarına vurmaya başladı. Bu sorunu idari personele ilettiğimizde sorun çözümlenecekmiş gibi koğuş içerisinde odaları değiştirmemiz söylendi. Bu oda değişikliğini de çok kısa bir süre içerisinde yapmak için zorlandık. Ki bu zorlama da keyfi bir tutum.

Değişiklik günü akşam 18.00’de 2 saat sıcak su veriliyordu. Biz de temizliği sıcak suyla 18.00’de yapmamızın daha iyi olacağını söyledik. Ancak o saate kadar temizliği bitirmemiz gerektiği, kullanılmayan hücrelerin kapısının kilitleneceği söylendi. Biz de soğuk suyla temizlik yapmak zorunda kaldık. Oda temizliği için kullandığımız fırçamızın sapı takılı değildi. Burada fırça ve sapı ayrı ayrı satılıyor ve fırçanın demir sopaları verilmediğinden satılan tahta sopalar matkapla takılıyor. 10 gün boyunca fırçamıza sap takılması için teknisyene, idareye haber veriyorduk fakat “teknisyen bir fırça sapı için gelmez, teknik bir sorun olursa gelir ve o zaman fırça sapını takar” söylemleriyle oyalanıyorduk. Birden görevli geldi, fırça sapı takıldı. Ki bu iş bir dakikadan az bir süre alıyor. Bize temizlik için bir-bir buçuk saat verildi.

Eğer fırça sapı gibi teknik bir sorunuz var ve çözmek istiyorsanız hücrenizi logardan çıkan pis bir suyun basması ya da tavanınızın çökmesi veya bu sorunun üzerinden bir ay kadar bir zamanın geçmesini beklemeniz, en kötüsü de bir yoldaşınızın astım krizi geçirmesi gerekiyor. Bu sorunları uzun uzun anlatıyoruz çünkü buranın koşullarını az çok tahmin etmeniz, sorununuzun boyutunu, buradaki keyfiyeti anlamanız için yapıyoruz bunu.

Pis su baskınından sonra astım krizi geçiren Evrim yoldaşın, tam toparlanamadan (ki bu koşullarda bu zaten mümkün değil), tavandan akan suyun yarattığı yoğun nem ve soğuk havanın etkisiyle astım rahatsızlığı tetiklendi ve 31 Ekim ve 2 Kasım tarihlerinde ciddi iki kriz daha geçirdi. Hala gün içerisinde ataklar geçirmeye devam ediyor. Evrim yoldaş iki krizde de hastaneye kaldırıldı. Buranın koşullarından kaynaklı ciddi bir enfeksiyon geçiriyor. Daha da ağırlaşmasından korkuyoruz. Ama bizler burada mücadele azmimizi kaybetmeden, dosta düşmana inat devrimci mücadelemizi yükseltiyoruz.

Herkesi devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

Sincan F Tipi’nden BDSP’li tutsaklar

Mücadele Postası

Kayseri’de Eğitim-Sen’in kuruluş etkinliği...

Eğitim-Sen Kayseri Şubesi, sendikanın kuruluş yıldönümünü bir etkinlikle kutladı. 7 Kasım saat 19.00’da Kayseri Özel İdare Salonu’nda yapılan etkinlik, Eğitim-Sen Şube Başkanı Sedat Ünsal’ın açılış konuşmasıyla başladı. Sedat Ünsal konuşmasında, özelde eğitim emekçilerinin genelde tüm kamu emekçilerinin karşı karşıya bulunduğu ekonomik, özlük, demokratik sorunlara değindi.

Kamu emekçilerini 25 Kasım grevi için daha yoğun çalışmaya çağırdı. Saldırıların son bulması için 25 Kasım grevinin başarıyla sonuçlanmasının önemine değindi. Etkinlik Düzenleme Komitesi adına yapılan kısa konuşmada etkinliğe destek veren BDSP ve Emek Partisi’ne teşekkür edildi. BDSP ve Emek Partisi’nin mesajları okundu.

Etkinliğe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Davutpaşa’da 22. hafta

22 ay önce Davutpaşa’da yaşanan patlamanın ardından sorumluların yargılanması talebi ile Cumartesi günleri biraraya gelen patlamada yakınlarını kaybedenlerin aileleri bu hafta da eylemdeydi.

Taksim Tramvay Durağı’nda 20. kez bir araya gelen aileler, “Davutpaşa’yı unutmamak, unutturmayacağız!” pankartı ile basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasını patlamada hayatını kaybeden Hüseyin Tayranoğlu’nun yeğeni Fehmi Tayranoğlu okudu.

Tayranoğlu, iddianamenin hakim tarafından kabul görmesi koşulunda davanın 6. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüleceğini söyledi ve hala açılmış bir ceza davasının olmadığını ifade etti.

Sorumluların yargılanmasını isteyen aileler iddianamede adları geçen kişilerin, Zeytinburnu Belediyesi’nden 5 görevli ile bina ve işyeri sahibi olduğunu ifade ederken, bilirkişi raporunda belirtilenlerin tümünün sanık olarak tanımlanmadığını söylediler. Açıklamada, İçişleri Bakanlığı’nın ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin de yargılanması gerektiği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

“Kürt sorununda çözüm arayışları” sempozyumu

Toplum ve Hukuk Araştırmaları Vakfı (TOHAV) 7 Kasım Cumartesi günü Taksim Hill Otel’de “Kürt sorununda çözüm arayışları” konulu bir sempozyum düzenledi.

Açılış konuşmasını TOHAV Başkanı Av. Hakan Gündüz’ün yaptığı sempozyuma, Süleyman Demirel Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ahmet Özer, Günlük Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ayhan Bilgen, DTP Nusaybin Belediye Başkanı Ayşe Gökan, DTP Batman Milletvekili Av. Ayla Akat Ata, KESK Genel Sekreteri Emirail Şimşek, Gazeteci-Yazar Orhan Miroğlu, Diyarbakır Baro Başkanı Av. M. Emin Aktar, Günlük Gazetesi Yazarı Yüksel Genç, Araştırmacı Yazar Altan Tan konuşmacı olarak katıldı.

Av. Şehnaz Turan, Av. M. Selim Okçuoğlu, Av. Mehmet Ali Kahraman’nın moderatorlüğünü yaptığı ve üç oturumda gerçekleşen sempozyumda “Kürt sorununda çözümün neresindeyiz? Sorun analizi ve beklentiler”, “Demokratik açılım”ı kamuoyu nasıl algılıyor?”, “Kürt sorununun çözümünde aktörlerin rolü ne olmalı? Demokratik yaklaşım, pozitif katkılar, çözüm önerileri” konuları tartışıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eğitim-Sen: “Eğitime daha fazla kaynak!”

Eğitim-Sen, 2010 yılı eğitim ve yükseköğretim bütçelerinin Meclis Bütçe Komisyonu’nda görüşülmeye başlanması üzerine açıklama yaptı. 2009 yılında 27 milyar 883 milyon TL olan eğitim bütçesinin, artan okul, derslik, öğretmen ihtiyacı ve öğrenci sayısına rağmen, 2010 yılı için sadece 28 milyar 237 milyon 412 bin TL olarak öngörüldüğünü söyledi.

Öngörülen eğitim bütçesi rakamlarıyla 2010 yılında da eğitim harcamalarının önemli bir bölümünün öğrenci velilerinden çeşitli adlar altında karşılanacağını gösterdiğini söyledi.

“2010 bütçesi eğitimi tamamen paralı hale getirme ve eğitim hizmetlerini ticarileştirme bütçesi olarak tarihe geçecek niteliktedir” ifadelerine yer verilen açıklamada, devlet bütçesinden yeterince kaynak ayrılmayan üniversitelerin, kendi kaynağını yaratma arayışları içine itildiği belirtilerek, şu taleplerde bulunuldu:

- Milli Gelirden kamu eğitimine ayrılan pay ilk adım olarak en az iki katına çıkarılmalı, kamu üniversitelerine milli gelirden ayrılan pay ise, yükseköğretimin ihtiyaçları göz önünde bulundurularak yükseltilmelidir.
- Okulların ve üniversitelerin temel gereksinimlerini karşılamak için okullara genel bütçeden yeteri kadar ödenek ayrılmalıdır.
- Üniversite bütçelerinde yeterli artış sağlanmalı, üniversitelerin bütün giderleri genel bütçeden karşılanarak, yükseköğretimdeki ticarileştirme uygulamalarına son verilmelidir.
- Öğretmen açıklarının kapatılması için yeterli sayıda kadrolu öğretmen ve öğretim üyesi ataması yapılmalı, eğitim ve bilim kurumlarında kadrosuz ve iş güvencesiz çalıştırma uygulamalarına derhal son verilmelidir.
- Tüm eğitim ve bilim emekçilerinin taban maaşları, bütün vergilerden muaf tutulmalıdır.

“Sorumlular yargılansın!”

Faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması ve sorumluların yargılanması talebiyle Cumartesi Anneleri 7 Kasım günü 241. buluşmasını gerçekleştirdi.

“Gözaltında kaybedilenlerin akıbeti açıklansın, sorumluları yargılansın!” pankartının açıldığı eylemde 1 Kasım 1995 yılında Mardin’de evinden gözaltına alındıktan sonra bir daha kendisinden haber alınamayan Abdurrahim Coşkun’un dosyası açıldı.

Kaybedilenlerin fotoğraflarının ve kırmızı karanfillerin taşındığı eylemde Abdurrahim Coşkun’un annesi Hediye Coşkun basın açıklamasından önce bir konuşma yaptı.

Oğlunun Dargeçit Tugay Komutanlığı’na bağlı askerlerce alındığını belirten Hediye Coşkun, ertesi gün karakola gittiğinde oğlunun serbest bırakıldığının söylendiğini ifade etti. Oğlunun bir daha geri gelmediğini belirten Hediye Coşkun, oğlunun akıbetini öğrenmek istediğini söyledi. “Biz ağladık, başkaları ağlamasın” diyen Coşkun adalet istediğini belirtti.

Basın açıklamasını İHD Kayıp Komisyonu Üyesi Av. Eren Keskin gerçekleştirdi. Keskin, devlet tarafından kaybedilen ve öldürülen insanlardan haber alınmadığını ve sorumluların yargı önüne çıkarılmadığını söyledi, sorumluların yargılanmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Güler Zere serbest bırakıldı,
onlarca hasta tutsak
ölümle pençeleşiyor...

Hasta tutsaklar
serbest bırakılsın!

